SHEILA HOLLAND

Inimi zbuciumate

Traducerea şi adaptarea în limba română

de CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Prolog

Soneria telefonului o smulse pe Harriet dintr-un vis care se petrecea în Normandia si ea trecu dintr-un ocean de flori de meri în întunericul camerei ei din Londra. Gemu.

Reuşi să aprindă lampa pe dibuite si, clipind din ochi de somn, privi ceasul deşteptător.

- Ora unu! bombăni ea.

Telefonul încă suna. „Probabil este o greşeală, sau o glumă proastă!“.

Alunecă afară din pat şi, desculţă, se duse în camera de zi. Telefonul era acolo, pe o măsuţă joasă, lângă fereastră. De mult intenţiona să prelungească firul pentru a putea duce aparatul în camera sa, seara, dar planul nu depăşise niciodată stadiul de intenţie...

Ridică receptorul şi spuse, cu o voce încă adormită:

- Alo!

- Harriet! De ce ţi-a trebuit atâta timp să răspunzi? Eram pe punctul de-a închide!

Vocea era indignată.

- Mamă! oftă Harriet.

Cine altcineva ar fi putut avea ideea de a o suna la această oră nepotrivită? Ar fi trebuit să bănuiască...

- Mamă, ştii oare cât este ceasul? Trebuia neapărat să mă suni în mijlocul nopţii? Ştii că mă trezesc la ora şapte. Eram în primul somn!

- Dormeai? Haide, s-a făcut ziuă de mult!

Harriet îşi chemă în ajutor toate rezervele de răbdare.

- Mamă, între Anglia şi America există o diferenţă orară, spuse ea. Ai uitat asta? Aici este ora unu, de dimineaţă!

Doamna Cowper bombăni:

- Este enervantă povestea asta cu diferenţa orară! îmi pare rău că te-am trezit, draga mea, dar este vorba de o problemă urgentă. Ai oare veşti de la Pippa?

Harriet căscă.

- Pippa? Nici o veste recentă.

- Eram plecată când a sosit corespondenţa, de dimineaţă şi nu m-am întors toată ziua. Tocmai am sosit şi am găsit o scrisoare de la ea: spune că s-a logodit!

- Logodit?

Harriet era atât de somnoroasă încât percepea greu ce auzea. în sfârşit, cuvântul căpătă semnificaţie şi în minte îi apăru confuz sora mai mică, aşa cum o văzuse ultima oară: zveltă şi băieţoasă, în pantaloni strâmţi roşii şi pulover verde, cu o şapcă peste buclele brunete, având în întregime aerul unui pitic din cărţile cu poze.

- Dar, mamă, este o copilă!

- Fireşte!

Doamna Cowper încuviinţa cu nerăbdare.

- Tocmai i-am trimis telegramă pentru a i-o spune şi voi reţine un loc la primul avion cu destinaţia Anglia!

- Anglia?

Lui Harriet i se învârtea capul.

- Da, draga mea! Ascultă-mă: trebuie să te duci imediat la Marsh Cob şi s-o împiedici pe Pippa să facă o prostie catastrofală.

- Altfel spus, vrei să mă duc acolo?

Harriet se resemnă. Brusc, mintea îi deveni mai limpede şi în cele din urmă se trezi complet. Cu o voce joasă şi aspră, întrebă:

- Ai spus într-adevăr Marsh Cob? Acolo să fie oare?

- Nu ştiai nici tu nimic despre asta? M-a minţit în mod ruşinos: o credeam în Italia!

- Si eu la fel, spuse Harriet uluită. De cât timp este la Marsh Cob?

- Mi se pare că a plecat direct acolo...

- Ar fi acolo de două luni? Dar... n-a venit să mă vadă! Nici nu mi-a scris... nici nu mi-a telefonat!

- Stia bine că o vei „trăda“! }i-am spus, a minţit în mod groaznic. Se pare că în timpul călătoriei a întâlnit un tânăr student, într-o escală: în loc să-şi continue drumul spre Italia, a plecat spre Anglia. Pippa s-a gândit că tatăl tău o va susţine în orice plan ce mi-ar putea fi neplăcut.

- Si este la Marsh Cob de atât de mult timp!...

- Din câte spune ea, da. Trebuie să te duci acolo, Harriet! Interzic în mod categoric această căsătorie. Rezistă până la sosirea mea. I-am anunţat vizita ta în telegramă. Nu pierde timpul. Te las... Pe curând! La revedere, draga mea.

- Mamă, nu pot...

Protestul căzu în gol: doamna Cowper închisese. Harriet rămase pe loc, cu receptorul în mână, privindu-l insistent, cu descurajare.

Clătină din cap şi închise.

Se duse la baie, se apălă pe faţă cu apă rece şi

îmbrăcă un halat pluşat de baie.

Apoi, în bucătăria foarte mică, puse cafetiera pe foc.

Acum, era mai mult decât trează. Privi gânditoare cafeaua filtrându-se. Reflecta.

Părinţii săi se despărţiseră de opt ani. Doamna Cowper avea o avere personală frumoasă în Statele Unite şi se întorsese acolo cu cele două fete.

Când, la optsprezece ani, Harriet se hotărâse să se întoarcă în Europa, cu scopul de a-şi continua studiile aici, nu încercase să-şi vadă tatăl. îşi pregătise la Sorbona licenţa în istorie, după care găsise o slujbă la Londra: făcea cercetări pentru un istoric care scria o carte despre relaţiile franco-engleze după 1066. Chiar stabilită în Anglia, nu încercase să-şi vadă tatăl, nu făcuse efortul de a se întoarce pe meleagurile copilăriei.

Sora sa, Pippa, avea cu cinci ani mai puţin decât ea şi aceşti ani ridicaseră între ele un fel de barieră. Brusc, într-un acces de sinceritate şi intransigenţă, Harriet îşi mărturisi că îşi cunoştea foarte puţin sora mai mică. în plus, ultima lor întâlnire avusese loc anul trecut şi nu durase decât foarte puţin timp. Ea făcuse doar o scurtă vizită în Statele Unite...

Şi iată că Pippa, sub aparenţele de veselie şi însufleţire uneori puţin copilărească, Pippa reflecta la problemele familiei sale despărţite. Harriet îşi aminti dintr-o dată că, aflându-se singură cu sora sa mai mică, aceasta o întrebase dacă nu-şi văzuse tatăl. Ea îi răspunsese succint: nu-i plăcea să abordeze acest subiect. Acum, regreta că n-o încurajase pe Pippa să vorbească mai mult: astfel ar fi ştiut câte ceva despre ce se petrecea în capul tinerei fete. Faptul că în cele din urmă Pippa se întorsese la Marsh Cob arăta probabil dorinţa sa de a cunoaşte un tată de care

abia îşi amintea: n-avea decât zece ani în momentul depărţirii... Viaţa la Marsh Cob i se părea probabil ca un vis îndepărtat.

Harriet oftă. Era obligată să facă ceea ce voia mama sa, dar nu vedea cum ar schimba asta lucrurile. Probabil că Pippa n-o va asculta.

Patul i se păru tare şi puţin confortabil când se culcă din nou. Somnul din care fusese trezită cu atâta brutalitate, acum fugise şi se făcea ziuă când în sfârşit adormi, pentru a fi tulburată de visuri neplăcute.

Harriet îşi făcu valiza şi-i telefon' profesorului Lewis Emmet. Lucra pentru acesta de aproape un an şi se înţelegeau foarte bine.

Lewis Emmet era un bărbat uscăţiv şi distrat, care se apropia de patruzeci de ani. Când era absorbit de munca sa, nu simţea timpul trecând. Când Harriet se întorcea de la vreuna din şedinţele sale de cercetări, dintr-una din bibliotecile din Londra, îl „certa“, reproşându-i că lăsase să se usuce mâncarea pe care i-o pregătise. El nu făcea decât să zâmbească, ochii scânteindu-i ştrengăreşte.

- Despotule! De ce oare toate femeile sunt nişte tirani?

Amuzată, pe jumătate îngăduitoare, Harriet clătina din cap.

- V-ar trebui o soţie, profesore!

Neruşinat ca un puşti de pe stradă, Lewis Emmet încerca să pară scandalizat.

- Dumneata uiţi convenienţele, Harriet! Fetele nu cer bărbaţii în căsătorie.

- Mă întreb ce femeie ar accepta să vă fie soţie! îi răspundea ea, tachinându-l. Aţi face-o să-şi piardă minţile!

în acea clipă, răspunzându-i la telefon, părea aerian.

- Daaa?

-Aici Harriet, profesore, spuse ea pe un ton ferm.

El nu păru că înţelege.

-Harriet?...

Vocea i se limpezi.

-Ah, da! Harriet! Am găsit în sfârşit acea referire la Henric al II-lea, draga mea copilă. Am căutat-o o jumătate de noapte, dar o am. Si...

-Profesore, am un mare necaz!

Harriet povesti despre apelul mamei sale şi ceru câteva zile de concediu.

-Te credeam americancă, spuse profesorul distrat.

- Am petrecut mulţi ani în Statele Unite, explică Harriet cu răbdare, dar sunt născută în Anglia. Sunt cetăţean britanic...

-Adevărat? Nu ştiam.

-Nu aveţi prea multă nevoie de mine în aceste zile, nu?

Insista, ştiind că, dintr-un moment în altul, el putea uita motivul
apelului şi să vorbească de cu totul altceva.

- Cred că faci o prostie încercând să te amesteci în treburile surorii dumitale, declară el.

Harriet rămase mută. Nu se aştepta la atâta perspicacitate din partea acestui distrat.

-Spui că are optsprezece ani? Are vârsta să se căsătorească! Nu faci decât s-o ridici împotriva dumitale dacă o tratezi ca pe o copilă iresponsabilă.

-Mama mi-a cerut să intervin... Eu sunt de părerea dumneavoastră, profesore, dar n-aş vrea s-o văd din nou nefericită pe mama.

Lewis Emmett rămase tăcut un moment, apoi oftă.

-Draga mea micuţă, fă ceea ce crezi că trebuie să faci. Desigur, îţi poţi lua cât timp ai nevoie. Suntem foarte

avansaţi cu programul nostru, mulţumită conştiinţei dumitale profesionale. Să-mi dai veşti...

El închise şi Harriet făcu la fel, cu un zâmbet. Stia perfect că va uita acest episod, o dată cufundat în studiile lui dragi.

Harriet avea o mică maşină sport, roşie, pe care o conducea repede şi bine. înţelesese foarte repede că o femeie care se mişca într-un mediu masculin trebuia să fie sau destul de frumoasă pentru ca bărbaţii să facă tot ceea ce voia, sau destul de capabilă pentru a se descurca singură. Fiind o fire independentă şi hotărâtă îşi făcea munca fără să fie ajutată. Oricum, nu era şi nu va fi niciodată cu adevărat frumoasă: îi semăna mamei sale, dar nu avea excepţionala frumuseţe strălucitoare a Carolinei Cowper. Părul întins, şaten închis, era tuns scurt, lăsând să se vadă nişte trăsături armonioase; avea ochii albaştri, dar privirea sa directă şi rece îi dădea o expresie diferită de cea a mamei sale. Pe chipul delicat al Carolinei Cowper, ochii albaştri erau ca nişte violete încântătoare...

Capitolul 1

Călătoria până în comitatul Somerset se desfăşură fără incidente. Harriet luă masa de prânz într-un mic restaurant de ţară, o supă de roşii excelentă, friptură de miel cu garnitură de fasole verde şi la urmă, căpşuni cu frişcă.

Nu venise pe aici de la întoarcerea în Anglia: un fel de instinct o ţinuse la distanţă. Acum, foarte uimită să constate exactitatea amintirilor sale: nu uitase nimic, nici câmpiile mănoase şi verzi acoperite cu floare broştească şi cu părăluţe al căror mijloc galben strălucea sub rozul petalelor, nici pereţii din piatră brută, nici vacile care păşteau la umbra ulmilor, nici muştele cu corpul verde în ale căror aripi transparente strălucea soarele, nici pâraiele mărginite de ferigi, învăluite în roiuri de musculiţe... Brusc, toate acestea i se părură familiare şi foarte dragi!

Mergea cu viteză pe un drum îngust când observă un bărbat pe drumul pentru pietoni. La zgomotul motorului, se întoarse şi întinse braţul spre ea, cu degetul înainte. Un autostopist...

Era tânăr, îmbrăcat în nişte pantaloni din pânză pătaţi şi o cămaşă mototolită. Harriet apăsă pe acceleraţie. Nu dorea deloc să-l transporte pe acest băiat...

Dar tânărul se postase chiar în mijlocul drumului! în mod instinctiv, frână brusc. Maşina merse în zigzag şi se opri cu botul în mărăcini.

Lividă de furie, Harriet coborî.

- Sunteţi nebun? îi strigă ea autostopistului. Aş fi putut să vă zdrobesc! Cum v-a venit ideea să faceţi aşa ceva? Sunteţi absolut inconştient!

- Trebuia să vă fac să vă opriţi, îi replică el. N-aţi văzut că vă făceam semn? Am nevoie de un transport de urgenţă.

- Ei bine, nu eu sunt cea de la care îl veţi obţine! tună Harriet.

Teama „retrospectivă“ şi mânia îi tăiară picioarele.

Fără să se jeneze, tânărul urcă în maşină.

- Daţi-i drumul, sunt grăbit! spuse el.

O clipă, Harrietei i se tăiase respiraţia.

- Coborâţi din maşina mea... coate-goale. Nu vă voi transporta nici dacă aţi fi ultimul om de pe pământ! Cine naiba vă credeţi? Mutră de... hippie!

- Să nu vi se facă rău, micuţo! spuse el cu o voce tărăgănată. Viaţa este prea scurtă.

- Coborâţi!

Cu un gest rapid, Harriet deschise cutia cu scule şi scoase de acolo o cheie.

Intrusul se lăsă liniştit pe spate, îşi încrucişă braţele privind-o cu toată obrăznicia ironică a ochilor săi căprui.

- Sunteţi într-adevăr furioasă! spuse el. Şi vă stă bine, să ştiţi...

- Dumneavoastră... sunteţi...

Se întrerupse, sufocată de indignare, negăsind nişte termeni suficient de tari pe care să-i arunce în faţă. îl ameninţă cu cheia:

- Afară! spuse ea pe un ton ameninţător.

Atitudinea tânărului se schimbă imediat: întinse brusc braţul şi-i smulse unealta din mâini. Apoi o prinse de încheietură şi o forţă să se aşeze.

- Ascultaţi, spuse el, sunt grăbit. Aşadar, porniţi această mică şi frumoasă maşină. Trebuie să mă ocup de o urgenţă... Din păcate! deoarece este plăcut să fiu în compania dumneavoastră...

- O urgenţă?

Tânărul oftă. Se aplecă, îşi luă geanta şi o deschise.

- Sunt medic. Regret ceea ce s-a întâmplat, dar asta este. Aş fi putut fi un „coate-goale“, dar nu sunt decât un discipol al lui Hipocrat. în principiu, este ziua mea liberă; aşadar, în mod absurd, fără nici o îndoială, am început să curăţ temeinic grajdul... Colegul meu a fost chemat pentru o naştere, apoi a apărut această urgenţă şi a trebuit să-mi iau geanta şi să mă grăbesc Am avut timp doar să mă spăl pe mâini.

îşi arătă mâinile deosebit de curate.

- Si apoi m-a urmărit ghinionul: maşina mea n-a vrut să pornească. Atunci am plecat pe jos. Aţi apărut dumneavoastră...

El ridică din umeri.

- De ce nu mi-aţi spus asta, imediat?

- Nu mi-aţi permis, spuse bărbatul cu vocea sa tărăgnată.

Harriet oftă cu îngrijorare. Simţea că avea un aer stânjenit.

- Faceţi stânga-mprejur, spuse pasagerul său. Trebuie să merg în sat, la circa trei kilometri de aici. L-aţi traversat, probabil.

Exasperată, Harriet se supuse.

Merse foarte repede în direcţia indicată. Lângă ea, tânărul medic părea perfect relaxat. Era înalt, avea faţa colţuroasă; părul de culoare deschisă îi cădea în dezordine pe ceafă. N-avea cravată şi cămaşa, ale cărei mâneci erau ridicate, era în mod vizibil uzată.

Ochii săi căprui străluciră când observă că Harriet îl privea cu coada ochiului.

- încă bănuitoare? o întrebă el. Admit că am un aspect

ciudat. Stiţi, nu se curăţă un grajd în haină neagră şi pantaloni în dungi.

- Aveţi?

El o privi fără să înţeleagă.

- Ce să am?

- O haină neagră şi pantaloni în dungi.

El râse.

- Pe legea mea, nu! Un costum gri închis este tot ce am mai bun. Ştiţi, ţăranii nu pretind eleganţa din cartierele şic ale Londrei.

- Eu n-aş fi crezut că solicită un medic care are aerul unui vagabond.

Cu sprâncenele împreunate, pasagerul o privi atent, remarcând pantalonii eleganţi, vesta bine croită, chipul proaspăt şi părul neted.

- Dacă aveaţi câteva coaste rupte, poate nu v-aţi fi uitat ce aer am! spuse el batjocoritor.

Harriet tăcu, ruşinată.

Urmară o stradă a satului liniştit şi medicul îi spuse să se oprească în faţa portalului vopsit în alb al unei case.

- Aşteptaţi-mă aici, spuse el.

- Ce spuneţi, eu nu sunt şofer de taxi! izbucni Harriet, indignată.

Ochii căprui o fixară cu răceală.

- Poate va trebui să-mi conduc pacientul la spital, spuse medicul. Nu ştiu în ce stare se află. Spitalul este la mai mult de cincisprezece kilometri de aici... Vreţi ca, eventual, să-l stransport într-o roabă?

Harriet roşi.

- Bine, este în ordine! bombăni ea.

îşi dădea seama de egoismuil său, dar orgoliul îi făcea

imposibilă o schimbare de atitudine.

în timpul în care medicul era în casă, rămase în maşină, privind cu atenţie zidurile mici din piatră cenuşie, paiele de pe acoperişuri colorate în ocru, mănunchiurile de glicine care încadrau uneori ferestrele.

Soarele îi încălzea faţa. Respiră mirosurile pe jumătate uitate ale frumosului anotimp, cele de ridiche sălbatică, de mixandre, de liliac, parfumul îndepărtat de levănţică. O pisică mare portocalie coborî strada şi o privi cu ochii săi verzi, atentă. Se aşeză nu departe de maşină şi începu să-şi lingă labele, cu un aer preocupat.

Harriet avea o slăbiciune pentru pisici. Ieşi din maşină şi se duse să îngenuncheze în iarbă pentru a-i mângâia blana lucioasă. Pisica torcea...

- Ei bine, aveţi totuşi nişte sentimente omeneşeti! spuse o voce amuzată în spatele ei.

Harriet se ridică.

- Cum se simte pacientul dumneavoastră?

- Mai rău decât credeam. Nu se pune problema să-l transport în maşina dumneavoastră. Voi chema o ambulanţă prin telefon. Mulţumesc pentru că m-aţi aşteptat!

- Dacă vreţi, pot aştepta să vă duc înapoi acasă.

Medicul zâmbi. De la ochi îi porniră nişte riduri care dezvăluiau o înclinare spre râs.

- Mulţumesc, spuse el, trebuie să merg la spital cu el. Trăieşte singur. N-are pe nimeni care să se îngrijească de el.

Harriet clătină din cap. Acum regreta că pleca astfel, dar nu ştia nici ce să spună, nici ce să facă.

Medicul o privi urcând în maşină, îi făcu un semn cu

mâna şi intră în casă.

Harriet plecă, făcând să scrâşnească vitezele. Acesta era cel mai ciudat medic pe care-l văzuse vreodată! Se întrebă ce cred clienţii despre el.

îşi imagină cu uşurinţă comentariile pe care le provoca vizitând satele liniştite din Somerset.

Aglomerarea de locuinţe din Marsh Cob se ascundea într-o cavitate adăpostită, între câmpiile irigate şi grupuri dispersate de copaci izolaţi, de-a lungul unui drum şerpuitor.

Harriet ajunse la heleşteul acoperit cu ierburi acvatice în jurul căruia Pippa şi ea alergau desculţe, punând recipiente în care să prindă peştişori cu trei spini pe spate, care nu supravieţuiau niciodată în borcanele de dulceaţă în care erau puşi. Uneori găseau o broască sau o şopârlă de apă... Harriet crezu că aude strigătele Pippei când micile animale le scăpau pentru a se întoarce în apă...

De la heleşteu pleca o cărare care străbătea o pajişte. Acolo ajutaseră deseori la adunarea vacilor pentru mulsul de seară. Domnul Bryant o tachina deseori pe Pippa care nu îndrăznea să se apropie prea mult de vaci. Simon, fiul său, scosese într-o zi din buzunar o acadea prăfuită pentru a o pune în mâinile Pippei, în chip de consolare, zâmbindu-i larg, pentru a o face să înţeleagă că n-o dispreţuia pentru că-i era frică. Simon era blond, voinic şi semeţ ca unul dintre caii tatălui său. Le învăţase pe cele două fete să joace crichet, pentru că avea nevoie de parteneri, dar Harriet se plictisea repede de joc. Pippa, fidelă şi devotată lui Simon, nu se lăsa şi nu rareori rămânea în compania băiatului până când se înnopta.

Printr-o perdea de aluni, Harriet ozări ferma lui Louis

Bryant, zidul mic ce înconjura curtea, hornurile roşii şi uşa de intrare albastră pe care doamna Bryant n-o folosea niciodată deoarece prefera să se învârtească în jurul casei şi să intre direct în bucătărie, prin spate.

La capătul şirului de aluni, apăru satul şi casa tatălui său, în mijlocul grădinii care cobora până la drum. Nu se schimbase deloc, pereţii vopsiţi în alb, ferestrele elegante, cu obloanele lor verzi. Pe uşa neagră de la intrare se găsea încă ciocanul de bătut din aramă, în formă de cap de cal care strălucea în soare. Şi placa de aramă lucea. O lustruise destul de des pentru a-şi aminti fiecare amănunt.

Harriet crezu că i se opreşte inima în loc. Frână energic şi se opri. „De ce am venit, oare?“ se întrebă ea.

O clipă, fu tentată să se întoarcă. Dar îşi veni în fire. Era acolo. Trebuia să dacă faţă situaţiei.

Respiră profund şi făcu maşina să înainteze...

Apoi, coborî şi încet, urcă aleea care străbătea grădina.

Un parfum persistent o întâmpină. Micsandrele! Ridicând ochii, le văzu, înflorite din abundenţă pe coama zidului care ascundea grajdul. Ele le semănaseră acolo, la întâmplare. Galbene, portocalii, roşu închis, strânse, răsucite, luptând pentru a avea aer şi lumină, fuseseră întotdeauna magnifice. Albinele le copleşeau cu un bâzâit monoton. O mierlă, cocoţată deasupra, fluiera.

Cu un oftat, Harriet manevră cu un gest mecanic ciocanul de bătut în uşă.

După câteva clipe, uşa se deschise şi o fată slăbuţă, în pantaloni de doc şi bluză albă o privi pe noua venită cu o surprindere indignată.

- Harriet!
- Mama m-a rugat să vin! spuse Harriet cu răceală.

Preocupată, Harriet înregistră expresia surorii sale. Pippa avea
încă aspectul unei copile, dar în privirea ochilor albaştri, nu era nimic de copil.

- Ei bine, dacă tu crezi că vei putea interveni în viaţa mea, Harriet, poţi foarte bine să faci stânga-mprejur şi să te întorci la Londra! Stii că am optsprezece ani şi am dreptul să mă căsătoresc.

- Este adevărat, Pippa, replică Harriet calmă.

Pippa îi aruncă o privire nehotărâtă. Nu dorea să renunţe la o indignare pe care o considera justificată.

Sora sa se aplecă şi o sărută pe obraz.

- Ai fi putut să-mi spui că eşti în Anglia! spuse Harriet. De ce n-ai venit să mă vezi la Londra? De ce nu mi-ai telefonat? îţi plac misterele!

Pippa avea un aer puţin jenat.

- Cu siguranţă, i-ai fi spus mamei...

- înţeleg.

Harriet aruncă o privire semnificativă spre vestibul.

- Doreşti să discutăm în pragul uşii? întrebă ea.

Fără plăcere, Pippa se dădu la o parte.

- Iartă-mă, spuse ea. Intră. Unde îţi este valiza? Ţi se va pregăti patul în cinci minute.

- Nu te nelinişti, spuse repede sora mai mare. Voi lua o cameră la „Lebăda de aur“. Nu vreau să-mi impun prezenţa aici.

Pippa o privi cu un aer critic. Dintr-o dată, părea foarte matură.

- Nu vei face asta! spuse ea. Tata ar fi jignit... Aminteşte-ţi că aici sunt cinci dormitoare.

- Totuşi...

- Harriet, vrei să-l necăjeşti pe tata mai mult decât ai făcut-o deja?

Harriet tresări, surprinsă:

- L-a durut mult aflând că erai la Londra de mai mult de un an, adăugă Pippa încet, şi că nici măcar n-ai încercat să iei legătura cu el. Nu erai decât la trei ore distanţă de aici... Nici măcar nu i-ai scris! Acum, pentru că eşti aici, este de la sine înţeles că nu te vei duce să stai la hotel ca şi când ai fi o rudă îndepărtată.

Harriet dădu din cap.

- Ai dreptate, Pippa. într-adevăr, ar părea ciudat... Pippa, oare de ce ai venit aici?

- Voiam să-l văd pe tata! întotdeauna am vrut să trăiesc lângă el. Stiam că mama va face totul pentru a mă împiedica să vin; aşadar, nu i-am spus nimic.

- Ai minţit-o!

Pippa clătină din cap.

- Nu puteam face altfel. Nu m-ar fi lăsat niciodată să vin în Europa dacă ar fi ştiut adevărul!

- Şi care este adevărul?

Harriet era dezorientată, puţin sigură pe ea. S-ar fi spus că situaţia se inversase: că Pippa era mai mare şi ea mai mică.

- Aşadar, nu înţelegi? Ea a făcut întotdeauna totul pentru a ne ridica împotriva tatălui nostru!

- Nu este adevărat! N-a spus niciodată un cuvânt împotriva lui!

Pippa ridică din umeri.

- Oh! Era foarte subtilă, foarte pricepută! Un cuvânt aici, un cuvânt acolo, o aluzie, un oftat, câteva lacrimi... Mama are un suflet ascuns...

- Mama?

Harriet era îngrozită.

- Cum poţi spune asta? Pippa, tu n-o înţelegi!

- Oh! Harriet, întotdeauna ai văzut lucrurile prin ochii ei! Te-ai comportat întotdeauna cum a vrut ea. Eşti favorita ei: eu semăn prea mult cu tata, nu destul cu ea. îţi aminteşti? Mă privea şi spunea că eram portretul tatălui nostru... şi felul în care o spunea arăta că pentru ea nu era un compliment.

- Ai imaginaţie, Pippa!

Pe neaşteptate, Harriet abordă subiectul riscant:

- Cu cine ai intenţia să te căsătoreşti? Mama nu mi-a dat numele. Presupun că este un englez.

- Mai curând, da! Este Sim Bryant!

Harriet rămase o clipă fără grai.

- Sim? spuse ea în cele din urmă. Doamne Dumnezeule! Vrei să spui Simon Bryant?

- Exact!

Dintr-o dată, Pippa deveni voioasă ca un cintezoi şi ochii îi străluceau.

- M-am „lovit“ de el toamna trecută, Harriet. Urma un curs de agricultură într-o şcoală din Vest când ne-am întâlnit. L-am recunoscut dintr-o privire! Doar auzindu-l vorbind lent, cu accentul său graseiat şi mi s-a făcut atât de dor de aceste regiuni, încât am izbucnit în lacrimi, acolo, în stradă! Atunci m-a luat cu el la prânz într-un restaurant şi mi-a spus că Marsh Cob nu se schimbase deloc. M-am hotărât că mă voi întoarce acasă.

Un amănunt o frapă pe Harriet. Spuse, amuzată:

- Stii? Tocmai am observat că ai accent american! Mă întreb dacă şi eu îl mai am? Cred că am remarcat asta

pentru că de un an nu aud vorbindu-se decât englezeşte.

Pippa păru indignată.

- îmi pierd accentul foarte repede, spuse ea. La urma urmei sunt englezoaică, nu sunt americancă! Aici este ţara mea, aici sunt acasă. Nu mă voi întoarce la mama. Poţi să i-o spui!

- I-o vei spune tu însăţi când va fi aici!

Pippa avu un aer îngrozit.

- Ce glumă, Harriet!

- Mi-a spus că ţi-a trimis o telegramă.

- N-am primit nimic.

Pippa părea gata să izbucnească în plâns.

Se aflau încă în micul vestibul întunecos. Harriet avea un nod în gât: regăsea mirosul de ceară şi levănţică ce venea dinspre mobile; mantoul şi pălăria tatălui său erau agăţate în vechiul cuier în perete; pe jos era acelaşi covor uzat; vasul mare de China în care doctorul Cowper îşi punea bastoanele şi umbrela era tot acolo, cu dragonul verde pe el. Harriet se surpinse numărând ţepuşele de pe spatele dragonului, cum făcea în copilărie!

Uşa ce dădea spre bucătărie se deschise brusc. O femeie slăbuţă, cu un şorţ înflorat apăru în prag şi o privi insistent pe vizitatoare, ştergându-şi mâinile ude de şorţ.

- Nu este posibil! spuse ea. Sunteţi chiar dumneavoastră, domnişoară?

întrebarea o făcu să râdă pe Harriet. Era atât de tipică!

- Nu v-aş fi recunoscut, dar semănaţi atât de mult cu mama dumneavoastră! Tatăl dumneavoastră nu va mai şti pe ce lume se află, cu amândouă fiicele în casă!

- Fordie, crezi că ne-ai putea pregăti ceaiul? întrebă Pippa.

Era aproape exagerat de afectuoasă în dorinţa de a-i

dovedi
surorii sale că era într-adevăr la ea, în această casă.

- Sora mea are nevoie să-şi recapete puterile după călătorie, adăugă ea.

Harriet îşi stăpâni un zâmbet şi strânse mâna menajerei.

- Cât sunt de fericită că vă văd, doamnă Ford! îmi amintesc atât de bine de dumneavoastră!

- Adevărat, domnişoară? Aveaţi probabil cincispreece ani când v-am văzut ultima dată. Şi iată-vă, acum, complet matură.

- Da, spuse Harriet zâmbind. Ce mai faceţi?

- Nu mă plâng prea mult. Mă dor picioarele. Ştiţi, pe jos sunt dale: să stai pe ele, în genunchi în fiecare zi, asta stârneşte reumatismele.

Mary Ford pocni din limbă şi clătină din cap.

- Asta mai ales când plouă. Dar... pentru asta nu înseamnă că nu vă voi da un ceai! Dacă aveţi nevoie de mine, domnişoară, voi fi în bucătărie.

Pippa îşi conduse sora în salon.

Pereţii erau vopsiţi într-un galben intens, ceea ce dădea încăperii un aspect însorit.

- Eu sunt cea care a vopsit pereţii, anunţă Pippa cu mândrie.

- Adevărat? Este o treabă demnă de un profesionist!

Dintr-o dată, Harriet se simţi foarte obosită. Dar ce era mai rău nu venise încă: va trebui să-şi înfrunte tatăl, pe care nu-l văzuse de opt ani.

Pippa se aşează pe pervazul ferestrei, legănându-şi picioarele subţiri. Avea un aer provocator şi totuşi surorii sale îi părea puţin demnă de milă.

- Oare ce-ai făcut în tot acest timp, aici? o întrebă Harriet pe Pippa în modul cel mai firesc.

- Am muncit cu Sim, răspunse Pippa.

- Ai muncit la fermă?

Harriet aţinti asupra tinerei fete o privire stupefiată. N-o vedea pe sora sa delicată dedicându-se unor munci dure!

- De fapt, fac mai ales muncă de hârţogărie. Sim este mulţumit că-l scutesc de asta. Tatăl lui a murit, ştiai? Conduce ferma singur. Părinţii săi au murit într-un accident de circulaţie acum şase luni. Sim spune că este o adevărată binecuvântare că au plecat împreună: dacă unul rămânea fără celălalt, ar fi fost atât de nenorocit! Stii...

Pipa se opri brusc, deoarece se deschise uşa.

Harriet se întoarse, apoi încremeni, îngheţată la vederea tatălui său.

Era acolo, cu umerii încovoiaţi, îmbrăcat în vechea haină din stofă de lână şi părul brunet ciufulit de vânt.

Ochii i se măriră recunoscându-şi fiica mai mare.

- Bună ziua, Harriet, spuse el foarte încet.

Capitolul 2

„Bună ziua, Harriet“, spusese Philipp Cowper, dar Harriet nu avu posibilitatea să răspundă, deoarece Pippa interveni grăbită, ca pentru a scăpa de o corvoadă:

- Mama i-a telefonat Harrietei; ea i-a ordonat să vină aici. Este tipic pentru ea, nu-i aşa?

- Philippa!

Doctorul Cowper, care era singurul care folosea numele fiicei mai mici, ridicase vocea cu severitate.

- Nu vorbi despre mama ta pe un asemenea ton! Ti-am spus că va fi tulburată aflând că te-ai logodit atât de neaşteptat.

- Este pur şi simplu furioasă că m-am descurcat fără ea! ripostă Pippa. Detestă ca oamenii să facă indiferent ce fără permisiunea ei! Are complexul puterii despotice!

- Ajunge, Philippa! spuse aspru doctorul.

Harriet era consternată. Era oare posibil ca o fiică să vorbească astfel despre mama sa?...

Tatăl său era acolo, în faţa ei, şi totuşi erau ca doi străini. Şi iată că sora sa se ridica împotriva ei!

Pippa insistă:

- Ai să vezi! Va încerca să mă facă să rup logodna! Dar nu va reuşi! Mă voi căsători cu Sim în ciuda a tot ceea ce ar putea spune!

- Am putea aştepta să aflăm ce va spune, nu crezi?

Doctorul Cowper părea obosit.

El se întoarse spre Harriet.

- Stii, îi semeni mult mamei tale...

Vocea îi era gâtuită, ca şi când suferea.

- Mă tem că nu se poate face comparaţie între noi, spuse Harriet.

Constată cu uimire că era capabilă să-i vorbească tatălui ei cu o anumită uşurinţă.

Brusc, el zâmbi. Ochii îi străluciră.

- Nu, ai dreptate. Mama ta era femeia cea mai încântătoare pe care am văzut-o vreodată. Ar însemna să pretinzi repetarea unui miracol dacă ai pretinde să fii la fel de frumoasă ca ea.

Harriet se înfioră: tonul tatălui său trăda o înflăcărare pătimaşă.

Pippa se agită cu un aer jenat şi râse enervată.

- Chiar şi când nu este aici, mama reuşeşte să deţină primul loc în conversaţie!

Doctorul Cowper îi aruncă o privire afectuoasă fiicei sale mai mici.

Mary Ford apăru, aducând ceaiul pe o tavă pe care o puse pe masă.

- Am pus o ceaşcă pentru dumneavoastră, doctore. Am făcut bine?

- Da, mulţumesc, Fordie.

- îi voi face patul Harrietei în camera din spate. Odinioară, aceea era camera sa, nu-i aşa? Astfel se va simţi acasă.

- Cine se va simţi acasă?

întrebarea pusă pe un ton indiferent, o făcu pe Harriet să se întoarcă. îl văzu cu groază pe medicul pe care-l transportase...

Doctorul Cowper zâmbi.

- Ah! Jon! Ti-o prezint pe fiica mea mai mare. Harriet, iată-l pe asociatul meu, doctorul Jonathan Wood.

Doctorul Wood o salută.

- Noi ne-am întâlnit deja, spuse el. Bessy a refuzat să pornească şi domnişoara a binevoit să mă transporte...

Pippa începu să râdă.

- Bessy îşi face încă de cap? Sincer, ar trebui să-ţi cumperi o altă maşină!

Doctorul Jonathan Wood îşi puse mâna pe inimă.

- Credincios până la moarte! spuse el. Bessy şi cu mine suntem prieteni nedespărţiţi!

- Poate fi periculos să ai o maşină pe care să nu poţi conta niciodată, remarcă doctorul Cowper. Ar putea să facă o pană într-un moment în care nu vei găsi pe nimeni pentru a te transporta şi asta ar putea fi fatal pentru un bolnav.

- Da, aveţi dreptate, oftă Jonathan Wood. Dar mă doare inima s-o pierd. Iubesc acest automobil vechi... Ştiţi ce i s-a întâmplat lui Joe Higgins? A căzut de pe tractor şi şi-a fracturat trei coaste. L-am dus la „Sfânta Maria“. A bombănit cât a ţinut drumul. I-am spus că ar fi trebuit să-i mulţumească lui Dumnezeu că nu fusese mai rău! Mai întâi, am crezut că-şi rupsese doar un picior: părea o fractură complexă, când l-am palpat a leşinat. Am descoperit coastele mai târziu. Din fericire, piciorul n-a fost chiar atât de grav cum credeam.

Harriet se simţea stingheră, străină cum era de problemele medicale. Faptul că Jonathan Wood o privea uneori cu ironie nu-i convenea deloc.

- Am terminat eu de curăţat grajdul! spuse Pippa.

- Mulţumesc, Pippa!

Jonathan Wood avu un zâmbet fermecător care-i lumină faţa

- Trebuie să mă schimb înainte de consultaţie, spuse el.

- Eu sunt de gardă în seara aceasta, spuse doctorul Cowper cu un aer mirat. Ai uitat? Este ziua dumitale liberă.

Tânărul medic aruncă o privire semnificativă spre

Harriet.

- Probabil că în seara aceasta doriţi să fiţi liniştit, spuse el.

Doctorul Cowper păru jenat.

- Mulţumesc, spuse el, dar nu vom schimba nimic din obiceiuri. Stii că nu-mi place să-mi modific programul. Si clienţii ştiu că sunt aici în seara asta.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

- Trebuie să mă duc să verific fişele; am tot timpul să le văd înainte de a sosi oamenii.

Pippa îl urmă. Avea un aer triumfător. Era fără îndoială încântată că refuzase să-şi schimbe programul din cauza fiicei mai mari.

Harriet se întrebă ce trebuia să facă. Se aşteptau oare să rămână pur şi simplu aşezată în salon? După opt ani de despărţire, tatăl său
i se părea străin, de neînţeles. Credea oare că-şi va relua locul în familie aşa, fără nici o discuţie? Abia schimbaseră câteva cuvinte. El doar o privise; după expresia din ochii lui, crezuse că fusese profund emoţionat, dar urmase doar tăcerea.

Doctorul Wood o observa. Dintr-o dată, îl zări şi se întoarse spre el, încruntată.

- V-am recunoscut, bineînţeles, spuse el calm. De aceea nu v-am întrebat numele dumneavoastră şi nu v-am cerut nici numărul de telefon Stiam că vă voi revedea.

- Cum m-aţi cunoscut?

Ce tupeu avea acest bărbat! Credea oare cu adevărat că se simţea jignită că nu-i ceruse numele sau numărul de telefon?

- V-am văzut deseori fotografia...

- Fotografia mea?

Harriet era uluită.

- Este pe biroul tatălui dumneavoastră. Nu v-aţi

schimbat mult din adolescenţă.

-Adevărat?

Vocea sa avea un ton trist şi se întrebă de ce. Regreta faptul că tânărul medic o privea cu atenţie.

- Locuiţi de un an la Londra, nu-i aşa?

Ea îl ţintui pe tânăr cu o privire rece.

- Da.

îl sfida. îi va face oare reproşuri?

- îmi place mult tatăl dumneavoastră, spuse el liniştit. Este un om extrem de bun.

Continuând s-o observe, Jonathan Wood înţelese motivul tăcerii şi ridică din umeri fără să-şi ia ochii de la ea. Ea încercă doar un sentiment de jenă în faţa acestei tăceri semnificative. Acest tânăr era fiinţa cea mai ciudată pe care o întâlnise vreodată. La ce oare se gândea oare privind-o astfel?

Pippa reapăru. Era roşie de mânie şi-i aruncă surorii sale mai mari o privire acuzatoare.

- Puteai fi puţin mai amabilă cu tata! spuse ea. Oricine, necunoscând situaţia, v-ar fi luat drept străini!

Harriet evită privirea lui Jonathan Wood.

- Nu doresc deloc să discut treburile mele personale în prezenţa unui străin, spuse ea cu răceală. Doamna Ford este la bucătărie? Mă voi duce s-o întreb dacă este gata camera mea. Scuzaţi-mă.

Ieşi din salon.

Când uşa fu închisă, Pippa se întoarse spre tânărul medic.

- Detest familiile! izbucni ea. Dumneata nu?

Era indignată.

- Ce aiureală! reluă ea. Tata este teribil de supărat de stângăcia Harrietei. Această fată este ca... ca un gheţar!

- Când familiile se distrug, se întâmplă deseori aşa

ceva, spuse Jonathan Wood. Ce vârstă aveaţi când s-au despărţit părinţii?

- Eu aveam zece ani; Harriet avea cincisprezece sau şaisprezece. A fost întotdeauna de partea mamei. Sunt foarte legate...

- Era la o vârstă dificilă când s-a întâmplat asta, spuse medicul. Intrase în adolescenţă. Probabil că i-a fost foarte greu.

- Si pentru mine a fost la fel de dur! spuse Pippa cu asprime. Eu l-am preferat întotdeauna pe tata, mamei mele. Nu eram drăguţă ca Harriet: mama îmi spunea întotdeauna că probabil mă schimbaseră la naştere, că o decepţionasem. în schimb, tata era adorabil cu mine: lui îi era perfect egal dacă eram sau nu drăguţă. Când am plecat în America, mi-a lipsit teribil.

- Biată micuţă, Pippa! nu te mai chinui, acum s-a terminat. Eşti un om mare şi-l ai pe Sim.

Jonathan Wood îşi trecu afectuos un braţ în jurul umerilor plăpânzi. Pippa îi adresă un zâmbet luminos.

- Mă înţelegi, nu-i aşa, Jon? Da, ştiu că mă înţelegi! Tot timpul cât am fost în America, mi-a fost dor de aceste ţinuturi... Mă simţeam acolo ca pedepsită... Cea mai mare parte a timpului, mama şi Harriet nu ştiau nici măcar dacă eram acolo. Eram cea de-a treia persoană, nedorită...

Tânăra fată îl privea pe medic, căutând bunătatea şi înţelegerea de care dădea dovadă întotdeauna.

- Vezi, când l-am întâlnit pe Sim acolo, era ca şi când regăsisem totul: câmpurile, pajiştile, accentul englez. Am înţeles că dacă reveneam acasă, totul ar fi fost bine.

Jonathan Wood se încruntă uşor.

- Pippa...

Ea îl privi, intrigată de tonul aspru al vocii şi se

nelinişti. El zâmbi şi o ciupi uşor de obraz.

- Ei bine, eşti aici! Atunci... unde este acel zâmbet care îmi place atât de mult?

* * *

Cu inima grea, Harriet îşi golea valiza în camera sa de odinioară. O linişte rece domnea în încăpere.

Ferestrele dădeau spre grădină. Trandafirii erau în plină floare, etalându-şi din plin petalele mătăsoase, roz, albe, roşii, şi mijlocul galben pudrat cu polen. Iedera se căţărase pe perete, cu frunzele uşor pătate de timp, care foşneau ca nişte jupoane. Deseori în timpul nopţilor calde, ascultase acest zgomot.

Exact sub fereastră, creştea un liliac, dând încăperii o lumină verzuie, care vibra în bătaia vântului.

Ca şi când fusese în ajun, îşi aminti ultima dimineaţă în această cameră. Nu-şi putuse crede urechilor: mama sa îi spunea că plecau pentru totdeauna, singure. Răceala de gheaţă a lucrurilor terminate. Şocul, durerea care o cuprinsese, dar despre care nu putea spune nimic pentru a n-o face să sufere pe mama sa. Se înfioră, regăsind emoţia şi tristeţea de altădată. Porni grăbită spre uşă.

Jos, îl găsi pe Jonathan Wood singur, citind o revistă medicală. O lăsă din mână. Se schimbase şi purta nişte pantaloni eleganţi din catifea bordo, de ultimă modă. Cămaşa albă, cu ornamente de stofă în formă de cute bufante îi dădeau un aer de nobil de la vechea curte, care o amuză pe Harriet. Buclele blonde erau aproape în ordine şi cravata era asortată la pantaloni.

El zâmbi sub privirea care-l cerceta amănunţit, deloc jenat de zâmbetul Harrietei.

în cele din urmă, întrebă:

- Sunt mai bine aşa?

- Tot nu aveţi înfăţişarea unui medic.

La rândul său, el o privi din cap până în picioare.

- Pe legea mea... n-aveţi aerul unui istoric. Am auzit spunându-se că acesta este titlul care vi se acordă? Nu este foarte ciudat pentru o fată, nu?

- Cu siguranţă, nu! replică ea cu indignare. Istoria este un lucru pasionant!

- Dacă ar fi să-l credem pe industriaşul american Henry Ford, istoria este o ţesătură de baliverne, spuse el tachinând-o.

- Dar istoria este cea care a triumfat: domnul Ford figurează acum în dicţionar...

Jonathan Wood râse.

- Este adevărat. Bietul bătrân Henry! Ce faceţi cu exactitate, Harriet?

- Fac cercetări pentru un profesr. Scrie o carte despre relaţiile dintre Anglia şi Franţa.

- înţeleg. Mi se pare că v-aţi „luat“ licenţa în Franţa?

Ea dădu din cap.

- Da, la Sorbona. Parisul este un oraş minunat!... Să ştiţi că sunt foarte francofilă.

- în acest caz, de ce v-aţi întors în Anglia? întrebă tânărul medic ridicând din sprâncene.

- Mi s-a oferit această slujbă! L-am întâlnit pe profesorul Emmett la Paris şi ne-am înţeles foarte bine...

Ochii căprui o observau.

- Aşadar, nu v-a fost dor de ţară, ca Pippei?

Harriet roşi.

- De fapt, ea unde este? Se schimbă? Trebuie să iasă cu dumneavoastră, sau ceva de genul acesta?

Jonathan Wood zâmbi.

- De ce nu-mi răspundeţi la întrebare?

- Puneţi prea multe întrebări, doctore Wood!

- Spuneţi-mi mai degrabă „Jon“... Este meseria mea să pun întrebări. Când am obţinut răspunsurile, pot da un diagnostic.

- Eu nu sunt bolnavă.

- Nu, dar mă interesaţi. Mi-ar plăcea să ştiu ce vă îndeamnă înainte. Aparent, sunteţi plină de siguranţă, dar am impresia că aveţi numeroase complexe.

- Detest psihologii amatori! spuse ea tăios.

Jonathan Wood râse din nou

Mâinie Harrietei se crispară; era tot mai iritată.

în acea clipă intră Pippa, radioasă, cu mâna în cea a unui tânăr blond, înalt şi vânjos, în costum de doc albastru decolorat, care o privi pe Harriet cu un zâmbet timid.

- Sim! exclamă Harriet.

Şi ea l-ar fi recunoscut oriunde. Acei pistrui de la baza nasului, în dreapta, gura frumoasă, bine conturată, maxilarul pătrat... Era aproape excesiv de englez.

Fără tragere de inimă, Pippa îi lăsă mâna pentru ca s-o strângă pe a surorii sale, dar rămase, foarte delicat, în apropierea lui, într-o atitudine de proprietară.

Cinară câteva minute mai târziu. Masa fu foarte simplă: jambon, salată, brânză, fructe, cafea.

Doctorul Cowper veni să li se alăture. Vorbi puţin, cu capul aplecat asupra farfuriei. Harriet, care-l privea din când în când, găsi că părea foarte bătrân. Ochii îi erau marcaţi de umbre şi buzele îi cădeau obosite.

întorcând capul, întâlni privirea lui Jonathan Wood. Roşi. De ce oare o privea astfel?

Simon flecărea vesel. Pe un ton lent, liniştit, vorbea despre fermă. Pippa îi dădea replica însufleţită, aruncând uneori asupra surorii sale o privire triumfătoare.

După cină, comesenii se despărţiră şi Harriet se află între patru ochi cu Jonathan Wood.

- Ce crezi despre Sim? o întrebă medicul.

- îmi place mult, răspunse ea.

- Ştii, spuse el distrat, mama dumitale ar putea să aibă dreptate să dezaprobe această căsătorie. Am impresia că altceva decât o mare dragoste o animă pe sora dumitale...

- Ce vrei să spui?

- Gândeşte-te o clipă... Pippa prezintă toate simptomele clasice...

- Simptomele a ce?

Brusc, sora mai mare se îngrijoră.

- Cele ale unui copil dintr-un cămin distrus.

- Fără psihologie, te rog!

El zâmbi.

- Dă-i ce nume vei vrea, dar asemenea caz poate fi la fel de bine descris doar prin bun-simţ. Dar văd că va fi greu să te conving şi am o întâlnire. Pe curând!

Salută cu un mic gest din mână şi se îndreptă spre uşă. Ea îl privi cu exasperare ieşind. Nu trebuia decât să ia acel aer insolent şi să zâmbească astfel pentru a o scoate din sărite.

Harriet se duse la bucătărie. Mary Ford începuse să aranjeze vesela şi acceptă cu plăcere ajutorul oferit. Munciră împreună timp de o jumătate de oră, vorbind despre sat pe un ton liniştit.

Mary Ford adora bârfele; se lansase imediat într-o pasionantă descriere a noilor proprietari de la „Leul de aur“, vorbi despre manierele lor, modul de a se îmbrăca, povestea lor. Apoi trecu la Eric, fiul doamnei Weaver care fugise cu o femeie măritată din Bath...

Harriet asculta, considerând o bună parte din ceea ce

auzea ca pe nişte cancanuri, dar ştiind că era acolo însăşi vocea lăuntrică din Marsh Cob, satul pasionat de scandaluri, de micile povestiri vesele şi şocante. La fel ca ceilalţi locuitori ai satului, Mary Ford părea că nu se schimbase deloc.

* * *

înainte de a se culca, Harriet se duse să facă un tur prin sat, în înserarea călduţă, privind fluturii de noapte zburând în jurul felinarelor ce se aflau în faţa uşii de la „Leul de aur“.

în sat erau două cafenele-restaurant, „Leul de aur“ fiind cel mai vechi.

„Leul de aur“ era mizerabil şi părăginit ca un vas eşuat, trosnind la fiecare pală de vânt. Dar o firmă nouă şi veselă se legăna deasupra uşii.

„Lebăda aurie“, foarte recent construită la celălalt capăt al satului, era mai strălucitoare decât concurentul său. Sunetele boxelor se auzeau de la un kilometru şi jumătate distanţă. Maşinile se înghesuiau în parcarea localului. întorcându-se din drum, Harriet fu mulţumită că nu-şi reţinuse cameră la hotel. Era probabil imposibil să dormi, mult timp de acum înainte... Se miră că autorităţile locale permiteau un asemenea zgomot.

Se opri lângă grilajul care împrejmuia cimitirul. în jurul pietrelor funerare iarba era proaspăt tunsă; îmbătătorul parfum de iarbă tăiată înmiresma aerul.

Vicarul, domnul Mandley coborî aleea centrală pentru a-i veni în întâmpinare cu faţa severă luminată de o călduroasă şi bucuroasă surpriză.

- Eşti chiar dumneata, draga mea copilă?

îi întinse mâna.

- Tatăl dumitale mi-a spus că ai sosit. Este o mare bucurie pentru el!

îl cunoscuse pe acest preot în copilărie, un bărbat uscăţiv, adus de spate, cu părul alb şi ochi limpezi, cenuşii. îmbătrânise mult!

- Intră, draga mea copilă, vino să vezi biserica. Nu, nu, nu mă deranjează deloc. îmi amintesc cum o înconjurai când erai mică... Erai o fetiţă foarte serioasă, draga mea copilă... Mă întrebam uneori ce vei deveni şi iată-te, frumoasă ca mama dumitale.

Gregory Mandley adăugă încet:

- Ce mai face?

Se lăsă condusă până în biserică. Aceasta data din secolul al XII-lea şi era construită din silex şi piatră de construcţii pentru faţade, după un plan arhitectural foarte simplu, cu un turn pătrat la o extremitate şi un şir de arcade romane de-a lungul naosului.

Intrând, Harriet se înfioră cum se înfiorase puţin mai devreme în camera sa. Mirosurile de ceară topită, tămâie şi flori se adăugau celui de pământ al vechilor pietre reci.

Vicarul insistă s-o ducă în sacristie şi să-i arate celebrele piese din aur şi argint din Marsh Cob, oferite bisericii de familia Cob pe la anul 800, într-o perioadă în care stăpâneau toate pământurile din regiune. Ultimul Cob murise cu cincizeci de ani în urmă şi trebuise să vândă ce-i rămăsese pentru a onora datoriile de la joc.

Gregory Mandley despachetă cu grijă obiectele înmânându-l pe fiecare cu delicateţe. Pentru că el o dorea, Harriet se entuziasmă în faţa potirului, chivotului, a crucii masive din argint şi a sfeşnicelor fine.

- Comoara noastră! murmură vicarul punând magnificele obiecte în suportul lor. Ar fi păcat să se vândă toate acestea!

- Va fi vorba despre aşa ceva?

Preotul ridică din umeri.

- Cu siguranţă, ştii ce nevoie au de bani bisericile în zilele noastre! spuse el. Aceste minuni se folosesc atât de rar... pare nedrept să fie păstrate sub cheie aici, când ar putea hrăni atâţia înfometaţi şi adăposti atâţia nefericiţi...

- Ezitaţi?

Harriet îl privi pe bărbat cu curiozitate. Ea aprecia frumuseţea acestor opere de artă foarte vechi, era fascinată de partea de istorie pe care o reprezentau, dar se gândea că ajutorarea sărmanilor era una din primele îndatoriri ale unei biserici creştine.

Din nou, Gregory Mandley, ridică din umeri. Mărturisi cu simplitate:

- Sunt tulburat, draga mea copilă. Nu sunt decât un om... întotdeauna m-am considerat ca un gardian al acestei comori ce mi-a fost încredinţată în acelaşi timp cu această biserică. Dar...

Ridică mâinile slabe.

- Obiectele preţioase nu dau de mâncare săracilor. Când bărbaţi, femei şi copii mor de foame în alte părţi ale lumii, am oare dreptul să mă „agăţ“ de asemenea lucruri?

Un zgomot în biserică îi făcu să tresară. Gregory Mandley se încruntă:

- Oare cine ar putea fi?

îşi încuie comoara în casa se bani de unde o scosese şi se întoarseră în sanctuar. Un singur bec lucea slab chiar în spate. Nu se putea vedea cineva, dar când preotul întrebă cu voce puternică cine era acolo, auziră un zgomot lângă cristelniţă, alături de uşa mare.

Merseră în acea direcţie. O umbră mergea grăbită de la un stâlp la altul, în fundul bisericii.

Vicarul repetă:

- Cine este acolo?

Mânerul de fier al portalului fu învârtit cu un scrâşnet, canatul greu al uşii se frecă de dale şi se deschise, apoi se închise cu zgomot: ecoul se retransmise din pereţi.

- Dumnezeule! gemu peotul. Sper că n-a golit iar cutia milei. Băieţii din sat o jefuiesc în mod regulat!

Harriet îşi luă rămas bun de la bătrân, mulţumindu-i, apoi porni cu paşi lenţi pe stradă.

Aproape ajunsese când observă că era urmărită. Nişte paşi înăbuşiţi se opreau când ea se oprea, se grăbeau când ea mergea mai repede.

Speriată, îşi aminti de umbra fugară din biserică şi inima începu să-i bată cu putere Acum o chinuia frica. Totuşi, era vorba de vreun cultivator care se întorcea acasă sau de vreaun beţiv al satului atras de o siluetă nouă.

Tocmai o luase pe aleea care ducea spre casă când paşii necunoscutului îşi măriră viteza... Imediat, o formă neagră se grăbi spre ea.

Capitolul 3

Un urlet îi urcă până în gât, dar îi rămase acolo când îl recunoscu pe Jonathan Wood, ciufulit de vânt. Când o întâlni, râdea.

- Bună seara! spuse el.

- Ce te-a apucat să mă urmăreşti aşa? întrebă Harriet. M-ai speriat de moarte.

- Mă întorceam, când te-am văzut mergând pe stradă fără zgomot, ca o hoaţă! spuse el mirat. Ce s-a întâmplat? De ce te-ai speriat?

Ea nu răspunse.

Medicul se aplecă pentru a o privi mai bine.

- Ei! Eşti albă ca varul! Oare ai crezut într-adevăr că te-aş fi atacat?

- Ce aş fi putut crede? Ai alergat brusc spre mine!

- Am alergat pentru a te ajunge din urmă, atâta tot. Vorbeşte mai încet, te rog! Vrei ca tot satul să afle că deja ne certăm?

Ochii lui Jonathan Wood străluceau ştrengăreşte.

- Numai dacă nu-ţi pasă dacă se vorbeşte despre noi în jurul fântânii din piaţă?

Harriet se îndepărtă cu pas hotărât, clocotind de furie.

Vanitatea acestui tânăr!

El o ajunse din urmă.

- Trebuie, într-adevăr, să mergi atât de repede? o întrebă el pe un ton tânguitor. în seara aceasta nu sunt în formă.

Ea ridică bărbia cu un aer sfidător.

Străbătură curtea grajdului în care doi cai se agitară în boxa lor. Parfumul de mixandre plutea în aerul nopţii. O

bruscă undă de nostalgie copleşi inima Harrietei... cât de plăcut familiar era acest parfum!

în bucătărie, Jonathan Wood aprinse luimina şi o privi cu un aer gânditor.

-Am impresia că ţi-ar face bine o ceaşcă de cacao, spuse el. Aş bea şi eu una, cu plăcere.

Ea deschise frigiderul şi scoase de acolo laptele. El se sprijini de masa de lucru.

-Toate acestea te-au emoţionat puţin, nu-i aşa? îi spuse.

Ea se întoarse, gata să-i răspundă pe un ton usturător şi fu redusă la tăcere de expresia lui blândă.

-Ti-ai păstrat sentimentele la frigider prea mult timp, îi spuse el. Asta face întotdeauna rău când sângele se repune în circulaţie.

-Mulţumesc, doctore Freud, spuse Harriet acră.

Scoase ceştile din bufet.

- Este gratis, răspunse medicul liniştit. îmi place mult tatăl dumitale. Este un medic bun şi un om cumsecade. N-o cunosc pe mama dumitale, dar din câte ştiu, când o căsătorie se desface, este în general responsabilitatea atât a uneia din părţi, cât şi a celeilalte. Trebuie să fie doi pentru o căsătorie şi trebuie să fie tot doi pentru o despărţire.

-Ai fost vreodată căsătorit? întrebă Harriet pe un ton tăios.

Jonathan Wood scutură din cap râzând.

-Voi aştepta să fii pentru a-ţi cere sfaturi, adăugă ea.

-Eu n-am născut niciodată, dar am ajutat la venirea pe lume a o mulţime de „ţânci“. {tiu cum să liniştesc o mamă căreia îi este teamă şi s-o fac să aibă încredere totală în

mine.

Harriet îi aruncă o privire semnificativă.

- Nu pun la îndoială farmecul dumitale, doctore, nici abilitatea de a ţi-l folosi. Experienţa dumitale este cea de care nu sunt sigură.

Ochii lui Jonathan Wood străluciră.

- O adevărată limbă de viperă! spuse el.

Telefonul sună şi o făcu pe Harriet să tresară.

Jonathan Wood se duse să răspundă, oftând.

Când se întoarse, era livid.

- Spune-mi... poţi să-mi împrumuţi maşina dumitale? o întrebă el cu o voce îngrijorată. Trebuie să merg la ferma cumnatului meu: se teme ca sora mea să nu piardă copilul...

- Oh!... Da, desigur, ia maşina.

Harriet adăugă cu impulsivitate:

- De ce nu te-aş conduce eu?

Jonathan Wood o privi ridicând din sprâncene.

- Nu vrei să-mi încredinţezi maşina dumitale?

- Nu este asta, însă poate aş fi de ajutor? Ea trebuie să fie foarte îngrijorată... {tiu că nu sunt infirmieră, dar nu sunt proastă şi aş putea să mă fac utilă.

Privirea tânărului medic deveni afectuoasă.

- Mulţumesc. Eşti „simpatică“... De fapt, ai putea face un mare serviciu: sora mea are doi gemeni şi dacă te-ai ocupa de ei timp de câteva ore, ar fi pentru ea o mare grijă mai puţin. Ferma lui Jim este destul de izolată şi n-are o vecină apropiată care să-i poată lua băieţii...

- Voi fi foarte fericită să ajut! spuse Harriet.

Jonathan Wood îi adresă un zâmbet forţat.

- Te avetizez: gemenii sunt nişte adevăraţi monştri.

Harriet nu făcu decât să râdă.

Lăsară un bilet pentru doctorul Cowper, care era plecat să vadă un bolnav şi porniră la drum.

Ea conducea cu toată viteza pe drumul îngust care ducea la ferma „Păşunea mieilor“.

- Hei! spuse medicul. Domol! Aş vrea să ajung acolo întreg...

Harriet încetini, zâmbind.

- Iartă-mă, am tendinţa să conduc repede, mai ales seara. îmi place să simt vântul suflând în faţă.

- într-o zi ai să te omori, spuse Jonathan Wood nepăsător. Bessy a mea nu depăşeşte şaptezeci de kilometri: este la fel de sigură ca o casă.

- Când consimte să meargă! spuse tăios Harriet.

El se strâmbă.

- Cumplit... dar adevărat. Va trebui să-mi schimb maşina... Nu-ţi pot cere tot timpul să mă transporţi!

- Nu, nu poţi, spuse ea pe acelaşi ton.

El râse.

- Vorbeşte-mi despre sora dumitale, îi ceru Harriet.

- Molly? Este cu un an mai mare decât mine... S-a căsătorit cu Jim Whitlock de şase ani. Gemenii, Tony şi Peter, au patru... Seamănă enorm şi asta îi distrează foarte mult.

- Nu-mi este greu să-i înţeleg. Aş fi făcut la fel la vârsta lor. Mi-am dorit la nebunie să am o soră geamănă, din câte îmi amintesc.

- Va trebui să te arăţi fermă cu ei. Cred că vor fi îngrozitori, ca toţi copiii când se simt ameninţaţi.

- Ameninţaţi? repetă Harriet, indignată.

- Ce-ai simţi dacă mama dumitale ar dispărea pe neaşteptate în mijlocul nopţii şi n-ai avea decât patru ani? spuse medicul cu nerăbdare. E de la sine înţeles că se vor simţi rău, nefericiţii. N-o vor spune, dar vor fi insuportabili...

Harriet îi aruncă o privire piezişă.

- Se pare că ai anumite idei asupra firii umane.

- Sunt păţit! replică el cu un aer cinic. Vei fi nebună după mine într-o săptămână.

Ea ridică sprâncenele. Câtă vanitate!

Ferma apăru în cele din urmă, ca o masă întunecată pătrată la capătul drumului îngust mărginit de hasmaţuchi sălbatic agitat de vânt.

Harriet încetini: maşina începu să se zgâlţâie din cauza hârtoapelor. O lumină se aprinse la parter. Când maşina se opri în faţa uşii de la intrare, aceasta se deschise şi o voce îngrijorată întrebă:

- Tu eşti, Jon?

- Da. E-n ordine, Jim! Sunt aici, nu-ţi face griji.

Jonathan Wood ieşi şi se îndreptă spre dreptunghiul luminos. Harriet îl ajunse din urmă la uşă. Bărbatul care se afla acolo o privi cu o uşoară surpriză.

- Este fata cea mare a doctorului Cowper, spuse Jonathan Wood. Harriet, ţi-l prezint pe cumnatul meu, Jim. Ea a venit să se ocupe de copii, ceea ce-ţi va permite s-o însoţeşti pe Molly. Am sunat la spital după ce mi-ai telefonat, Jim: vor trimite o ambulanţă îndată ce este posibil. Cum se simte Molly?

- Suferă, spuse Jim decepţionat. Şi eu stau aici fără să pot face nimic!

Jonathan Wood îl bătu uşor pe umăr.

- {tiu, bătrâne. Nu-ţi face inimă rea, se va termina curând. Am adus ceva pentru calmarea durerilor şi ca s-o facă să doarmă. Mă duc s-o văd. Rămâi aici până la sosirea ambulanţei. Eu voi face ce trebuie sus.

Dispăru pe scară.

Jim Whitlock zâmbi cu nervozitate Harrietei. Subţire, cu un păr negru des, dădea o impresie de mare forţă.

- Sunteţi foarte bună că aţi venit aşa, în plină noapte, domnişoară Cowper, spuse el. Molly va fi uşurată...

- Te rog, spune-mi Harriet, spuse aceasta cu un zâmbet cald. Sunt încântată că vă pot veni în ajutor. Cred că gemenii dorm? Le ştiu numele... Mă voi duce imediat lângă ei, dacă vrei, pentru cazul în care zgomotul şi agitaţia îi vor trezi. Nu trebuie să plângă, căci ar nelinişti-o pe mama lor...

- Ai dreptate, domnişoară! Vino, te voi conduce la camera lor.

Urcă scara în faţa ei şi-i indică o uşă. Harriet se aşeză pe palier,
într-un loc de unde putea ţine sub supraveghere acea uşă.

Sosirea ambulanţei îl făcu pe Jim Whitlock să coboare din nou.

Jonathan Wood ieşi dintr-o cameră, o văzu pe Harriet şi-i zâmbi.

- I-am dat un calmant, spuse el. îl voi aduce pe Jim înapoi îndată ce Molly va fi instalată la spital. Eşti obişnuită cu copiii? Dacă nu ne-am întors până la ora micului dejun, dă-le câte un ou fiert şi nişte tartine cu unt.

O privi pe Harriet cu puţină nelinişte.

- Mă voi descurca, spuse ea pe un ton ferm, nu te

nelinişti.

Brancardierii urcară scara fără zgomot, îi salutară pe doctor şi
pe însoţitoarea sa cu un semn din cap. Jonathan Wood îi introduse în camera surorii sale şi, câteva minute mai târziu, ieşiră cărând o brancardă. Pe ea era întinsă o femeie tânără. Avea părul la fel de blond ca al fratelui său. Era foarte palidă şi avea o privire îngrijorată.

Molly Whitlock întinse mâna Harrietei în timp ce bărbaţii manevrau brancarda pentru a o coborî pe scară.

- Tony are uneori coşmaruri, spuse ea. Dacă plânge în timpul nopţii, vreţi să vă aşezaţi lângă el şi să-l ţineţi de mână? Peter este foarte timid, dar cu răbdare, ajunge să fie mai sociabil.

Harriet îi strânse mâna tinerei femei.

- Nu vă faceţi probleme, spuse ea. Totul va fi bine. îmi plac foarte mult copiii...

Molly Whitlock o privi atent cu ochii ei mari îngrijoraţi, apoi zâmbi.

- Da, spuse ea cu un oftat de uşurare. Vă mulţumesc din tot sufletul.

Harriet se dădu într-o parte şi infirmierii coborâră încet scara.

Jonathan se opri, aruncă o privire lungă în spatele lui, apoi zâmbi.

- Grozavă fată! murmură el.

Câteva clipe mai târziu, erau plecaţi toţi şi liniştea se reinstală în casă.

Harriet se aşeză pe covor, în apropiere de uşa de la camera gemenilor şi se sprijini cu spatele de perete. Treptat, o cuprinse somnul: alunecă şi până la urmă se

culcă ghemuită.

Un prim suspin uşor se făcu auzit în zori. Harriet îl auzi prin somn şi clipi. Urmă un alt suspin uşor. Atunci, Harriet îşi aminti unde era şi motivul prezenţei sale acolo. Se ridică greu: spatele şi umerii o dureau şi avea gâtul înţepenit. Făcu nişte mişcări pentru a-şi dezmorţi membrele şi deschise uşa.

Gemetele veneau dintr-unul din cele două pătuţuri.

Harriet înaintă şi aprinse lampa de pe noptieră.

Copilul o privi încruntat pe această străină care-i zâmbea.

- Cine sunteţi? o întrebă el.

Un nou suspin îi urcă în gât.

- Mama... O vreau pe mama!...

Harriet se aşeză pe marginea patului, îşi trecu un braţ în jurul micuţului şi-l strânse uşor lângă ea.

-Mama a plecat cu tata, spuse ea. Se vor întoarce mai târziu. Am venit să am grijă de bebeluşi în absenţa ei.

- Eu nu sunt un bebeluş! {i o vreau pe mama!

Tony o respingea cu mâinile lui mici. Harriet îşi aminti ce spusese Molly: copilul avea coşmaruri. îşi asumă un risc.

- Se va întoarce, Tony, spuse ea. Aşteaptă puţin.

El o privi cu uimire.

- De unde ştii că eu sunt Tony?

Un zâmbet şiret juca pe buzele Harrietei.

- Eu nu sunt Tony, sunt Peter.

Ea fu uşurată să vadă că era suficient de liniştit pentru a juca jocul evident preferat al gemenilor: să-i înşele pe adulţi. Râse.

- Eşti Tony! {tiu eu!

Copilul era foarte intrigat.

- De unde ştii?
- Pentru că ai urechile răsucite!

El râse.

- Nu este adevărat.

- Mi-a spus-o un spiriduş. El mi-a spus că Peter are un nas care se încreţeşte şi că tu ai nişte urechi care se răsucesc.

Tony se învârti în jurul lui însuşi şi râdea din toată inima.

- Este adevărat că Peter are un nas care se încreţeşte!
- Sst... ai să-l trezeşti!

Prea târziu.

- Sunt treaz, spuse o voce adormită, venind din celălalt pat. Peter se ridică în capul oaselor şi o privi atent pe Harriet, cu un aer serios.

- Nas încreţit! strigă Tony.

- Cui îi place laptele cu biscuiţi? întrebă Harriet diplomatic.

- Mie! răspunseră ei împreună.

Ea îi ajută să-şi îmbrace halatele albastre şi se duseră la bucătărie.

în lumina slabă a zorilor, aşezaţi la masă, gemenii băură lapte şi ronţăiră nişte biscuiţi, în timp ce Harriet le povestea o lungă istorie despre prietenul ei spiriduşul, care ştia totul în legătură cu ei.

Când fură calmi şi bine dispuşi, se întoarseră în pat. Adormiră din nou imediat şi nu se treziră decât după mai multe ore, veseli ca nişte cintezoi, pregătiţi să ia masa de dimineaţă.

Când Jonathan şi Jim se întoarseră de la spital, copiii erau absorbiţi într-un joc. Gemenii scoaseră strigăte de

bucurie văzându-şi tatăl, dar privind în spatele lui, căutându-şi mama.

- Unde este mama?

- S-a dus la spital s-o vadă un medic, explică Jim. Vă va telefona diseară. Oricum, nu vă îndepărtaţi de telefon!

Băieţii se priviră. Tony se strâmbă uşor.

- Când se va întoarce?

- Curând, spuse Jonathan. Ghiciţi ce am în buzunar?

Râdea.

- Ceva de mâncare! strigară gemenii.

Jonathan întinse fiecăruia câte un baton de ciocolată şi ei se aruncară asupra lui ca nişte lupi înfometaţi, luptându-se cu unchiul lor şi scoţând strigăte de bucurie.

îşi reluară apoi jocul, dar ajunseră repede să se certe.

- Mi-ai împins pionul! exclamă Tony, aruncându-i o privire furioasă fratelui său. Te-am văzut!

- N-am făcut nimic! ripostă Peter.

îi adresă Harrietei un zâmbet adorabil.

- Este adevărat, nu?

Ea îi atinse nasul cu vârful degetuluui.

- Ţi s-a mişcat nasul, spuse ea. Cred că tu ai făcut-o.

Tony pufni.

- I se mişcă nasul când spune minciuni, tată! I-a spus un spiriduş lui tanti Harriet!

Jonathan se uită la Harriet cu o privire voioasă.

- întotdeauna am crezut că ai prieteni ciudaţi! spuse el.

Jim, care era în mod vizibil obosit, se ridică.

- îi voi lua cu mine pe băieţi: ne ducem să dăm de mâncare găinilor lui Molly, spuse el. Vă va face plăcere să munciţi pentru mama, nu-i aşa, băieţi?

Peter şi Tony declarară cu bucurie că vor fi încântaţi.

Harriet îi privi îndepărtându-se pe picioruşele robuste.

Apoi începu să strângă vesela de la micul dejun. Rezemat de masă, Jonathan o privea. Ea se întreba cum de putea avea întotdeauna acest aer nepăsător, când muncea aşa dur.

-Te-ai schimbat, spuse el. Eşti altfel în dimineaţa aceasta.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

-Adevărat?

Bănuia că nu se gândea să-i facă un compliment.

- Aveai un aer complet umanizat în timp ce te jucai cu copiii... Expresia aceea de răceală pe care o cunoşteam dispăruse. Ştii, nu-ţi stă bine.

Harriet roşi. Avea părul în dezordine şi nu era fardată: credea că medicul râdea de ea. Probabil era oribilă.

El aşteptă o clipă, apoi îi atinse uşor bărbia cu un deget.

-Pe mai târziu! spuse el. Puse nişte tablete pe masă. Nu uita să le iei!

Ea rămase încremenită, apoi zâmbi.

îl auzi spunând la revedere cumnatului său. Se înălţară vocile încântate ale copiilor şi râsete. Avu o ciudată şi trecătoare impresie, un regret neobişnuit că plecase atât de repede. Rămânea fiinţa cea mai enervantă pe care o întâlnise vreodată, dar era mulţumită că primise din partea lui ceva ce semăna cu o aprobare.

Jim fu ocupat la fermă toată dimineaţa şi Harriet nu avu ocazia să-i vorbească despre mâncare. Scotoci prin bucătărie şi găsi ouă, nişte cârnaţi şi nişte mere. Făcu rapid nişte ouă jumări cu cârnaţi şi puse nişte mere la cuptor.

Când tatăl lor se întoarse, îi găsi pe gemeni în bucătărie, aşezaţi la masă, pălăvrăgind, în timp ce Harriet, cu un şorţ înflorat înnodat în jurul taliei fine, le dădea să mănânce.

- Eşti foarte bună, îi spuse el zâmbind.

Se duse să se spele pe mâini deasupra chiuvetei.

- L-am întrebat pe unul din oamenii mei dacă soţia lui n-ar putea veni să se ocupe de casă; îmi va da răspunsul în după-amiaza aceasta.

- Sper că nu te deranjează să mănânci la bucătărie? spuse Harriet, aşezând o farfurie. Copiii mi-au spus că o faci în mod obişnuit.

- Da, Molly ne serveşte de obicei aici. Iarna este mai cald decât în restul casei şi are totul la îndemână...

Se aşeză, adulmecând cu un aer pofticios.

- Oh! ouă jumări cu cârnaţi! Iată ceva bun! Nu este aşa, băieţi?

Tony dădu din cap.

- Şi apoi avem mere coapte, tată!

- Măi! măi! spuse Jim. Mi se părea mie că am simţit miros de mere coapte în cuptor! Cu unt şi cu peltea de coacăze, nu?

- Şi cu zahăr ars deasupra! I-am spus tănticii că ţie îţi plac merele coapte şi am ajutat-o să le cureţe.

Peter ridică degetul.

- Tony a încercat să-mi pună degetul în unealta de scos sâmburii! strigă el. Apoi a încercat să mă împungă cu ea în burtă!

Jim clipi din ochi în direcţia Harrietei.

- Este într-adevăr foarte periculos, tăntico! spuse el. Tony nu va primi astăzi decât un singur măr!

Jim începu să mănânce cu poftă şi băieţii îi urmară exemplul.

După prânz, Jim o ajută să strângă vasele.

Sună telefonul. Se duse să răspundă şi după o clipă se întoarse: avea un aer preocupat.

- Un necaz? întrebă Harriet.

El oftă.

- Ajutorul pe care-l speram nu poate să vină. Se pare că are nişte probleme familiale. Trebuie să găsesc pe altcineva.

- îmi va face plăcere să rămân atâta timp cât este nevoie de mine, spuse Harriet. Mă distrează să fac pe gospodina. Eu locuiesc într-un apartament mic şi să trăiesc într-o fermă, este ceva cu totul nou pentru mine.

Jim păru uşurat, dar puţin jenat.

- Nu-ţi pot cere asta! Eşti aici în vacanţă, nu-i aşa? Voi găsi pe cineva...

- Voi fi foarte mulţumită să rămân, domnule Whitlock. Nu, nu lua acest aer necăjit! Copiii s-au obişnuit acum cu mine; o nouă schimbare, i-ar putea nelinişti... {i chiar îmi place să fiu aici cu ei. Sincer, îmi face plăcere, domnule Whitlock!

în cele din urmă, Jim îi acceptă argumentele. Când plecă din nou, avea un aer aproape vesel.

Harriet presupuse că îşi va vedea de treburi cu inima mai uşoară, acum când problema pe care o reprezentau copiii era rezolvată.

Mai târziu, Peter o întrebă pe un ton solemn:

- Ai copii, tăntico?

- Nu, spuse ea zâmbind.

Se întrebă ce idee îi trecuse prin minte.

- Unde locuieşti? întrebă Tony.

- La Londra.

Micuţul rămase cu gura căscată.

- Dar... este foarte departe! Sunt kilometri şi kilometri! Ai venit aşa de departe ca să te ocupi de noi?

în mod vizibil, această idee îi plăcea: în felul acesta, aveau o anumită importanţă.

Găsi nişte foarfece rotunde, ce nu tăiau prea bine, îi instală pe copii în faţa unor reviste vechi şi le propuse să decupeze nişte personaje. Ceea ce ei făcură cu plăcere.

îşi luară gustarea la ora şaisprezece, cu zgomot, se uitară la televizor un timp, apoi se duseră să facă baie, cinară şi se culcară.

Când fură în pat, Harriet îi lăsă pentru a merge să pregătească masa pentru adulţi. Când Jonathan intră în bucătărie, în aer plutea un miros plăcut de rinichi.

Harriet agită cu putere sosul, gustă, adăugă puţin piper, încercând să nu vadă amuzamentul medicului.

-Am venit să văd cum merg lucrurile, spuse el. Molly se simte cât se poate de bine. M-a însărcinat să-ţi mulţumesc pentru ceea ce faci.

- Mă distrez bine, spuse Harriet cu calm.

Jim intră şi îşi salută cumnatul cu căldură.

- Mergi s-o vezi pe Molly la ora nouăsprezece? întrebă Jonathan.

- Ei bine... nu ştiu dacă pot.

Harriet îi zâmbi lui Jim.

- Bineînţeles, trebuie să te duci! în cinci minute, voi fi gata. Vei avea tot timpul.

El îi mulţumi şi aruncă o privire spre cratiţă.

- Pare a fi bun! spuse el vesel.

- într-adevăr! spuse Jonathan pe acelaşi ton.

- Este doar pentru doi... declară Harriet.

- O femeie cu inimă de piatră, iată ce eşti! spuse medicul zâmbind.

începu să discute cu cumnatul său în timp ce Harriet aranja masa. Pentru început îl servi pe Jim, spunând că ea va cina mai târziu. Jonathan o luă de braţ.

- Foarte bine, spuse el. Vino cu mine până la uşă, ai dumitale mi-au spus să-ţi transmit ceva...

Ea îl urmă fără tragere de inimă, apoi se îndepărtă brusc.

Când fu în afară de privirea stăpânului casei, Jonathan spuse:

- Nu-ţi place că te-am luat de braţ?

Harriet roşi.

- Nu ţi-a spus nimeni, niciodată, că ai tendinţa să devii autoritar? îl întrebă ea cu răceală.

El păru că se gândeşte profund, apoi scutură din cap.

- Nu, nu-mi amintesc să mi se fi spus vreodată asta...

Zâmbetul amuzat al medicului o exaspera pe însoţitoarea sa.

- Complexele dumitale sunt mai serioase decât credeam, spuse el.

- Păstrează şedinţa de psihanaliză pentru altcineva! spuse ea mânioasă.

El îi aruncă o privire poznaşă.

- Este împotriva psihiatriei. {i m-am răzgândit...

- De ce? Pentru că ţi-ai dat seama că cea mai mare parte dintre psihiatri au mintea la fel de răvăşită ca pacienţii lor?

El râse.

- Uite cine este răutăcios! Pisicilor care zgârie, li se taie ghearele, să ştii!

Redeveni serios.

- De fapt, am înţeles că făcând medicină generală voi dobândi o mai bună cunoaştere a oamenilor. {i a medicinei... Sunt obligat să aplic o mulţime de terapii diferite în fiecare zi.

- Sunt foarte mulţumită că nu sunt una dintre clientele dumitale, doctore!

Jonathan zâmbi larg. Se amuza.

- Eu sunt şi mai mult, draga mea!

Harriet roşi din nou, ofensată.

încă o dată, Jonathan îşi schimbă atitudinea, devenind serios:

- Mulţumesc pentru tot ce faci pentru sora mea! Când o mamă este obligată să-şi părăsească pe neaşteptate casa şi copiii, poate fi foarte rău pentru ea la fel ca şi pentru micuţi, mai ales la vârsta gemenilor. Ai eliberat-o pe Molly de o mare greutate în momentul în care avea cea mai mare nevoie. îţi sunt la fel de recunoscător ca ea. Faci o treabă magnifică!

- Sunt încântată de asta... Mă amuză, ţi-am spus, şi i-am spus-o şi cumnatului dumitale.

Se simţea stingheră când o privea în modul acesta serios.

-Asta nu schimbă nimic: ai fost foarte amabilă să accepţi această responsabilitate.

Oftă.

- Mi-ar fi plăcut să rămân, dar asigur consultaţiile în această seară. Tatăl dumitale îi duce pe Pippa şi pe Sim la cinema. Zâmbi din nou. Ordinul medicului! Am prescris o seară de distracţie şi se pare că tatăl dumitale nu s-a putut

hotărî pentru nimic mai bun decât pentru cinema.

Harriet zâmbi la rândul ei.

- Filmele care merită osteneala de a fi văzute sunt destul de rare acum, spuse ea.

- Oh! acesta este o adevărată distracţie.

- Dar ce este?

- Un Walt Disney. Tatăl dumitale adoră filmele feerice...

Când medicul fu plecat, Harriet se întoarse încet în bucătărie
pentru a cina la rândul său. Nu ştia că tatălui său îi plăceau basmele. Se gândi brusc că era extrem de trist.

Capitolul 4

Seara, Harriet se aşeză în faţa radioului pentru a asculta o piesă de teatru, în timp ce repara pantalonii din pânză a lui Tony. Faptul că era utilă îi încălzea inima. Se gândea că astfel trebuia să fie o familie: din tot ce-i spuseseră copiii, reţinuse o impresie de stabilitate călduroasă la aceşti oameni şi nu se putea împiedica să nu-i invidieze, cu puţină tristeţe.

Căutând în memorie, nu găsi nici o amintire a mamei sale îndeplinind acest gen de muncă pentru ea sau pentru Pippa. Caroline Cowper avea întotdeauna o servitoare care lua asupra ei treburile plictisitoare. Mary Ford era cea care le repara hăinuţele, le cosea nasturii, le îngrijea pe copile când erau bolnave şi le supraveghea când făceau baie; ea era cea care le învelea seara.

Caroline Cowper era o femeie încântătoare, plină de graţie şi farmec, dar care rămânea în umbră în ceea ce le privea pe fetele sale.

Foarte des chiar, lipsea toată ziua.

Harriet se încruntă. Oare de ce naiba se gândea la toate astea? Trecutul era trecut!

Se scutură, împături pantalonaşii şi-i puse alături, bătu pernele, puse fotoliile la locul lor şi aranjă camera de zi pentru noapte. Se gândi că mama sa fusese răsfăţată de părinţi: avusese întotdeauna ce dorise!

Când Jim se întoarse de la spital, Harriet îi servi o ceaşcă de ceai şi-i ţinu companie până când o bău. El îi vorbi despre Molly. Avea un aer mult mai relaxat, deşi suferise şi el un mare şoc: pentru că, până la urmă, soţia sa pierduse copilul.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, îi avem pe băieţi! spuse el

oftând. Important este că Molly se pune pe picioare: nu ştiu ce ne-am fi făcut fără ea!

Mai târziu, culcată în patul său, ascultând respiraţia regulată a copiilor, cu care împărţea camera, se înfioră amintindu-şi cuvintele lui Jim. Ce tragedie pentru această familie fericită dacă Molly n-ar fi rezistat încercării!

Tony avu un coşmar. într-o clipă, Harriet fu lângă copil.

Acesta se cuibări lângă ea, iar ea se întinse lângă el, cu intenţia de a aştepta să adoarmă, dar somnul îi cuprinse pe amândoi.

Când se trezi, era târziu. Gemenii râdeau văzând-o întinsă pe patul lui Tony. în acea dimineaţă, Jim trebuia să meargă la piaţă şi hotărâse ca atât copii cât şi Harriet să-l însoţească. Plecară cu maşina după micul dejun; gemenii scoteau strigăte voioase de fiecare dată când treceau prin faţa unei case cunoscute, sau când recunoşteau ceva din peisaj. Când merseră pe câmpie, ocoliră turnul din Glastonbury care arăta spre cer ca un deget uriaş. Ici şi colo, clopotniţe şi turnuri înalte dominau micile sate.

Harriet şi copiii făcură înconjurul pieţii în timp ce Jim se ocupa să-şi vândă ouăle la un preţ bun, apoi se duseră să privească porcii, vitele şi oile. Ca un cunoscător experimentat, Tony, cu un aer important, îşi imita tatăl.

- Nu e rău! spunea el. Totuşi, partea din spate este puţin cam slabă. Negustorii clipeau din ochi spre Harriet şi-i răspundeau
băiatului cu cea mai mare seriozitate.

Harriet se opri în spatele pieţii şi se întoarse pentru a contempla tarabele portabile colorate, mulţimea de legume, fructe şi flori. Tresări, recunoscând o figură cunoscută.

Se afla în faţa unei biserici din secolul al XII-lea şi lângă ea, observând faţada, se afla profesorul Emmett.

îi luă de mână pe gemeni şi-i trase, croindu-şi un drum şerpuitor printre mese şi tejghele, asurzită de strigătele copiilor provocate de mirosurile delicioase de cartofi prăjiţi şi cârnaţi calzi, parfumurile de prăjituri şi bomboane.

- Vreau un cârnat!... spunea unul.
- Vreau caramele!... spunea celălalt. încercau să-i scape, dar ea îi ţinea ferm.
- Mai târziu, le spuse. Aş vrea să văd un prieten.
- Cine? Unchiul Jon?
- Nu, nu unchiul Jon.

Harriet ajunse în sfârşit în cealaltă parte a pieţii pentru a constata că nu mai era nimeni în faţa bisericii. Oare profesorul Emmett părăsise locul, sau imaginaţia îi jucase o festă? Se opri şi privi în jur. Gemenii ridicară capul.

- Nişte cârnaţi! spuse Tony. Acum am putea avea nişte cârnaţi? Repetau acelaşi lucru cu răbdarea şi perseverenţa unor predicatori. Harriet crezu că nervii îi vor ceda. Dar se calmă la ideea că
profesorul intrase în biserică.

Trăgându-i pe copiii recalcitranţi, împinse uşa şi pătrunse în templu.

Lewis Emmett era acolo, oprit în faţa unei plăci de aramă. Harriet îşi puse un deget pe buze pentru a-i face pe copii să tacă, apoi se apropie fără zgomot de patronul său.

- Hello, profesore! spuse ea.

Lewis Emmett tresări şi asta îi făcu pe băieţi să râdă. El îşi aţinti ochii cenuşii asupra noilor veniţi, cu seriozitatea şi interesul pe care-l punea în tot ce făcea, apoi spuse amabil:

- Priveşte, Harriet! Este interesant, nu-i aşa? Această placă arată mormântul unui membru al familiei Trelawney. Mă întreb de ce a fost înmormântat aici?

Harriet simţi dorinţa să râdă. Profesorul nu se mira nici măcar de această întâlnire întâmplătoare!

- Ce faceţi în Somerset, profesore? îl întrebă ea.

Lewis Emmett se scărpină în cap.

- Ah?... Sunt în Somerset?

Chipul i se lumină.

- Ah, da! Am venit să studiez nişte documente în Wells, draga mea prietenă. La palatul episcopal. Foarte interesant!

- Nu suntem la Wells, profesore, făcu Harriet remarca în mod amabil.

El se încruntă.

- O, ştiu bine! Am făcut un ocol... Voiam să văd locul unde se ridica odinioară castelul întărit, în afara oraşului. Dar n-a rămas nimic! Nici măcar o pietricică. Cred că s-ar distinge amplasamentul dintr-un avion... La sol nu se vede decât un câmp arat...

- Şi acum, vă veţi întoarce la Wells? îmi pare rău că n-am ştiut că veniţi. V-aş fi invitat să-i cunoaşteţi pe tatăl şi pe sora mea...

Hotărât lucru, profesorul era plin de neprevăzut.

- Perfect! exclamă el. Voi fi încântat. Dar, dacă nu te deranjează, Harriet, o vom face la întoarcerea mea din Wells. Mai întâi trebuie să termin acolo. Datoria înaintea plăcerii! Aveam chiar intenţia să trec să te văd... Mărturisesc, familia dumitale îmi stârneşte curiozitatea: nu mi-ai vorbit niciodată despre ea.

îi privi pe copiii care aţintiseră asupra lui o privire

demnă şi solemnă.

- Cred că aceştia fac parte din familia dumitale?

Harriet începu să râdă.

- Nu, mă ocup de aceşti copii cât lipseşte mama lor. Sunt nişte prieteni.

Profesorul îi întinse mâna lui Tony.

- Bună ziua, spuse el.

Tony strânse mâna, îndreptându-şi umerii cu un aer destul de impresionat, Peter se grăbi să întindă şi el mâna. Amândoi remarcară degetele pătate de cerneală şi unghiile tăiate foarte scurt... Acest adult, atât de diferit de cei pe care-i cunoşteau, îi intriga.

Harriet spuse istoricului numele copiilor. Acesta dădu din cap zâmbind.

- Vă interesează bisericile, copii?

Băieţii se strâmbară. Profesorul îi zâmbi Harrietei şi o ului o dată în plus: pentru prima dată, remarcă farmecul extraordinar şi umorul acestui zâmbet.

- Ce credeţi despre nişte cârnaţi calzi cu ceapă în nişte chifle? îi întrebă el.

Micile chipuri radiară.

între cei doi micuţi, profesorul ieşi din biserică. Regăsiră soarele. Harriet îi urma, literalmente năucită. îl privi pe Lewis Emmett cumpărând trei chifle cu cârnaţi. Acesta şi invitaţii săi mâncau cu poftă, unii cu toată încântarea copiilor de patru ani, celălalt părând la fel de încântat ca însoţitorii săi. Era ceva înduioşător în ardoarea pe care o puneau în ceea ce făceau.

Când îl văzură pe tatăl lor, gemenii alergară spre el.

Ceilalţi doi îi urmară calm şi Harriet făcu prezentările.

Profesorul zâmbea.

- El ne-a oferit cârnaţi şi chifle! anunţă Tony.

Jim începu să râdă.

- Foarte drăguţ din partea lui! Sper că i-aţi mulţumit?

Profesorul dădu din cap.

- Afirm asta, între două îmbucături! spuse el.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire amuzată.

Jim se întoarse spre Harriet.

- Pentru că l-ai reîntâlnit pe domnul Emmett, ai dreptul la o clipă de libertate! Mă voi ocupa eu de băieţi în acest timp. Ne vom putea întâlni la maşină la ora cincisprezece...

- Unde am putea lua un prânz bun aici? îl întrebă profesorul pe fermier.

Harriet fu din nou uluită: la Londra, trebuia să i se amintească întotdeauna profesorului că era ora prânzului!

La recomandarea lui Jim, o duse la „Schit“, un restaurant mic în subsol, unde lămpile cu abajururi roz revărsau un cerc luminos deasupra fiecărei mese în timp ce chelnerii circulau fără zgomot printre clienţi. Era un loc în care bucătăria era excelentă, dar preţurile erau mari. Harrietei îi veni greu să creadă că se afla acolo, în faţa profesorului care alegea cu grijă vinul care se potrivea escalopurilor pe care le ceruseră, umplute cu anşoa şi acoperite cu brânză topită.

Profesorul ridică paharul şi o privi pe colaboratoarea sa prin nuanţa închisă a vinului.

- Cunoşti Italia? o întrebă el.

- Am fost la Roma şi Veneţia.

- Ah! Veneţia...

Chipul lui Lewis Emmett deveni trist.

- Cetatea care se adânceşte încet în marea de unde a ieşit ca zeiţa Afrodita! oftă el.

Harriet dădu din cap.

- Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse ea. Un oraş de basm, unde totul este roz şi auriu.

- Reflectat la infinit de laguna care-l înconjoară, murmură gazda sa.

El bău câteva înghiţituri de vin şi adăugă cu voioşie:

- Italienii au vinuri excelente. Acesta este exact cel care trebuie pentru un meniu. Italienii sunt cu picioarele pe pământ: ştiu să profite din plin de viaţă.

Harriet nu se putu împiedica să nu zâmbească.

- Dumneavoastră profitaţi din plin de viaţă, profesore?

Harriet îl observă cu amuzament pe cel aşezat în faţa sa. Ochii
cenuşii ai profesorului îi întâlniră privirea.

- Nu trebuie să râzi de profesori, draga mea copilă, spuse el. Asta nu se face.

Ea lăsă ochii în jos, prefăcându-se încurcată.

- Adevărat?

- Mi-ai lipsit, spuse el pe neaşteptate.

Ea tresări şi înălţă capul. El începu să râdă.

- Da, ştiu, crezi că nici nu eram conştient de prezenţa dumitale lângă mine... Dar uite că nu sunt atât de zăpăcit cum par. M-am obişnuit să te am acolo... Sunt un bărbat obişnuit, îmi place ceea ce-mi este familiar şi am oroare de schimbări. Probabil că acesta este motivul pentru care sunt istoric... Trecutul mă fascinează, mă atrag lucrurile de odinioară. îmi place să mă adâncesc în trecut, să studiez modul în care „mergeau“ lucrurile, să cercetez ce-i motiva pe oameni atunci.

Harriet asculta din ce în ce mai uimită. Nu-i vorbise

încă niciodată cu atâta sinceritate.

El îi zâmbi cu un aer grav.

- Acest vin pare uşor, dar este mai tare decât credeam: mi se pare că vorbesc prea mult.

Harriet protestă:

- Mă interesaţi mult!

El o privi lung, cu un aer preocupat.

- Femeile adoră întotdeauna să ştie ce-i face pe bărbaţi să se agite, spuse el. Sunt ca nişte dihori lăsaţi în vizuinele iepurilor: lucrează cu tenacitate până când reuşesc să scoată tot ceea ce se află acolo!

Harriet râse.

- Aşadar, spuse ea, vă enervează femeile!

- Domnişoară Insolenta! Femeile sunt ca dihorii: au utilitatea lor, dar dacă sunt considerate ca obiecte de agrement, pot provoca mai multă dezordine decât plăcere.

Vorbea pe un ton pe jumătate serios, dar ochii îi râdeau.

Când îi întâlni pe Jim şi pe copii, aceştia săriră în jurul ei, grăbiţi să-i povestească aventurile lor. Mâncaseră peşte şi cartofi prăjiţi la cafeneaua din piaţă.

- Şi am avut şi apă minerală! strigară ei. Şi o îngheţată! Şi altă îngheţată!

Jim făcu o grimasă, privind-o cu un aer învins.

- Sper că nu se vor îmbolnăvi... M-am gândit că, doar o dată...

Când ajunseră la fermă, ora gustării trecuse de mult şi copiilor
le era somn. Cinară rapid şi nu protestară când Harriet îi luă la culcare. Când îi privi, bine înveliţi, cuminţi, având capetele adâncite în perne, simţi o bucurie neobişnuită.

Nimic din ceea ce făcuse până atunci nu-i adusese atâta satisfacţie.

- îmi place mult bătrânul profesor, spuse Tony aproape adormit.

- Şi mie, îmi place bătrânul profesor! spuse Peter ca un ecou.

Harriet zâmbi.

Stinse lumina şi-i lăsă.

Ziua următoare, va fi pentru Harriet o zi fericită.

Harriet era foarte mirată să găsească atât de pălcut să domnească peste o casă şi să se ocupe de nişte copii. Le ceru acestora cu diplomaţie s-o ajute în munca sa: ei fură extrem de mândri şi ea le dădu mici sarcini de îndeplinit, pentru a-i ţine ocupaţi. Fură încântaţi să-i arate cum proceda mama lor pentru a spăla rufele, îi ajutară să scoată şi să împăturească cearşafurile, frecară mobilele cu energie şi se duseră, înarmaţi cu un coş, să adune ouăle.

Era stupefiată să vadă cum ştiau să observe. Mama lor ar fi foarte mirată, se gândi ea, dacă i-ar vedea învăţând-o să împăturească cearşafurile, apoi să le aranjeze în dulap.

Când Jonathan veni să-i vadă, ea îi spuse acest lucru. El dădu din cap.

- Copiii învaţă să trăiască imitându-i pe cei mari, spuse el. N-ai remarcat că o copilă adoptă tonul mamei sale şi foloseşte aceleaşi cuvinte ca ea când îşi ceartă păpuşa? Băieţi sau fete, fac la fel. Pentru noi toţi, aceasta este cea mai bună metodă de a ne instrui. Se învaţă mult mai bine astfel decât din cărţi sau de la şcoală, toată lumea ştie asta.

Harriet ridică sprâncenele. Ea, cel puţin, nu ştia. Niciodată mama sa n-o învăţase nimic asemănător.

Caroline Cowper nu muncea cu mâinile sale!

Tony şi Peter îşi întâmpinară unchiul cu entuziasm. El ascultă povestea detaliată a expediţiei lor la piaţă şi despre întâlnirea cu generosul profesor.

Medicul îi aruncă Harrietei o privire întrebătoare.

- Profesorul?...

Tony dădu din cap, dându-şi importanţă.

- Da, spuse el, un bătrân profesor. Dar tata a spus că probabil are o slăbiciune pentru Harriet dacă a venit s-o vadă de atât de departe.

Furioasă, Harriet îşi simţi obrajii arzând. Văzu privirea curioasă şi amuzată a lui Jonathan şi luă un aer sfidător.

- Un bătrân profesor care are o slăbiciune pentru dumneata? spuse medicul pe un ton glumeţ. Iată, aşadar, de ce îţi iubeşti atât de mult munca!

- Nu fi stupid!

- De fapt, ce vârstă are? Şaizeci de ani?

- Cred că treizeci şi şapte de ani, răspunse Harriet cu răceală.

Jonathan se încruntă.

- Copiii îi spuneau bătrân?

- Pentru ei, oricine are mai mult de douăzeci de ani este bătrân. Aş vrea să-i auzi ce spun despre dumneata!

- Şi a făcut o călătorie de la Londra, pentru a te vedea după o lipsă atât de scurtă?

Jonathan părea gânditor.

- Jim are dreptate: probabil este îndrăgostit nebuneşte.

- N-a fost decât o coincidenţă, spuse Harriet bine dispusă.

- Adevărat?

Jonathan părea sceptic.

- A fost nevoit să meargă în Wells pentru a consulta nişte documente. A traversat piaţa pentru a vedea biserica veche ce se află acolo şi pentru a-şi omorî timpul până la sosirea trenului. Nu putea bănui că voi fi acolo şi că mă va întâlni! Nici eu însămi nu ştiam că voi fi în acea piaţă înainte de a mă urca în maşină, dimineaţă!

- Şi se va întoarce?

O privea atent. Harriet îşi muşcă buzele.

- Poate va veni să-l vadă pe tata când se întoarce la Londra, spuse ea fără plăcere.

- Ah! ah!

Tonul lui Jonathan era provocator.

Harriet îi aruncă medicului o privire furioasă.

- Doreşte să-mi cunoască familia, spuse ea. Este ceva destul de normal, nu? La urma urmei, lucrez pentru el de un an! îl văd permanent la Londra.

- Adevărat?

Ea ar fi dorit să bată din picior ca o fetiţă supărată. Era ceva exasperant în expresia ironică a medicului.

Harriet îi întoarse spatele lui Jonathan, prea conştientă că obrajii îi erau roşii şi că avea un aer încurcat. {i totuşi, Jonathan se înşela: ea şi profesorul nu erau decât nişte colaboratori. Acest Jonathan Wood!...

- Când crezi că se va întoarce sora dumitale?

Voia să vorbească despre altceva.

El îi adresă o privire plină de importanţă pentru a o face să înţeleagă că-i ghicise manevra, dar îi răspunse bine dispus.

- Foarte curând. Are nevoie de patul ei şi se simte atât de bine încât medicii o vor lăsa, cu condiţia să rămână în repaus şi chiar în pat încă o săptămână. Una dintre

prietenele mele va veni să se ocupe de casă şi de băieţi: pentru a-ţi spune asta am venit. De mâine, te poţi întoarce la tatăl dumitale. Molly se va întoarce şi Linda va fi aici pentru a te înlocui.

Harriet avu o strângere de inimă de regret şi trebui să mărturisească, iritată, că încerca un sentiment de gelozie faţă de această Linda. Nu dorea deloc să părăsească ferma.

- Expresia dumitale este elocventă, spuse Jonathan. Te indispune atât de mult să pleci?

Ea dădu din cap.

- îi iubesc mult pe micuţi...

Sună telefonul. El se duse să răspundă şi reveni o clipă mai târziu: avea un aer mulţumit.

Băieţii erau aşezaţi pe jos, jucându-se cu nişte materiale de construcţie din plastic. între ei era un edificiu nesigur care reprezenta, îi explicară ei unchiului, podul Turnului din Londra. Părea gata să se prăbuşească dintr-o clipă în alta: băieţii nu ştiau să fixeze bine piesele pe care le folosiseră.

Jonathan îi privi zâmbind.

- Ghiciţi vestea, băieţi!... Soseşte mama!

Ei rămaseră nemişcaţi o secundă, ca şi când nu-şi credeau urechilor, apoi săriră în picioare şi începură să danseze, strigând cât îi ţinea gura:

- Se întoarce mama! Se întoarce mama!

Harriet îi privea cu lacrimi în ochi. Erau atât de fericiţi! Reuşi să-i zâmbească lui Jonathan.

- Mă duc să-i pregătesc camera, spuse ea.

* * *

Molly reveni după-amiază cu ambulanţa şi fu dusă până în pat de soţul său. Copiii, nebuni de bucurie, îi

urmară şi vrură neapărat să se aşeze pe pat pentru a-i povesti toate aventurile lor.

Jonathan rămase în picioare, lângă pat, cu ochii aţintiţi asupra chipului palid al surorii sale. Când consideră că a auzit destul, îi luă pe micuţi cu el.

Molly îi zâmbi Harrietei.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse ea. Am avut o greutate mai puţin pe inimă ştiindu-i pe mâini bune... Ai fost formidabilă!

Harriet îi înapoie zâmbetul.

- Aş! Să nu exagerăm! Am fost încântată. M-am distrat bine. Micuţii sunt adorabili: m-au ajutat mult.

Molly ridică sprâncenele.

- Te-au ajutat? în general, se joacă...

- Ei bine, mi-au dat o mulţime de sfaturi despre modul de a spăla rufele, de a împături cearşafurile şi de a le aranja; mi-au arătat unde erau lucrurile; mi-au arătat chiar felul în care faci dumneata sosul picant!

Molly începu să râdă.

- Mă mir!

Ochii Harrietei străluceau de veselie.

- Cred că-i încânta că puteau să se ridice la nivelul unui om mare!

Ochii lui Molly străluceau de bucurie.

- îi iubeşti mult, nu-i aşa? Dar, ştiu că vei pleca?

Harriet dădu din cap.

- Le-a spus fratele dumitale.

- Cum au primit asta?

- Rău. Tony mi-a dat nişte şuturi în picioare şi Peter a plâns.

- Ei bine, aşa sunt băieţii! Oare ce fac acum? Sunt

îmbufnaţi?

- Cred că aşteaptă să vadă cum va fi Linda. Dacă este drăguţă, o vor accepta.

- Dacă este o prietenă a lui Jon, este drăguţă, declară Molly.

îi aruncă Harrietei o privire curioasă.

- Rămâi mult timp la Marsh Cob? Mi-ar face plăcere să te mai văd. Sper că vei veni să mă vezi când voi avea permisiunea să mă ridic din pat?

- Voi fi încântată, spuse Harriet.

îşi spuse că Molly semăna cu fratele său, aşa cum îşi dăduse seama din primul moment. Si nu era vorba numai de pigmentaţie: ochii lor aveau aceeaşi inteligenţă şi strălucire călduroasă, iar forma feţei era aproape identică. Nu era oare curios că tânăra femeie îi era simpatică, în timp ce pe fratele său îl detesta?

- Cât timp rămâi la Marsh Cob?

- Nu ştiu, spuse Harriet. Aştept sosirea mamei mele.

Molly oftă şi spuse încet:

- Ce păcat că tatăl dumitale nu te-a văzut, de fapt, până acum! Este într-adevăr drăguţ din partea dumitale că ţi-ai petrecut o parte din preţioasa vacanţă ocupându-te de copiii mei. Sper ca tatăl dumitale să nu-mi reproşeze asta...

Sub privirea directă şi sinceră, Harriet roşi. Bănuia că Jonathan îi spusese surorii sale câte ceva despre stuaţia familiei Cowper. De altfel, satele sunt cu predilecţie locuri de bârfe! Erau atât de puţine persoane de observat încât vigilenţa era sporită.

Jonathan reveni în cameră. Harriet remarcă încă o dată ţinuta corectă; purta un costum de culoare închisă, o cămaşă albă şi cravată asortată; părul fusese pieptănat cu

grijă.

- Ultima dată când te-am văzut îmbrăcat aşa, te duceai la o nuntă, observă sora sa.

Jonathan nu răspunse. O privi cu un aer vesel.

- Ah! înţeleg! spuse Molly cu puţină răceală. Se întoarse spre Harriet. Să ştii că este un adevărat Don Juan. îndată ce apare, tinerele fete leşină şi mamele nu sunt insensibile la farmecul său! Este adevărat că la ţară, un tânăr medic celibatar este ţinta tuturor femeilor. S-au făcut pariuri: când îşi va pune laţul de gât?

Jonathan nu era deloc stingherit.

- Ei bine, pariorii vor avea de aşteptat! spuse el. Nu sunt pregătit să mă las prins în cursă...

- Mulţi bărbaţi au spus asta, îi aminti sora sa.

Capitolul 5

Harriet fu în acelaşi timp amuzată şi enervată când Jonathan, cu un gest de proprietar, deschise în faţa ei portiera propriei sale maşini, de partea pasagerului. îi împrumutase maşina pe timpul şederii sale la fermă, dar era oare acesta un motiv?

Jonathan îi remarcă privirea şi făcu o grimasă.

- Te ataşezi repede de acest gen de maşină! spuse el cu un aer jenat.

- Nu-ţi poţi oferi una? întrebă Harriet. Eşti celibatar... şi plin de viaţă: ţi-ar aduce servicii nu numai într-un domeniu!

Aluzia îl făcu să zâmbească. Ridică din umeri.

- Aş putea, dar n-ar fi bine pentru imaginea mea: la ţară, oamenii vor ca medicul lor să fie retras şi respectabil.

Harriet râse şi el zâmbi din nou.

- Aş cumpăra imediat o maşină mică şi frumoasă, cred. O maşină practică.

Se instală la volan, acţionă demarorul şi scoase un oftat auzind imediat motorul torcând...

- Totuşi, mi-ar plăcea să am o maşină ca aceasta! Este de necrezut atracţia pe care o exercită asupra domnişoarelor!

- Nu este cu putinţă!

Harriet vorbise tăios, enervată de un pic de gelozie pe care o simţise. Ce prostie să reacţioneze astfel! Jonathan - doctorul Wood
- era perfect liber!...

El o privi pieziş.

- Nu pari mulţumită? spuse el. Găseşti oare neplăcut faptul că am folosit maşina dumitale pentru a merge la

nişte întâlniri? N-ai precizat că nu trebuia s-o iau decât pentru nevoi profesionale!

- Evident, nu! ripostă Harriet. Sunt mulţumită că ţi-a fost de folos...

Zâmbetul însoţitorului său o enervă şi mai mult. El replică voios:

- într-adevăr, mi-a fost de folos. Nu bănuiam stima pe care ţi-o poate aduce o maşină...

- Constructorul are aşadar dreptate...

Jonathan o privi pe Harriet cu un aer întrebător.

- Publicitatea afirmă că o maşină este un simbol al reuşitei şi atrage consideraţia, spuse ea.

Jonathan privea acum atent drumul.

- Tatăl dumitale va fi fericit că te întorci, spuse el. A fost puţin supărat că ai dispărut... Mi-e teamă că de-abia ai avut timp să vorbeşti cu el.

Harriet nu răspunse.

- Fără comentarii? Ai o calitate aparte să spui multe lucruri fără să scoţi o silabă!... Te-ai simţit foarte prost când s-au despărţit părinţii dumitale?

întrebarea o surprinse.

- Prefer să nu vorbesc despre asta! spuse ea tăios.

- Mi-am dat seama! Dar să ştii că este întotdeauna rău să păstrezi lucrurile în interior. Trebuie să le pui în plină lumină pentru a le vedea mai limpede.

- Poate că nu doresc să le văd mai limpede.

Vocea Harrietei se sugrumă dintr-o dată: Jonathan frână brusc şi conduse maşina sub un ulm, pe un drum lateral.

Harriet se încordă.

Jonathan se sprijini cu coatele de volan. Ea îl vedea din profil; el n-o privea. Se uita atent la cerul întunecat.

- Dă-i drumul, spuse el.

- Este vorba despre o terapie invenţie proprie? întrebă ea pe un ton sarcastic. Ti-am spus deja că nu vreau să discut treburile mele personale cu un străin.

Jonathan întoarse capul şi o privi serios.

- Sunt oare într-adevăr un străin?

Inima Harrietei bătu dintr-o dată foarte puternic, ca pentru a o pune în gardă, dar îşi recăpătă stăpânirea de sine.

-Ascultă, spuse ea, sunt absolut mulţumită de soarta mea. Este adevărat că părinţii s-au despărţit de opt ani. Dar la ce ar servi oare să revin asupra trecutului?...

- Pentru dumneata nu este trecut... spui că eşti mulţumită de soarta dumitale, dar mă îndoiesc că este adevărat. Prima dată când te-am văzut, mi-ai făcut impresia unei fiinţe introvertite... Eşti tăcută, rece, distantă.

Harriet roşi de indignare.

- Aminteşte-ţi atunci şi împrejurările primei noastre întâlniri! spuse ea. Nici dumneata nu erai atât de atrăgător!

La asta, Jonathan nu răspunse.

- în apropierea gemenilor, eşti extrem de relaxată. Dar abia ai părăsit ferma că te-ai şi retras în sinea dumitale: chipul ţi s-a înăsprit şi privirea a devenit ca de gheaţă. Ce doreşti de fapt?

Harriet se înfioră.

- A început să fie frig, spuse ea. N-am putea porni?

Jonathan oftă.

- Dacă vrei. Dar să nu crezi că mă descurajez atât de uşor!

în ciuda enervării sale, Harriet nu se putu împiedica să nu zâmbească.

- Necazul, cu dumneata, doctore, este că-ţi place să dramatizezi totul!

Din faţă venea repede o maşină mică albastră. Se opri puţin mai departe şi dădu rapid înapoi. Geamul din faţă se lăsă în jos şi apăru capul unei tinere fete. Conducătoarea maşinii albastre îi privi în aparenţă amuzată...

- Jon?

Chipul medicului se lumină.

- Linda! Te duci la fermă? Voi trece să te văd mâine dimineaţă, când vei fi instalată. Pregăteşte o cafea pe la ora unsprezece, te rog; la ora zece şi treizeci am de văzut un bolnav într-un loc retras.

- Am înţeles, Jon!

Ochii negri ai tinerei fete se îndreptară reci spre Harriet. Era foarte frumoasă, cu părul lung, negru şi neted şi buzele strânse. îşi întoarse privirea, ca şi când Harriet n-o interesa şi reveni la Jonathan căruia îi zâmbi.

- Pe mâine, atunci! spuse ea.

Porni cu toată viteza.

- Una dintre cuceririle dumitale, Don Juan? întrebă Harriet.

Nu se putu stăpâni să nu vorbească aspru şi citi în ochii căprui
că asta nu-i scăpase interlocutorului său.

- Drăguţă, nu-i aşa? răspunse el cu un aer mulţumit. A făcut studii de infirmieră, dar a trebuit să renunţe să-şi

practice meseria pentru a se întoarce acasă să-şi îngrijească tatăl. Acesta a murit acum câteva luni şi acum Linda lucrează cu jumătate de normă la un dentist.

- Nu va fi încurcat de absenţa sa?

- îmi este prieten; am aranjat lucrurile cu el.

- Se pare că aranjezi totul, pentru toată lumea!

Harriet vorbise cu o anumită tristeţe.

- Oricum, mă străduiesc s-o fac.

Harriet întoarse capul, îmbujorată şi stingherită sub privirea însoţitorului său. Hotărât lucru, era perspicace!

* * *

Pippa şi Simon erau în bucătărie, făcându-i Maryei Ford o dare de seamă detaliată despre filmul pe care-l văzuseră în compania doctorului Cowper. Menajera râdea pregătind un sos, în timp ce supraveghea nişte legume care fierbeau pe un colţ al maşinii de gătit.

Pippa toca nişte migdale pentru a decora un desert.

Când Harriet şi Jonathan intrară, Pippa întoarse capul şi chipul
i se întunecă.

-Ah! te-ai întors! O adevărată scamatorie sosirea ta! De-abia erai aici că ai şi plecat!

Jonathan se apropie de masă şi ciuguli câteva migdale.

- A fost formidabilă cu gemenii! spuse el. Mulţumită ei, Molly nu şi-a făcut griji şi s-a putut odihni.

Pippa îi aruncă o privire întunecată.

-Ai fi putut să-l consulţi pe tata, nu crezi?

- L-am consultat, Pippa! A fost complet de acord şi foarte mulţumit să-i vină în ajutor lui Molly prin intermediul fiicei sale.

Pippa se calmă, dar Harriet putu observa că dispoziţia mezinei nu se îmbunătăţise deloc.

- încetează să mănânci aceste migdale! spuse Pippa nervoasă. Ele trebuie să orneze prăjitura...

Simon se agită, jenat.

Mary Ford îi privi pe fiecare în parte, cu curiozitate.

- Sunt la consultaţii în seara aceasta, spuse Jonathan.

Ieşi din bucătărie.

O clipă, Harriet şovăi. Simon îi adresă o privire nefericită şi o umbră de zâmbet.

Harriet plecă la rândul său şi începu să-şi caute tatăl.

Doctorul Cowper era în grădină. îşi fuma pipa şi îşi contempla ultimele plante sădite. Mirosul de tutun se amesteca în mod plăcut cu parfumul florilor. Harriet se îndreptă spre el şi acesta se întoarse. O clipă, ea îi văzu în ochi o expresie ciudată, apoi îşi scoase pipa din gură şi zâmbi.

- Timp de o clipă, te-am confundat cu mama ta! spuse el. în această lumină slabă, îi semeni uimitor.

îşi privi atent fiica şi oftă.

- Da, la prima privire îi semeni mult.

Ea zâmbi.

- Dar la a doua, tată?

Zâmbi şi el, amabil.

- Nu, draga mea.

Ea privi în jos.

- Grădina este magnifică! spuse ea.

Privirea medicului o urmări pe cea a fiicei sale.

- Da, spuse el cu satisfacţie. Este în cel mai bun moment: trandafirii sunt splendizi.

- Fără păduchi-de-frunze?

Tonul glumeţ îl făcu din nou să zâmbească.

- Nu. M-am ocupat de ei la momentul potrivit. Trebuie să fii fără milă cu aceste vietăţi: devorează totul.

- Odinioară, spuse Harriet gânditoare, toamna era cea pe care o preferam. îmi plăceau ochiul boului şi splinuţa şi fluturii... Fluturii amiral roşii...

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Da, spuse el încet. Acestea sunt ultimele culori înaintea iernii. Pe care să ţi le aminteşti în zilele întunecate ale anului.

Se lăsă tăcerea. Harriet se gândea cu disperare să găsească ceva de spus. Ce prostie, într-adevăr, să nu ştie ce să-i spună tatălui său!

- Cred că la Londra locuieşti într-un apartament? spuse medicul.

îi făcea conversaţie ca unei străine. Răspunse pe acelaşi ton politicos:

- Da. în loc de grădină, mă mulţumesc cu nişte ghivece de flori pe fereastră. Si am câteva plante de interior. Dar asta nu înlocuieşte o grădină adevărată.

- Ce flori ai?

- Violete africane şi muşcate.

- Muşcate, repetă medicul al cărui chip se lumină. îmi plac atât de mult, mai ales cele roz somon. Si sunt uşor de întreţinut!

- îmi amintesc că aveai nenumăraţi trandafiri, spuse Harriet.

O clipă, se priviră în tăcere. Dintr-o dată, Harriet abordă întrebarea delicată:

- Mama te-a anunţat de sosirea ei?

înainte de a răspunde, medicul trase câteva fumuri din pipă.

- Nu. Eşti sigură că a spus că va veni?

- Aşa mi-a spus la telefon. Credeam că va sosi fără întârziere. Poate a avut greutăţi să găsească un loc la avion?

El dădu din cap.

- Poate.

Din nou îşi scoase pipa din gură şi o examină cu sprâncenele unite.

- Poate şi-a schimbat părerea? spuse el încet. Se întâmplă uneori...

Harriet se aplecă să miroasă parfumul unui trandafir galben şi întrebă:

- Tot mai călăreşti dimineaţa, înainte de micul dejun?

- Da, răspunse medicul. în fiecare dimineaţă. Asta mă menţine în formă. Sper că tu faci exerciţii la Londra?

- Merg mult, spuse Harriet.

- Călăreşti?

Ea scutură din cap.

- Este prea scump! Londra nu este locul visat pentru a călări cu regularitate la un preţ accesibil.

- Atunci, trebuie să călăreşti în timp ce eşti aici! Jon are un cal... o iapă mare, murgă: ţi-o va împrumuta cu plăcere. Este puţin greoaie, dar dacă îţi lipseşte antrenamentul, ar trebui să-ţi convină.

- Jon o consideră prea greoaie?

Ochii medicului străluciră zeflemitor.

- Nu, spuse el. Jon este un tânăr sentimental. De aceea se cramponează cu hodoroaga aia care este maşina lui!

- îşi iubeşte mult meseria, nu-i aşa?

- Mult, spuse el. Si tu?

- Eu, de asemenea, replică Harriet zâmbind. Stii, fac cercetări istorice.

- Interesant?

- Poate deveni pasionant, când observi că eşti pe calea cea bună, când găseşti noi indicii susceptibile să susţină o teorie la care te-ai gândit...

- Pe scurt, puţin ca o muncă de detectiv?

Harriet fu mirată.

- într-adevăr! Cam aşa... nu m-am gândit niciodată să privesc munca mea în această lumină.

- Se aseamănă şi cu un diagnostic medical: se cercetează amănuntele, se combină şi până la urmă se găseşte soluţia problemei. în sfârşit... sper.

Ea râse.

- Da, este exact aşa.

Se priviră în tăcere şi Harriet simţi o ciudată vibrare, un fel de triumf, ca şi când realizase ceva extrem de important: în zidul de beton care-i separa, se crease o breşă.

Ghici că el încerca aceeaşi impresie. Avea o privire intensă pe un chip brusc nemişcat.

* * *

Pippa remarcase expresia tatălui său şi pe aceea a surorii sale când se întorseseră din grădină. Ochii strălucitori treceau de la unul la celălalt, întrebători. în jurul mesei nu se vorbi deloc: Jonathan se strădui politicos să întreţină o conversaţie, dar nu primi încurajări.

Masa terminată, doctorul Cowper se retrase în cabinetul său. Harriet îi lăsă pe Pippa şi Simon la o partidă de scrabble, certându-se asupra posibilităţii folosirii

anumitor cuvinte şi se duse s-o ajute pe Mary Ford la bucătărie.

Mai târziu, când menajera se duse să se culce, făcu o ceaşcă de cafea. Jonathan intră în momentul în care o turna şi se rezemă cu dezinvoltură de masă, privind-o cum o făcea.

Ea se prefăcu că nu-l vede.

- Eşti îmbufnată? spuse el.

- Nu fi prost! bombăni ea.

- Tatăl dumitale pare mai fericit. V-am văzut stând de vorbă în grădină...

- S-ar spune că nimic nu-ţi scapă.

El râse.

- Nu mare lucru. îmi place să ştiu ce se întâmplă în lume. Este vizibil că munca mea este cu folos. Vrei o nouă şedinţă?

Harriet îi întoarse spatele fără să răspundă şi Jonathan râse din nou. Se părea că nimic nu-l descuraja.

Reluă după o clipă, dar pe alt ton:

- Aş vrea mult să am tot atâta succes cu Pippa.

Harriet se întoarse şi-l privi încruntându-se.

- Cu Pippa?...

- Vrei să spui că nu ştii?

-Ai putea oare pune nişte întrebări la care să cunosc răspunsul? spuse ea nerăbdătoare.

- Are aceleaşi probleme ca dumneata, dar în stadiu mai acut. Ceea ce mă îngrijorează este că poate se va căsători cu Sim pentru a scăpa de greutăţi. Când se va trezi, aceasta va fi pentru a observa că a făcut o prostie înspăimântătoare. Este foarte tânără, ceea ce complică totul. Are nevoie de un cămin stabil, de afecţiune, de tot

ceea ce n-a avut fiind copil. Stiu că are nevoie de asta în mod instinctiv şi se agaţă de Sim, sperând că lângă el va găsi ceea ce-i trebuie. îşi asumă un risc foarte mare... Bineînţeles, s-ar putea să „meargă“, dar dacă nu va merge, va fi mult mai nefericită decât este.

- I-ai vorbit?

-Am încercat, dar trebuie foarte mare prudenţă!... Reacţionează violent dacă se insinuează că Sim nu este neapărat o partidă bună.

- Dacă i-ai vorbit cu tot atâta tact cum ai făcut-o cu mine, nu mă mir㠖.

Jonathan o privi pe Harriet şi-i zâmbi, încreţindu-şi nasul într-o grimasă amicală şi fermecătoare.

- Oh!... cazul dumitale este mult mai simplu! {tiu exact tratamentul de care ai nevoie... Cazul Pippei este mai complicat...

Harriet râse nervos; era rănită în amorul său propriu.

- într-adevăr, cazul meu este simplu?

Jonathan luă un ton confidenţial pentru a spune:

- Dumneata ai doar nevoie să fii scuturată energic, apoi să fii sărutată, nu mai puţin energic. Frumoasa din pădurea adormită!

Harriet roşi puternic; ochii îi aruncau fulgere.

- Pentru mine, dumneata nu eşti Făt-Frumos! spuse ea.

- Din păcate! Dar, mă gândesc la asta: când ne-am întâlnit, nu eram nici un medic „adevărat“.

Ea plecă spre uşă. El o urmă, fluierând uşor, cu mâinile în buzunare.

* * *

Când Harriet se culcă, în acea seară, rămase întinsă pe spate, cu braţele încrucişate la ceafă, zâmbind amintindu-

şi conversaţia lor. N-o mira că era Don Juanul din împrejurimi: acest amestec de insolenţă şi farmec era probabil irezistibil pentru fetele de la ţară.

Luă hotărârea fermă să nu se lase cucerită. îşi putea exersa talentele în altă parte, pe lângă naivele sale admiratoare. Se gândi la Linda şi se întoarse pe o parte, bine dispusă.

Capitolul 6

Harriet avea întotdeauna obiceiul să se trezească devreme, dar de la întoarcerea în ţinuturile copilăriei, se trezea şi mai devreme decât în mod obişnuit. Astfel, în acea dimineaţă se trezi când prima rază de soare i se opri pe pernă. Căscând, se gândi la ziua care o aştepta cu o satisfacţie nouă.

Privirea i se opri asupra pendulei. Ora şase şi jumătate!

- Dumnezeule! îşi spuse ea.

Tocmai închidea din nou ochii, când îşi aminti de plimbarea zilnică a tatălui său, călare şi sări jos din pat.

îşi puse nişte pantaloni de pânză şi o bluză albă. îşi adusese nişte îmbrăcăminte sport foarte solidă, care va fi foarte potrivită. Jos, căută în dulapul în care Pippa îşi aranjase accesoriile de echi- taţie şi găsi o şapcă veche de călăreţ, decolorată, dar încă destul de rezistentă.

Doctorul Cowper era la grajd, pregătindu-se să pună şaua pe calul său, când ajunse ea. Purta vechea haină din stofă de lână şi nişte pantaloni de călărie pe care-i avea de mulţi ani, întăriţi cu bucăţi de piele în genunchi şi la spate. Sub şapcă, profilul energic era mai mult al unui cavaler decât al unui medic. „Este în întregime un nobil de ţară!“, se gândi Harriet.

La fel gândea şi odinioară.

- Cum? Ai apărut?
- Mi-ai spus că aş putea împrumuta calul lui Jon?
- Nu cred că se va formaliza pentru asta. Pari plină de energie, în această dimineaţă!

Harriet se duse să ia iapa lui Jonathan din boxa sa şi începu să-i pună şaua. Tatăl său o ajută cu îndemânare,

vorbind animalului cu blândeţe.

- Aici, Bertha!... Aici!... Haide, mă cunoşti!

Iapa îşi agită coama, îşi culcă urechile şi îşi învârti ochii. O scenă în acelaşi timp caraghioasă şi emoţionantă.

- Bertha? repetă Harriet.

Doctorul Cowper începu să râdă.

- Jon a vrut neapărat să-i dea acest nume. Găsesc că i se potriveşte.

- într-adevăr, este puţin greoaie.

Harriet examină cu un ochi critic crupa lată şi picioarele groase.

- Este un animal de muncă, spuse medicul mângâind grumazul lucios al iepei. Este ascultătoare: te va transporta unde vei vrea fără să facă nazuri. Dacă vrei să mergi ca vântul trebuie să alegi alt cal. Si atunci, ai de la început capricii şi nervozitate. Bertha este exact animalul de încălecat de care are nevoie Jon.

Ieşiră din sat pe un drum şerpuitor şi ajunseră într-o pădure. Harriet, cu nasul în vânt, adulmeca parfumul matinal de iarbă acoperită de trandafiri, de plante aromatice şi frunze veştede. Copitele cailor zdrobeau jirul căzut toamna trecută. Porumbeii guleraţi începuseră deja concertul continuu de vară: uguitul lor răsuna din toate părţile.

- în fiecare dimineaţă, fie că e frumos sau urât, te plimbi pe aici? îşi întrebă Harriet tatăl.

Medicul dădu din cap şi zâmbi la expresia fiicei sale.

- Eşti norocos!

- Stiu, fiica mea!

Continuară. Singurele zgomote care se auzeau erau scârţâitul pielii de la şeile lor şi freamătul frunzelor, ale

păsărilor şi veveriţelor ocupate să-şi caute hrana, trosnetul rămurelelor, un şuierat - fără îndoială un şarpe deranjat din somn - croncăneli îndepărtate.

- La Londra, spuse Harriet pe neaşteptate, nu-ţi auzi nici măcar gândurile!

- Si la ce te gândeşti, oare? o întrebă încet medicul.

Ea îl privi, puţin descumpănită.

- De exemplu, de ce ţi-a telefonat mama ta şi ţi-a cerut să vii aici?

întrebarea o lăsă perplexă câteva secunde. în cele din urmă
răspunse:

- Fireşte, de când sunt aici mă gândesc la asta.

- Concluzia?

- Nu ştiu. Ar fi trebuit să bănuiască totuşi că Pippa nu mă va asculta!

- Ai încercat să-i vorbeşti?

Harriet scutură din cap.

- Mărturisesc, nu i-am spus nimic! în fine... pentru a fi mai exactă, am încercat să-i vorbesc, mai degrabă fără convingere şi n-am insistat. Pippa m-a făcut să înţeleg clar, încă din primul minut, că nu va ţine deloc seama de ceea ce-i voi spune... Ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că asta nu mă interesează. Am venit aici pentru că mi-a cerut-o mama, dar nu văd totuşi ce spera ea.

Medicul oftă.

- Si eu nici atât, draga mea micuţă. Apropo de Pippa, cum o găseşti?

Harriet ezită.

- Teribil de nervoasă, spuse în cele din urmă.

Tatăl său o privi cu atenţie.

- Presupun că Jon ţi-a împărtăşit teoriile sale? Mi-a vorbit şi mie despre asta. Jon este întotdeauna foarte agresiv în discuţii şi cred că are tendinţa să exagereze, dar poate este şi un adevăr în ceea ce spune...

- O crezi...

Harriet se întrerupse, căutându-şi cuvintele.

- Nu ştiu bine care este exact termenul medical... O crezi... dezechilibrată? Nevrozată?

Tatăl său se întoarse spre ea.

- Nu, draga mea, nici una, nici alta. Ţi-a spus oare Jon aşa ceva? Ce idee! Pippa nu este foarte fericită, din cauza celor întâmplate odinioară, asta este sigur, dar nu trebuie imaginată o dramă pornind de la asta. După cum ţi-am spus, Jon are tendinţa să exagereze.

Câteva minute mai târziu, o luară pe drumul de întoarcere. Părăsiră răcoarea pădurii pentru a ieşi în strălucirea acestei dimineţi de vară. O ceaţă uşoară se ridica totuşi de pe râu.

Harrietei îi era grozav de foame când scoase şaua de pe iapă. Totuşi, ţesălă cu grijă animalul, apoi îi dădu ovăz.

Când intră în casă, mirosul de şuncă prăjită ce venea din bucătărie îi spori foamea.

în vestibul, Jonathan se uita la corespondenţă. O privi atent şi ochii îi luciră de amuzament.

- Aşadar, dumneata mi-ai luat iapa? spuse el.

- Am uitat să-ţi cer permisiunea, spuse Harriet. Tata mi-a spus că nu vei vedea nici un inconvenient în asta.

- Acest costum, parcă ai fi un băiat, domnişoară!

înainte ca Harriet să aibă timp să-i ghicească intenţiile,

el îşi trecu braţul în jurul taliei sale. Se aplecă. Faţa îi era prea aproape de a sa.

- Socotesc că îmi vei plăti pentru că ai „împrumutat“ iapa mea, spuse el.

Ea îl împinse cu amândouă mâinile, furioasă, deoarece inima îi bătea foarte repede.

- Trebuie să urc imediat să mă schimb! îi spuse. Altfel voi întârzia la micul dejun şi doamnei Ford nu-i va plăcea.

Jonathan zâmbi cu insolenţă.

- încep să mă întreb dacă ai fost sărutată vreodată! spuse el vesel.

- Eşti... eşti ridicol!

Ea era stacojie.

- Si profesorul?

Râzând, Jonathan o strânse mai puternic.

- Profesorul Emmett este patronul meu! îi replică ea mânioasă.

- Si-i placi...

- N-am spus niciodată asta! exclamă ea cu indignare.

- Este un bărbat frumos?

Harriet ezită, luată prin surprindere de tonul brusc serios al vocii lui Jonathan.

După o clipă, răspunse fără plăcere:

- Cred că se poate spune că multe femei îl găsesc seducător.

- Si dumneata?

Jonathan o observa cu atenţie. Ea ridică brusc bărbia, cu un aer provocator.

- Ei bine... şi eu!

- Hm...

înainte de a se gândi să-i dea drumul, el îşi aplecase

capul spre faţa oferită atât de uşor. Peste buzele Harrietei, cele ale lui Jonathan erau fierbinţi şi ferme.

Apoi, fu liberă: Jonathan plecase, lăsând-o năucită.

* * *

Pippa era la masă, pentru micul dejun, când sora sa coborî din nou, după ce se schimbase. îşi pusese o bluză fără mâneci şi o fustă din bumbac. Va fi cu siguranţă timp foarte frumos şi se îmbrăcase prevăzând căldura.

Pippa înălţă capul din farfurie. Avea un aer febril, aproape disperat: avea ochii prea strălucitori şi pe pometii chipului palid apărură pete roşii.

- Nu pari în apele tale! îi spuse Harriet după ce ezitase.

Se temea să nu provoace mânia mezinei.

- Mă simt perfect de bine! ripostă aceasta. A sunat telefonul în timp ce erai ieşită...

Harriet îşi întrebă sora din priviri, apoi, într-o străfulgerare, avu intuiţia răspunsului ce-l va primi.

- Ea este la Londra.

Vocea Pippei era stridentă, încărcată de o asemenea amărăciune, încât Harriet fu impresionată.

Aşteptă o clipă, apoi întrebă liniştită:

- Va veni astăzi?

- Nu ştiu, răspunse Pippa.

Faţa micuţă era crispată.

- Dar ce a spus?

- Nimic!

- Nimic?... Dar... atunci de ce a telefonat?

Harriet îşi privea sora, uluită.

- îndată ce i-am auzit vocea, am închis!

- Oh! Pippa! exclamă Harriet, consternată. N-ar fi trebuit să faci asta! Probabil ai mâhnit-o mult! De ce eşti

atât de crudă?

Pippa sări în picioare şi alergă la uşă:

- Pentru că o detest! urlă ea. Pentru că o urăsc! O urăsc! O urăsc!

Ieşi în trombă din încăpere.

îngrozită, Harriet privea uşa care se închisese.

Tatăl său intră puţin mai târziu şi-i aruncă o privire mirată.

- N-ai mâncat? spuse el. Credeam că ai terminat de mult timp! Voi fi la consultaţii şi apoi am nişte bolnavi de văzut. Voi parcurge cu maşina nişte locuri îndepărtate, foarte frumoase şi mă gândeam că, poate, te-ar interesa să vii? Poate nu va fi foarte amuzant pentru tine... Dar dacă n-ai nimic altceva de făcut...

Acesta fusese pentru doctorul Cowper un discurs destul de lung şi Harriet îl privi cu mirare. înţelese că vorbise mult pentru că se temea de un refuz.

- Voi fi încântată să vin, tată, spuse ea cu amabilitate.

El păru fericit. Chiar roşi puţin.

- N-ar trebui să fie multă lume în dimineaţa aceasta... în aproximativ o oră voi termina.

Când fu plecat, Harriet se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i aducă la cunoştinţă ceea ce tocmai îi spusese Pippa, dar în cele din urmă se gândi că făcea mai bine să tacă. Va afla destul de curând când va sosi mama sa şi ezita să-i dezvăluie sentimentele surorii sale faţă de aceasta. Avea deja destule griji şi aşa.

Luă micul dejun fără să se grăbească, ajută la aranjarea veselei şi făcu puţină treabă prin casă înainte de a se duce să-şi aştepte tatăl în faţa garajului.

El nu sosi decât la ora unsprezece, zâmbind larg.

- Pari foarte vesel? spuse ea curioasă.

- Un client a venit să se plângă de o cumplită durere de ureche, spuse medicul. L-am examinat şi am descoperit o mărgică din sticlă albastră fixată pe timpan de cerumenul întărit. Dumnezeu ştie de cât timp era acea mărgică acolo! I-am scos-o imediat... Bietul om, a crezut într-un miracol! Credea că a surzit: aproape nu mai auzea de ceva timp... După „miracolul“ meu, auzea ca înainte! Oamenii te uimesc mereu!

- Cum a ajuns acea mărgică acolo? întrebă Harriet amuzată.

Medicul ridică din umeri.

- N-am nici cea mai mică idee! Unul dintre băieţii săi, jucându-se, l-a putut lovi fără să-şi dea seama. Sau a făcut-o el însuşi... Poţi să ştii? O dată, am avut un pacient care se plângea de dureri abdominale. Am crezut mult timp că era vorba de tulburări digestive, până când, într-o zi, i-am făcut o radiografie. S-a descoperit că înghiţise cea mai incredibilă colecţie de obiecte: monede, şuruburi, alune întregi, buloane... A trebuit operat pentru a-i scoate toate astea!

- De ce înghiţise toate aceste lucruri? întrebă Harriet îngrozită.

- El a pretins că n-a înghiţit nimic în mod conştient. Că fuseseră în ceea ce mânca, spunea el. Dar nu văd cum n-ar fi putut observa nimic.

Doctorul Cowper începu să râdă.

- Jon ar fi găsit acolo un bun câmp de investigaţii! Băiatul ăla era într-adevăr nebun!

Maşina era un Rover mare, negru, care avea la activ

numeroşi ani de servicii leale. Harriet regăsi chiar nişte zgârieturi superficiale pe pielea pernelor şi zâmbi trecându-şi degetele peste ele.

- Ai încă aceeaşi maşină! făcu ea remarca.

Medicul mângâie volanul ca şi când maşina era pentru el o veche prietenă.

- Nu este nouă, dar pot avea încredere în ea.

- Nu este ca cea a doctorului Wood!

Doctorul Cowper începu să râdă.

- Ah! maşina lui Jon era deja o epavă când a cumpărat-o! Dar, cred că după ce s-a folosit de a ta, va dori s-o schimbe...

- în plus, se pare că a mea i-a adus stima domnişoarelor!

Medicul îşi privi fiica fără să înţeleagă.

- Despre ce vorbeşti?

- Citez o frază a asistentului tău, răspunse Harriet pe un ton indiferent. El consideră că maşina mea este un simbol al reuşitei şi că domnişoarele sunt impresionate de asta.

Medicul râse.

- Jon şi frumoasele sale prietene! spuse el bine dispus.

- Se pare că are multe!

Doctorul Cowper îi aruncă o privire piezişă fiicei sale.

- Cred că este foarte apreciat de genul feminin din împrejurimi...

Medicul se angajă pe un drum mic de ţară şi în timp ce mergea, vorbea despre bolnavii săi, amintindu-i pe cei pe care Harriet îi cunoscuse, descriindu-i pe cei noi cu o prietenie călduroasă.

în timpul vizitelor sale în diverse case, Harriet rămase

în maşină, privind peisajul şi încercând o nostalgie aparte.

O ceaţă uşoară de căldură vibra sub soare. Drumurile domoale intrau şi ieşeau din cătune liniştite printre ziduri din piatră, garduri vii sau împrejmuiri din lemn specifice vestului Angliei, culoarea lor mergând de la ruginiu pal la cafeniu închis, în funcţie de durata expunerii lor la intemperii.

La orizont, cerul era de culoarea odihnitoare a perlei, străbătut uneori de săgeata unei biserici sau de masa întunecată a unei coline împădurite. Toată această linişte îi era familiară Harrietei. Anii petrecuţi departe de aceste ţinuturi se şterseseră.

De-a lungul câmpiei, Harriet observă uneori degetul negru din Glastonbury îndreptându-se spre cerul albastru şi de fiecare dată când privirea i se oprea asupra lui, avea sentimentul că se întorsese pentru totdeauna...

Dimineaţa ajunse la sfârşit şi Harrietei i se păru că turneul fusese făcut prea repede.

Medicul o luă pe alt drum pentru a ajunge înapoi în sat, cu scopul de-a o face pe fiica sa să admire noi privelişti. Urmară un drum liniştit cu viteza modestă a bătrânei maşini şi ajunseră în cele din urmă la Marsh Cob.

Era ora prânzului când se opriră în faţa casei. Acolo era parcată o maşină elegantă, verde. Doctorul Cowper o privi cu un aer surprins.

- Ce-i cu această maşină? spuse el. N-am văzut-o niciodată! Să fie oare posibil ca Jon să-şi fi sacrificat toate economiile pentru a achiziţiona o maşină de mare lux?

Harriet începu să râdă.

- Nu cred că este un bărbat care ia hotărâri nesăbuite, spuse ea.

Pippa deschise uşa.

La prima privire asupra chipului întunecat, Harrietei i se strânse inima. Bănuia ce le va spune sora sa.

- Ea este aici!

Harriet îşi privi repede tatăl, în mod ciudat speriată, dar şi mai ciudat încă, dornică să-l protejeze.

Devenise alb ca varul.

Capitolul 1

Harriet îşi trecu grăbită braţul pe sub cel al medicului.

- Vino! spuse ea veselă, străduindu-se să ia situaţia în glumă. Vom înfrunta furtuna împreună!

Chipul neclintit al tatălui său o neliniştea. O privea cu ochii negri întrebători. Ea îi susţinu privirea rămânând nepăsătoare, cu bărbia ridicată, căutând să-l facă să înţeleagă ce era cu el.

în cele din urmă, el zâmbi.

- Da, spuse. Să mergem!

îşi ridică umerii şi se îndreptă respirând profund, ca un soldat care pleacă la atac.

Pippa îi privea muşcându-şi buzele. Aşteptase cu nerăbdare întoarcerea tatălui său, contând pe el pentru a o ocroti, pentru a o susţine. în cele din urmă el se întorsese, dar nu-i oferise protecţia sperată. în loc s-o îmbărbăteze, el se preocupa de propriile gânduri. Aparent nu-şi dădu măcar seama că avea nevoie de el; uitase de prezenţa sa!

Cu Harriet vorbi, cu Harriet intră în casă!

Pippa se simţi trădată şi fu cuprinsă de o furie copilărească împotriva lor. Plângând în hohote, plecă în fugă pentru a căuta un sprijin.

Doctorul Cowper şi Harriet o găsiră pe Caroline Cowper aşezată într-un fotoliu, în colţul şemineului, elegantă şi suplă, într-un taior din jerseu alb. Ochii mari violeţi se aţintiră asupra lor.

Harriet, care ţinea încă braţul tatălui său, îl simţi pe acesta încordându-se, apoi începând să tremure, atât de uşor încât la început crezu că ea tremura. îngrijorată, îi

aruncă o privire piezişă şi, cu o surprindere admirativă, constată că în exterior era perfect calm.

El zâmbi politicos.

- Bună ziua, draga mea prietenă.

Vocea îi era calmă, stăpânită: avea tonul curtenitor rezervat străinilor.

Ochii Carolinei deveniră mai mari.

- Philipp! Cum te-ai schimbat!

Harriet se simţea de prisos, dar nu ştia cum să se retragă în mod discret. Se duse la mama sa şi o sărută pe obrazul neted, uşor pudrat şi extrem de plăcut parfumat.

- Iată-te în sfârşit, mamă! Te aşteptam de câteva zile...

Caroline Cowper oftă.

- Am întârziat, spuse ea. Când am sosit, am închiriat o maşină la Londra şi drumul până aici a fost un adevărat coşmar. Astea-s drumuri? Am uitat că în Anglia drumurile sunt atât de înguste. Se îndreaptă şi cotesc fără încetare!

Harriet, amuzată, remarcă accentul uşor american al mamei sale; era mai pronunţat decât de obicei.

îşi privi tatăl pentru a-l încuraja să participe la conversaţie.

- Noi am făcut un turneu pe la bolnavii lui papa, adăugă ea.

Rostind cuvântul tandru, tresări surprinsă că-l folosise. De când
sosise, spusese „tată“. Din ce motiv oare revenise la apelativul de odinioară, mult mai intim? Observă că medicul remarcase acest lucru şi zâmbea.

Fruntea frumoasă şi netedă a Carolinei Cowper se

încruntă.

- Am sosit doar acum câteva minute, spuse ea. Pippa a fost foarte nepoliticoasă!

Grăbită, Harriet vorbi despre altceva.

- Probabil ţi-e sete, mamă!

Se întoarse pentru a vedea dacă cineva se gândise deja la asta şi nu văzu nimic pe masă.

- Ti-ar plăcea un ceai?

Caroline Cowper avu un aer îngrozit.

- Ceai? Haide, Harriet, ştii bine că am oroare de aşa ceva! Ce crezi? Presupun că este inutil să găsesc aici ceva puţin mai tare? Un vin alb ar fi mai bun decât nimic...

- Cred că Jon are nişte gin în dulap şi eu am nişte whisky la infirmerie, spuse medicul.

- Exclusiv cu titlu de leac! spuse Caroline Cowper cu ironie.

- Mă duc să văd, spuse repede Harriet.

Ieşi din salon, uşurată.

Philipp Cowper rămase în picioare, complet drept, privind covorul. Soţia sa se aşeză mai confortabil în fotoliu, observându-l cu pleoapele pe jumătate închise.

- Ce-ai făcut cu viaţa ta? îl întrebă ea în cele din urmă.

Va rămâne oare proptit acolo, asemenea unui şcolar vinovat în faţa directorului?

El ridică privirea şi o coborî din nou imediat.

- Nu mă pot plânge, răspunse el.

Caroline Cowper strâmbă din nas. El se schimbase, fără îndoială, dar reacţiona tot cu acea răceală englezească. Un fior de încântare o străbătu: indiferenţa sa o impresionase întotdeauna.

Ea avea optsprezece ani când îl întâlnise pentru prima dată. Copilă răsfăţată, încântătoare, sigură că va avea mereu lumea la picioare, Caroline, cu siguranţă nu avea în acea perioadă intenţia de a se căsători cu acest medic modest. Dar voia ca el s-o curteze: rezerva sa, era pentru ea o provocare.

Mai târziu, încercase un adevărat şoc observând că era prinsă în propria capcană. Philipp încetase să fie pentru ea un obiect de amuzament: îi era necesar.

Simţise o bucurie triumfătoare când îi ceruse mâna. Se decisese să-l refuze, dar curând nu se mai gândea decât la perspectivele fascinante pe care i le oferea această iubire şi acceptă, spre furia familiei şi stupoarea numeroşilor prieteni.

Mai întâi, totul a fost minunat: era îndrăgostită şi Philipp o adora; universul îi apărea în toate culorile curcubeului.

Dar, într-o zi, descoperise că era însărcinată şi lucrurile deveniseră mai puţin vesele. Din fericire, Harriet fusese un bebeluş adorabil şi care-i semănase atât de mult încât Caroline fusese plină de admiraţie; nu se revoltase prea mult împotriva sacrificiilor pe care le impunea maternitatea. Trecând peste asta, existenţa sa de soţie şi mamă începuse s-o plictisească. Averea sa personală îi permitea totuşi să aibă o menajeră care să se ocupe de casă şi-i dădea posibilitatea să meargă în mod frecvent la Londra şi să-şi satisfacă gusturile pentru distracţiile mondene fără remuşcări faţă de soţ şi de copii.

Aşteptase un al doilea copil şi de data aceasta lucrurile merseseră mai puţin bine... Enervată, neliniştită, irascibilă, îl copleşise pe Philipp cu reproşuri. El fusese răbdător. Prea

răbdător.
O enerva tot mai mult: fusese incapabilă să deschidă o breşă în imensul zid de indiferenţă pe care el îl prezenta în ochii săi şi asta o exaspera.

Jenată de purtarea sa absurdă, se convinsese că n-o mai iubea.

După naşterea Pippei, se aruncase într-o viaţă de plăceri. Se afişase cu un bărbat din mediul său, sperând că Philipp se va arăta gelos, dar el rămăsese indiferent. Mereu calm, atent, nu se plângea de nimic şi nu păruse ca această problemă să-l preocupe.

Caroline nu încercase nici un sentiment pentru acel bărbat. între ei nu fusese decât un flirt: câteva sărutări pe furiş, câteva clipiri din gene, câteva scrisori banale. Episodul nu însemnase nimic.

Si totuşi, schimbase totul: Caroline căpătase certitudinea că soţul său era indiferent... dacă nu era gelos, n-o mai iubea!

Suferinţa pe care o încercase îi schimbase toată existenţa: nu mai putea suporta să trăiască la ţară cu el şi încheiase prin a i-o spune în mod brutal. Dacă în acel moment el ar fi arătat vreo emoţie, dacă ar fi implorat-o să rămână, nu l-ar fi părăsit. Dar el fusese politicos, rezonabil, resemnat. Avusese un aer aproape uşurat că o vedea plecând...

Caroline oftă. în fond, nu fusese niciodată genul de femeie care-i trebuia acestui bărbat. îşi dăduse seama de asta încă din prima zi, cu regret. Crescută în lux, se simţea leneşă şi inutilă în cadrul liniştit al căminului ei, la fel ca o pasăre exotică în culori strălucitoare, printre vrăbii.

Nu-i reproşa lui Philipp că încetase s-o iubească. Ea nu

ştiuse să fie la înălţime alături de el.

„Doamne, dacă aş putea face o nouă încercare!“, îşi spuse dintr-o dată.

Deoarece îl părăsise pentru că se simţea prea singură, însă descoperise că fără el era şi mai singură, iar această singurătate era greu de suportat.

Caroline abia respira. Apoi rupse tăcerea apăsătoare:

- Oare cum o poţi lăsa pe Pippa să-şi compromită viitorul cu un ţăran, când nu este decât un copil?

Vocea îi era tăioasă şi iritată şi tresări auzindu-se vorbind. Nu în acest mod plănuise să înceapă discuţia.

Medicul înălţă capul.

- Eu nici n-am încurajat-o, nici n-am descurajat-o, spuse el încet. Am lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul. Pippa nu mai este un copil şi are o vârstă la care se poate căsători după propria voinţă.

- Legea este proastă! replică vizitatoarea. Stii foarte bine că la optsprezece ani eşti prea tânăr ca să ştii ce faci.

El păli şi ea îşi muşcă buza. De ce spusese asta, amintindu-i că avea exact optsprezece ani când se întâlniseră? Brusc, se gândi că, până la urmă, Philipp încercase o emoţie. Oare asta nu însemna că păstra în el un pic din sentimentele de odinioară? Putea fi oare atât de indiferent pe cât dădea impresia?

Ea îl privi.

- Miercuri voi împlini patruzeci şi trei de ani, spuse pe un ton tânguitor. Mi-ar fi egal, dacă nu m-aş simţi atât de tânără.

Medicul ridică ochii şi aruncă asupra chipului Carolinei o privire pătrunzătoare.

- Ai aerul unei fete tinere, spuse el cu simplitate.

- Adevărat? murmură ea încântată. Sunt mulţumită.

Mă întrebam dacă n-am greşit îmbrăcându-mă în alb. Trebuie să fii foarte atent la culori când îmbătrâneşti.

El începu să râdă. Dintr-o dată, părea voios şi mult mai tânăr.

- Stii foarte bine că eşti fermecătoare în alb, îi spuse el. Nu alerga după complimente, Caro: este absurd la vârsta ta!

O gropiţă apăru în obrazul Carolinei, colţurile buzelor se ridicaseră într-un zâmbet încântător.

- La vârsta mea? Ce lucru oribil ai spus!

El înaintă şi o privi în adâncul ochilor mari, violeţi pe care-i ridicase cu un aer nevinovat.

- încerci oare să mă provoci, Caro?

Ea lăsă ochii în jos.

Doctorul Cowper se întrebă cum reuşise să-şi păstreze strălucirea privirii şi prospeţimea netedă a pielii? Trecerea timpului nu făcuse decât să-i cizeleze trăsăturile!

O privea cu gura uscată. Apropierea sa îl chinuia. „A rămas foarte frumoasă!“ îşi spuse, cu durere. De ce venise? Oare numai cu intenţia de a-l chinui?

O iubise de când o văzuse prima dată, orbit de voioşia spirituală a zâmbetului său şi de frumuseţea delicată a chipului. Ca ea să răspundă iubirii lui fusese realizarea unui vis imposibil. Era atât de sărac în comparaţie cu ea! Nu era nici măcar un bărbat frumos, avea atât de puţin să-i ofere! Si o urmăreau atâţia alţi bărbaţi, strălucitori, frumoşi şi bogaţi!

Si totuşi, lucru de necrezut, îl iubise, se căsătorise cu el şi o adusese aici, la Marsh Cob cu bucuria triumfătoare a unui general victorios purtând cu el o regină capturată.

La început, totul fusese lapte şi miere. Minunat de fericit, o adora şi o respecta. Naşterea Harrietei fusese

punctul culminant al fericirii sale. Dar apoi, totul se deteriorase foarte rapid.

Caroline se plictisea. Se ducea să se distreze la Londra. N-o putea împiedica şi orgoliul îl reţinea să facă scenele de gelozie la care îl împingea iubirea sa disperată.

Sperase că naşterea Pippei îi va stabiliza soţia, dar lucrurile nu făcuseră decât să se înrăutăţească. în mod constant bolnavă în timpul sarcinii, după aceea se dezlănţuise, ca pentru a-l sfida.

Când descoperise că era un alt bărbat în viaţa sa, fusese cuprins de o gelozie sălbatică, aşa încât avusese nevoie de toată tăria sa de caracter pentru a nu lăsa să se vadă asta. Probabil atunci îşi dăduse seama de evidenţă: Caroline nu mai putea rămâne la Marsh Cob.

în consecinţă, ea plecase, lăsându-l într-un cămin fără viaţă.

Se aşteptase să-i ceară divorţul, i-l oferise chiar prin intermediul avocatului său şi împotriva părerii acestuia. Pentru avocat, suflet obişnuit cu duritatea legilor, o asemenea generozitate era o nebunie. Caroline refuzase scurt şi, deoarece un divorţ ar fi fost dezastruos pentru reputaţia şi viitorul său, din spusele avocatului, el nu mai insistase.

Ea îl privea cu pleoapele pe jumătate închise, întrebându-se pentru ce păstra astfel tăcerea. El cunoştea jocul fizionomiei care-l sedusese întotdeauna şi se întoarse. Zâmbetul uşor al Carolinei dispăru.

- Simon Bryan este un tânăr cumsecade, spuse el. Pippa ar putea să caute mult timp fără să găsească ceva mai bun.

- Dar de ce atâta grabă?

Ca întotdeauna, când Caroline se afla în lipsă de argumente, se enerva.

-în orice caz, va aştepta până la toamnă, făcu medicul remarca. Sim nu se poate căsători înainte de seceriş... Asta le va da timp să se cunoască mai bine. Zâmbi. La urma urmei, şi-au petrecut copilăria împreună. Sim, Harriet şi Pippa erau prieteni buni. Formau un trio cunoscut!

Harriet apăru cu nişte pahare şi nişte sticle pe o tavă. îi lăsase singuri atâta timp cât permitea politeţea. Mary Ford era nerăbdătoare să servească prânzul: nu putea aştepta mai mult.

Harriet găsise gin şi suc de portocale în dulapul lui Jonathan. Guvernanta o anunţă că va fi cu siguranţă furios descoperind că se luase din proviziile sale secrete...

Harriet ridică din umeri.

- Să nu-mi spuneţi că acest tânăr bea în mare taină?

Mary Ford râse sincer.

- Bineînţeles că nu! Spuneţi nişte lucruri!... Le are pentru prietenii săi. Tatăl dumneavoastră i-a permis să-i invite sâmbăta pe băieţii si fetele din sat: nu vă spun cât se distrează... Sunt de asemenea tinerii fermieri si logodnicele lor. Doctorul Wood este un bărbat plin de viaţă!

-Am înţeles asta, replică Harriet tăios. Din câte se spune, este Don Juanul ţinutului.

- Nici vorbă! Viaţa este scurtă! „Profitaţi de timpul în care străluceşte soarele“, acesta este sfatul pe care îl dau întotdeauna.

- Si se pare că doctorul Wood vă împărtăşeşte ideile?

Harriet vorbise pe un ton şuierător care o surprinse la fel de

mult cum o surprinsese pe menajeră.

Umplu un pahar pentru mama sa. îi oferi unul şi tatălui. Acesta scutură din cap.

- Pentru mine nu, mulţumesc.

Caroline râse, iritată.

- Mereu sobru, Philipp? M-am înşelat: nu te-ai schimbat absolut deloc.

Medicul nu răspunse. Se întoarse şi ieşi din încăpere.

Harriet îşi privi mama cu indignare.

- Doar nu te-ai certat deja cu el?

Buzele Carolinei tremurau, ca cele ale unui copil supărat. Ridică spre fiica sa ochii plini de lacrimi.

- Nu mă certa, draga mea! Am suportat deja destul!

Impresionată, Harriet se aplecă asupra mamei sale şi o înconjură cu braţele, stupefiată încă o dată de fragilitatea şi tinereţea sa, iritată că rolurile fuseseră astfel inversate.

- Te rog, mamă!... Detest să te văd plângând.

„O adevărată comedie!“ se gândi ea cu o resemnare amuzată. Mama sa nu semăna nimănui: cea mai indulgentă critică era prea brutală pentru ea. Era astfel de când Harriet era foarte mică, deschizându-se ca o floare când era aprobată de toţi, deprimându-se la cel mai mic reproş.

„La urma urmei, orice fiinţă umană este unică! De ce oare s-ar schimba o femeie numai pentru că a devenit mamă? Mama a rămas o copilă. întotdeauna a fost o copilă răsfăţată, egoistă, dar adorabilă“.

îi zâmbi mamei sale.

„întotdeauna am iubit-o cu duioşie, îşi mai spuse ea. Afecţiunea se oferă în mod spontan“.

Calmată, Caroline îşi şterse ochii cu o batistă subţire

din olandă parfumată.

- Lasă-mă să te privesc, spuse ea.

îşi observă fiica atent, apoi dădu din cap.

- Da, eşti fermecătoare. îmi era atât de teamă ca toate aceste cercetări să nu-ţi strice vederea... Stii că detest ochelarii... Sper că te controlezi cu regularitate?

- Da.

- Si dinţii? Ai găsit un dentist bun la Londra? Dinţii sunt atât de importanţi pentru frumuseţe! Mulţumesc lui Dumnezeu, eu i-am păstrat pe ai mei aproape toţi.

Zâmbi, arătând nişte dinţi mici, albi şi regulaţi.

- Si munca ta? încă îţi mai place? Profesorul Emmett este drăguţ cu tine?

Harriet nu răspunse decât la a doua întrebare:

- Când îşi aminteşte că exist...

Caroline clipi din ochi.

- Ce vârstă are?

- Aproximativ treizeci şi cinci de ani.

Mama sa o privi cu stupoare.

- Si nu te vede? exclamă ea. Este cu siguranţă căsătorit?

- Nu. Este absorbit de istorie şi istoria îi este de ajuns. Din când în când, sunt obligată să-i amintesc ce fac acolo.

- Este extraordinar!

Harriet se enervă sub privirea întrebătoare a mamei sale.

- Există un tânăr în viaţa ta, draga mea?

Hotărât lucru, Caroline era repezită.

- Nu, răspunse Harriet. Pentru moment, viaţa mea este destul de plină...

Caroline păru îngrijorată.

- Ai douăzeci şi trei de ani, Harriet! Aş fi dezolată să te văd rămânând celibatară!...

- în zilele noastre, căsătoria nu mai este ceva esenţial pentru o femeie, mamă.

Harriet vorbise cu bruscheţe, ceea ce o miră. Dintr-o dată, îşi aminti de Jonathan şi roşi. Asta o enervă şi adăugă destul de tăios:

- La urma urmei, mamă, situaţia ta nu pledează pentru căsătorie! S-ar părea că te-ai gândit că vei trăi mai bine fără soţ!

Caroline păli; făcu ochii mari.

- Harriet! Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Viaţa mea particulară nu te priveşte câtuşi de puţin!

- Iartă-mă, spuse Harriet cu un oftat, dar ştii că aş putea să-ţi spun acelaşi lucru? Am face mai bine să vorbim despre altceva...

* * *

Pippa, nefericită şi indignată, se dusese să caute consolare lângă Simon. îşi găsi prietenul în curtea fermei, în cămaşă şi pantaloni de doc, având tenul luminos roşu de efort, în curs de a descărca un camion de gunoi de grajd cu furca.

Se întoarse mirat spre ea.

- Hello, Pippa. Credeam că nu trebuia să vii în această după-amiază? Ai mâncat deja de prânz?

- A sosit ea! strigă Pippa.

Prinse cu amândouă mâinile braţul musculos al lui Simon şi se agăţă de el. Era acolo, solid ca un stejar, masiv şi protector.

Ridică ochii spre el, cu buzele tremurând.

- O, Sim, sunt toţi atât de răutăcioşi!

- Ce ţi-au spus? Presupun că mama ta vrea să împiedice căsătoria noastră?

Chipul lui Simon se întunecase.

-Tata de-abia m-a zărit! Era cu Harriet! Nici măcar n-a avut aerul că mă vede!... Nu se gândea decât la ea, n-o vedea decât pe ea...

- Ei bine, dacă este Harriet...

- Despre mama este vorba!... Oh! De ce sunt întotdeauna dată la o parte? Mama şi Harriet nu-l mai vor pe tata! Nici ea, nici Harriet nu-l iubesc. Eu îl iubesc!

Simon era consternat. O privea pe Pippa, stânjenit.

- Nu înţeleg, Pippa, spuse el în cele din urmă. Tatăl tău te iubeşte mult! Oricum, n-ai vrea să-i împiedici pe părinţii tăi să se împace, nu? Dacă mama ta s-a întors de-a binelea, mă gândesc că asta ar putea fi mai degrabă de partea noastră?

- Nu trebuie... Nu pot...

Chipul Pippei părea că păleşte sub privirea neliniştită a lui Simon. El întinse mâna spre tânăra fată, dar aceasta se dădu înapoi.

- Nu pot! strigă ea. Nu pot suporta asta!

O luă la fugă. Simon o urmări cu privirea, profund neliniştit.

Capitolul 8

Harriet o ajuta pe Mary Ford la pregătirea prânzului când Jonathan sosi, fără să se grăbească, fluierând. îi adresă un zâmbet ironic.

- Bună ziua! Cum stăm cu complexele, în această dimineaţă? Harriet continuă să amestece în sos cu un aer indiferent.
- Prânzul va fi gata imediat. Te-ai spălat pe mâini? Jonathan îi întinse mâinile în faţă.
- Da, doamnă!
- Ah! ah!
- Am observat oare o nuanţă de tristeţe în vocea ta? Jonathan o privi pe Harriet, cu sprâncenele împreunate.
- Foarte ocupată? Pot să ajut? Sunt un excelent bărbat de casă, ştii?
- Masa este pusă. Poţi să duci supiera, dacă vrei. El luă supiera neatent şi scoase un strigăt frigându-se la degete.
- Ia o cârpă!
- Era şi timpul să mi-o spui! Jonathan îşi sufla peste degete cu o mină tragică. Mary Ford interveni:

- V-aţi fript, doctore?
- Aşa am impresia, doamnă Ford.

Privirea amuzată a lui Jonathan se aţinti asupra Harrietei care roşi.

- Cine mă va săruta ca să se vindece mai bine? întrebă el.

Menajera se întoarse spre Harriet, zâmbind.

- Ei bine! domnişoară, iată o invitaţie! spuse ea.

Harriet îi aruncă o privire ucigătoare lui Jonathan.

- Orice invitaţie se poate refuza! spuse ea.

Se întoarse şi începu să toace pătrunjel.

Sub privirea lui Mary Ford, care părea că se distrează bine, Jonathan se strecură în spatele ei, cu degetul pe buze.

Brusc, o prinse pe Harriet de talie şi o ridică.

- Dă-mi drumul! Bădăranule!...

- Scorpie mică!

în pofida eforturilor de-a se elibera, el reuşi s-o sărute în colţul gurii şi ea îl lovi în pulpă, cu piciorul, cu o violenţă care-i surprinse pe amândoi. El o lăsă să cadă, înăbuşindu-şi o înjurătură.

- Aşa-ţi trebuie! spuse ea cu răutate. Fă-ţi treaba şi lasă-mă s-o termin pe a mea!

Fără să fie câtuşi de puţin jenat, Jonathan luă din nou supiera şi o duse fluierând, cu aerul său uşor bucuros.

Mary Ford îl privi ieşind cu un zâmbet vesel.

- Un viclean! spuse ea cu încântare.

- Foarte adevărat! spuse Harriet.

- Cred că vă place.

Tonul menajerei era amuzat.

Harriet preferă să nu răspundă.

* * *

Prânzul fu ciudat de reţinut: Philipp Cowper părea absorbit în gândurile sale, Caroline făcea conversaţie cu Jonathan şi Harriet se nelinişitea de absenţa prelungită a surorii sale.

- Mă întreb unde poate fi... spuse ea pentru a treia oară.

- S-a dus probabil la fermă, răspunse pentru a treia oară Jonathan. O privi pe Harriet cu un aer gânditor.

- Merge deseori acolo. De ce te frămânţi dintr-o dată?

- De dimineaţă a anunţat că va fi aici pentru prânz...

Harriet se întoarse spre tatăl său.

- Avea un aer tulburat când ne-am întors, îţi aminteşti? Când ne-a vorbit, la uşă?

Medicul înălţă capul.

- Ce spuneai, Harriet?

- Că Pippa părea tulburată când ne-am întors.

- Dar unde este?

- A dispărut.

Harriet îşi privi mama cu un aer aproape acuzator.

- Ce s-a petrecut între voi de dimineaţă? o întrebă ea.

- De-abia i-am putut spune un cuvânt! ripostă Caroline cu indignare. Aveam intenţia să-i vorbesc îndelung, dar a fugit chiar în clipa în care am sosit. Foarte nepoliticos, trebuie s-o spun!

- Asta nu i se potriveşte deloc! spuse doctorul Cowper.

Acum avea un aer neliniştit.

- Asta i se potriveşte! răspunse Caroline. A avut întotdeauna un caracter imposibil!

- Caroline!

El protestă pe un ton de reproş.

- De când este aici, este veselă, drăguţă, amabilă, adăugă el încet.

Obrajii Carolinei luară o tentă roz aprins.

- Cred că tu consideri că este greşeala mea, dacă are un caracter urât! exclamă ea.

- Am spus eu asta? întrebă Philipp aproape rugător.

- Ai lăsat-o să se înţeleagă!

Medicul oftă.

- Interpretezi greşit cuvintele mele, spuse el obosit.

- Si acum, mă faci mincinoasă! strigă Caroline.

Dintr-o dată, el se nelinişti.

- Nu la masă, Caro, te rog!

Jonathan se ridică, murmurând o scuză vagă. Harriet îl

imită.

Ajunşi la uşă, se întoarseră şi constatară că plecarea lor îi lăsase pe ceilalţi - care se înfruntau din priviri - indiferenţi.

în vestibul, Jonathan îi zâmbi Harrietei.

- Există electricitate între cei doi de acolo, n-am dreptate? Aş vrea să-i ofer tatălui tău câte ceva din roadele experienţei mele, dar mi-e teamă că este prea încăpăţânat pentru a-mi asculta sfaturile.

Harriet păru indignată.

- Experienţa ta? Haide, eşti prea tânăr comparativ cu el! Vanitatea ta este fără limite! Ai face avere dacă ai putea-o pune în sticle şi s-o vinzi!

Jonathan râse fără nici o jenă.

- Eşti înnebunită după mine, ştii? Dacă tatăl tău avea bunul meu simţ, ar fi tratat-o pe mama ta cum te tratez eu. Ea are mare nevoie de terapeutica mea, dacă vrei să ştii!

- Nu ţi-a cerut nimeni nimic! spuse Harriet acră. Dar, din nefericire, asta nu te împiedică să perorezi!

- Sunt insensibil la criticile profanilor! declară Jonathan cu vioiciune.

- Un adevărat nătărău!

El se strâmbă.

- Mi s-a mai spus deja de atâtea ori, fără rezultat, încât ar fi mai bine să se renunţe, spuse el, mereu la fel de vesel.

Deşi furioasă împotriva lui, Harriet se întrebă cum putea să se simtă atât de optimistă în compania sa.

Nu simţise niciodată aşa ceva...

„Nu mai înţeleg nimic!“ îşi spuse ea.

Jonathan o observa cu un zâmbet pieziş.

- S-ar spune că te gândeşti la acelaşi lucru ca mine,

spuse el. Ce putem face pentru Pippa?

Harriet reveni cu greu pe pământ.

Cu preţul unui efort, zâmbetul i se şterse. Nici măcar nu-şi dăduse seama că zâmbea de un timp.

- Să mergem s-o căutăm? întrebă Jonathan.

- Da. De unde începem?

Oftă. Nu dorea deloc să revină la preocupări imediate.

- Să mergem cu maşina până la Simon, spuse tânărul medic. După toate probabilităţile, acolo este: sosirea mamei tale a scos-o din fire şi a alergat să se pună la adăpost la fermă.

-A scos-o din fire?

Harriet aruncă o privire îngrijorată spre Jonathan. Ieşise complet din starea de euforie.

-Ai văzut-o de dimineaţă? Nu m-am înşelat spunând că era tulburată?

- Nu trebuia s-o văd, răspunse Jonathan liniştit. Obligatoriu, venirea mamei tale i-a provocat o mare emoţie. Te-am prevenit, aminteşte-ţi... Pippa este într-o stare de extremă tensiune nervoasă.

- Din cauza logodnei? Pentru că mama n-o aprobă?

El o privi cu un aer de milă.

- Ba nu, micul meu struţ! Logodna cu Sim nu este decât o consecinţă a răului. Nu este răul însuşi!

- Oh! te rog, destul cu psihologia! gemu Harriet. Să plecăm până nu ajungi prea departe. Mi-e groază de acest gen de discuţie!

* * *

Simon era în bucătăria fermei când ajunseră. în faţa chiuvetei, se spăla energic la robinetul de apă rece. Când intrară, se îndreptă şi se întoarse spre ei, cu capul şiroind de apă, îi salută cu un gest şi luă un prosop de pe un scaun din spatele lui.

După ce se şterse cu putere, îi invită să se aşeze.

- Cafeaua este caldă, spuse el.

- Nu, mulţumesc, spuse Jonathan. O căutăm pe Pippa.

Simon îi privi, neliniştit.

- Nu este aici, spuse el.

- Dar a fost?

- Da, mai înainte: eu descărcam nişte gunoi de grajd. N-a stat decât câteva minute.

Tânărul bărbat avea un aer preocupat.

- N-o aşteptam în dimineaţa asta. Am fost mirat s-o văd. Nu părea „în apele ei“... Nu ştiu ce în legătură cu mama sa... îşi privi vizitatorii cu atenţie. I-am spus aşa, din întâmplare, că ar fi bine dacă părinţii se împacă; a plecat ca din puşcă, furioasă...

Harriet tresări.

- Am spus oare ceva rău?

Ea îi zâmbi liniştitor.

- Nu, Sim. Nu-ţi face griji: este doar puţin enervată.

Jonathan fluiera printre dinţi. Simon îl privi.

- Nu este şi părerea dumitale, nu-i aşa? A spus nişte lucruri ciudate în timp ce era aici. N-aveau nici cap, nici coadă! Asta mă obsedează de când a plecat. Cu siguranţă avea ceva!

Jonathan îl bătu prieteneşte pe braţ.

- Ne ducem s-o căutăm, Sim, şi s-o aducem acasă. îţi voi telefona diseară.

- N-ai să uiţi? Asta m-ar linişti.

Simon se agita, nervos.

- Pippa este atât de tânără...

După aceea, în maşină, Jonathan privea atent drumul, cu sprâncenele împreunate. Harriet, observându-l, remarcă stupefiată că dintr-o dată părea mai în vârstă. Până atunci, îl considerase drept un tânăr dezinvolt şi vesel, dar dezinvoltura şi veselia nu i se mai citeau pe chip: părea

extrem de serios.

Ea îi privi mâinile cu un interes nou. Erau bronzate, lungi: în pofida delicateţii şi frumuseţii lor, ascundeau o forţă misterioasă care o emoţionă brusc, dându-i curaj. îşi aminti de prima sa impresie: îl luase drept un vagabond!... O singură privire asupra acestor mâini i-ar fi putut spune ce fel de om era!

- A fost decepţionată de Sim, spuse el încet. Unde ar putea fi, oare?

- Crezi că Sim a decepţionat-o?

Harriet era gata să se lase îndrumată de Jonathan.

- Este evident!... Sim este un tânăr bun şi cumsecade, dar n-a înţeles nimic. Nimic! Ea a alergat la el şi i-a spus ceva, dar el n-a bănuit nici un moment că-i cerea ajutorul.

- Nici eu nu înţeleg bine, spuse Harriet. Dar, ai oare timp să-mi explici?

Ochii luminoşi îi priviră cu atenţie chipul.

- Nu mai comentezi, spuse el. începi să vezi mai bine, nu?

- încep să înţeleg că ceva este cu sora mea, nu ştiu exact ce, dar asta mi se pare sigur. Era atât de enervată când tata şi cu mine ne-am întors...

Jonathan clătină din cap.

- Pippa face o depresie nervoasă, spuse el simplu.

Harriet îl privi cu stupoare.

- Dar până la urmă, n-are decât optsprezece ani! Fetele de optsprezece ani nu fac depresii nervoase!

El râse scurt.

- Draga mea micuţă, li se poate foarte bine întâmpla, când sunt supuse unei tensiuni prea puternice, devenită de nesuportat.

- Din cauza logodnei.

- Din cauza mamei tale, dragă prietenă, numai din

cauza ei!

Harriet roşi de mânie.

- Mama i-a dat Pippei tot ceea ce şi-a dorit! Mama este foarte generoasă!

-Generoasă cu banii, spuse Jonathan ironic. Cu asta sunt de acord. Dar n-ar fi trebuit să aibă niciodată copii: este mult prea egocentrică.

- Tu n-o cunoşti, cum poţi s-o judeci?

- Sunt medic, ai uitat?

- Bun, admit că nu se gândeşte foarte mult la ceea ce simt ceilalţi, spuse Harriet ţâfnoasă. Dar a vegheat întotdeauna să nu ne lipsească nimic!...

- Si Pippa este produsul bunăvoinţei mamei tale, declară el cu severitate. Ca şi tine, de altfel. Sunt instruit să dau diagnostice după fapte cunoscute. Văd o fată care şi-a petrecut ani întregi perfecţionându-şi o platoşă împotriva umanităţii şi ascunzându-se de viaţa reală...

Harriet se agită, muşcându-şi buzele.

- Exagerezi!

-Atunci, de ce recunoşti descrierea? Când te-am întâlnit prima dată, erai un veritabil gheţar! Cât despre Pippa, ea caută cu disperare tandreţea pe care n-a primit-o în copilărie. Poate nu mărturiseşte, dar maniera de a se agăţa de Sim dovedeşte cât de mult are nevoie de dragoste.

Un fior o scutură pe Harriet.

- Crezi... crezi că putea... face o prostie?

Jonathan ridică din umeri.

- Nu ştiu ce să spun...

- Cred că eşti prea pesimist!...

- Când ai de-a face cu o fiinţă umană, spuse tânărul medic, este imposibil să ştii ce se petrece în creierul său.

Nu-ţi poţi face o părere decât după partea de la suprafaţă a aisbergului... şi adevărul se află dedesubt.

- în orice caz, eu nu mi-am confecţionat o platoşă împotriva restului lumii! spuse brusc Harriet, cu indignare.

Jonathan zâmbi.

- Mă întrebam cât timp îţi va trebui până să începi să te baţi din nou! Ai „înghiţit“ asta prea uşor, ceea ce nu era normal!

Privirea sa o tachina.

- {tiu că n-ai reuşit încă, reluă el, dar negi că ai sosit aici cu intenţia bine fixată de a-ţi ţine tatăl la distanţă? Cu toate acestea, ai părăsit America pentru a scăpa de mama ta...

- Nu!

El o privi cu seriozitate.

- Ba da, Harriet, sunt convins de asta, spuse el ferm. Ai plecat la optsprezece ani şi de atunci nu te-ai mai întors la ea. De ce? Erai un gheţar când te-am întâlnit prima dată. De atunci, am încercat să fac să se spargă gheaţa, dar fără prea mult succes...

- Te recunoşti învins, doctore Wood? întrebă Harriet cu ironie.

El râse.

- Acest cuvânt nu figurează în vocabularul meu! îi răspunse el.

- în acest caz, dicţionarul tău are nevoie să fie revizuit, declară ea cu acreală.

El râse din nou.

- Cu siguranţă nu de tine, frumoasa mea!

- în sfârşit... de ce eşti atât de pesimist în legătură cu Pippa? întrebă Harriet mai amabilă.

Chipul lui Jonathan se întunecă.

- Mama ta te-a iubit întotdeauna, Harriet. în pofida defectelor sale, nu te-ai îndoit niciodată de asta. V-am văzut împreună: o iubeşti cu duioşie, este vizibil şi-i poţi mărturisi afecţiunea fără constrângere, ceea ce face să fii mai puţin tulburată emoţional decât sora ta. îţi este mai puţin comod cu tatăl tău. Te identifici mamei tale: aşadar, instinctiv, eşti întoarsă împotriva lui. Asta ţi-a făcut rău, căci ţi-a făcut un rău. Pentru Pippa, este altfel: ea nu se simte iubită de nimeni. A pierdut pe toate planurile, încă de la început.

- Eu am greşit, spuse Harriet.

Brusc, rănită în amorul propriu, fu cuprinsă de remuşcări.

- N-ar fi trebuit să părăsesc casa! Dacă rămâneam, aş fi putut-o ajuta pe Pipa. Am fost la fel de egoistă ca mama. Mi-am lăsat sora să se descurce singură, deşi ştiam că avea nişte probleme. Am reuşit să mă conving că asta nu mă priveşte, că nu răspundeam de ea, că era problema mamei. Dar ştiam ce însemna asta... întotdeauna am ştiut-o...

Vocea i se frânse.

- Nu-ţi face reproşuri, spuse Jonathan blând. Erai aproape o copilă când ai părăsit-o pe mama ta.

-Am plecat pentru a scăpa de toate aceste probleme, spuse ea cu tristeţe. Ai dreptate. Nu este uşor să trăieşti cu mama.

Făcu o pauză şi reluă foarte repede:

-Totuşi, n-o condamn. Dacă ai cunoaşte-o mai bine, ai şti că nu se poate stăpâni să nu fie ceea ce este.

Jonathan dădu din cap.

- înţeleg foarte bine asta, spuse el. Este lipsită de maturitate şi obsedată de propria persoană. Ar fi trebuit să

vă lase pe amândouă cu tatăl vostru: el avea tot ce-i trebuia pentru a vă creşte bine. Cu el, aţi fi fost mult mai fericite.

- Ea avea nevoie de noi, oftă Harriet.

- Nu este oare împotriva regulii obişnuite? Un copil are nevoie de mama sa, da, dar copiii au şi nişte drepturi şi alte nevoi! Sincer, Harriet, ce este mai important?

- Nu se pot stabili reguli absolute pentru acest gen de lucruri! Pentru cele mai multe cazuri poate fi rău, dar pentru mama este diferit. Se întâmplă ca un copil să fie fericit simţindu-se util, indispensabil!

- Numai în cazul în care nu suferă de claustrofobie! Oare ăsta este motivul pentru care ai plecat?

Harriet roşi.

- Nu! exclamă ea.

îşi muşcă buzele.

- în sfârşit... poate, puţin. Dar o iubesc mult!

- Stiu. Si fireşte, tatăl tău este îndrăgostit nebuneşte de ea. Si nu înţeleg asta! Este un bărbat cu mintea perfect sănătoasă, echilibrat... Cum poate oare fi îndrăgostit de acest... fenomen?

- Ar trebui să-ţi măsori cuvintele, doctore Wood!

- Oh! este un fenomen încântător, sunt de acord! spuse Jonathan cu veselie. în ciuda vârstei sale, te eclipsează! Are un magnetism straniu, dar nu s-a maturizat cu adevărat: se comportă destul de des ca un copil capricios.

- Trebuie să recunosc că acesta este adevărul... Atâta timp cât nu i se cere ceva de care nu este în stare, este delicioasă. Seamănă puţin cu o pisicuţă...

- Este obositor să te joci mult timp cu o pisicuţă!...

Harriet oftă.

- Crezi într-adevăr că tata este încă îndrăgostit de ea?

Tânărul medic făcu o grimasă.

- Asta se vede ca nasul în mijlocul feţei, de departe. El are o perfectă stăpânire de sine, dar când o priveşte, se trădează.

- Ar fi minunat dacă s-ar împăca şi şi-ar relua viaţa în comun!

- Crezi? Pentru cine?

Tonul era ironic.

- Ei bine, pentru ei amândoi! Mama ar fi în siguranţă şi tata fericit...

- Mi-e teamă că nu înţelegi totul, Harriet! Asta văzând efectul pe care l-a produs asupra tatălui tău, vestea întoarcerii soţiei sale şi că Pippa a plecat în goană să se refugieze lângă Sim. A plecat de la mama sa pentru a căuta aici dragostea de care avea nevoie şi a trebuit ca mama ta să vină s-o împiedice să-şi atingă scopul. Pentru început, mama se întoarce la tatăl tău; apoi Sim nu înţelege şi n-o linişteşte pe sărmana Pippa, ci îi vorbeşte chiar despre o împăcare între părinţi! Nu este de mirare că biata copilă a plecat furioasă! Trebuie să fie complet înnebunită. Probabil că sunt mulţi ani de când îşi tot repetă că dacă se putea întoarce la tatăl ei, ar fi în sfârşit răsfăţată şi fericită. A reuşit să se descurce şi să vină aici, dar zâna cea rea a regăsit-o!...

- Dar în cele din urmă, dacă părinţii noştri s-ar apropia din nou, Pippa ar avea un cămin adevărat! Asta ar aranja totul!

- Draga mea, gâsculiţa mea adorabilă! spuse Jonathan. Pippa a depăşit acest stadiu. Are o aversiune faţă de mama sa.

- Toate astea nu sunt decât vorbe. Ei bine, o fată nu

poate avea o aversiune faţă de mama ei! Si a noastră n-are nimic respingător!

- Nu. Numai că Pippa este incapabilă să reacţioneze în mod corect.

-Ascultându-te, s-ar crede că este dezechilibrată! spuse Harriet, indignată. De fapt, este o fată absolut normală. Nu uita că este sora mea! O cunosc mai bine decât tine!

- N-o cunoşti deloc! De mulţi ani, de-abia ai văzut-o! în ultimul timp, de câteva ori spoiala a crăpat şi am întrezărit ceea ce ascundea zâmbetul Pippei.

O privi pe Harriet cu seriozitate.

- Este îngrozitor de nefericită. Este disperată.

- Dar... tinereţea ei... Adolescentele trec întotdeauna prin acest gen de criză... O revoltă...

- Da, fără nici o îndoială, dar instinctul îmi spune că Pippa nu este o tânără fată obişnuită. Dar acum trebuie s-o găsim. Nu vreau să rătăcească singură mai mult decât este necesar.

Urmară un drum îngust. Soarele după-amiezii scălda câmpia, transformând lanurile într-o imensă întindere de umbre şi lumini. Ulmii murmurau, înscriind la poalele lor pete întunecate. Un corb se grăbi spre sol şi ateriză într-o păşune, cu stângăcie. Un cal în două culori îşi agita coada cu nervozitate, sub un copac, scuturând capul pentru a scăpa de muştele care-l deranjau. Harriet privea peisajul, observând fiecare amănunt. Asta n-o împiedica să gândească. De ce oare erau lucrurile atât de complicate?

Nu găsea nici măcar un răspuns la vreuna din întrebările pe care şi le punea; era prinsă în datoriile pe care le avea şi faţă de unii şi faţă de ceilalţi. Era prea nedrept: orice ar fi făcut, urmau suferinţă şi reproşuri.

încercă să-şi spună, cu greutate, gândurile lui

Jonatham, iritată de lipsa de claritate a explicaţiilor sale. El asculta, conducând cu prudenţă, cu chipul plin de compătimire.

îi aruncă o privire prietenoasă.

- Cel mai rău lucru care se poate face, este să te sustragi din faţa vieţii, spuse el. înţelegi asta, nu-i aşa?

- Totuşi, este mai puţin obositor!

Râse uşor, puţin încurcată.

- Dar este mai laş, spuse Jonathan. Poarta de ieşire definitivă este moartea. N-ai vrea ca Pippa să se îndrepte spre această poartă, nu-i aşa?

Harriet scutură din cap.

- Să refuzi orice responsabilitate este mai puţin radical. Dar este mai dezastruos. Când ai de făcut o muncă de durată şi grea, cel mai bine este să începi...

Jonathan vorbea lent, cu seriozitate.

- Este adevărat, să ştii: este cel mai bine.

Ea oftă.

- Bineînţeles, ai dreptate.

El izbucni în râs.

- Pentru Dumnezeu, nu lua tonul ăsta dezolat! Totuşi, viaţa nu este atât de întunecată! Uneori soarele străluceşte; în mijlocul urzicilor este floare-broştească şi deseori, după furtună apare un curcubeu.

Ochii Harrietei străluciră cu veselie.

- La ora asta eşti poet?

- Găseşti asta demodat?... Sau este părerea profesorului tău?

-Am impresia că te intertesează mult profesorul Emmett! Vă voi prezenta unul altuia când va veni.

- îi voi da câteva „informaţii confidenţiale“ asupra

modului de-a face curte unei femei.

Capitolul 9

Jonathan şi Harriet intrară în mai multe case pentru a-i întreba pe prietenii Pippei dacă n-o văzuseră. Nu fusese nicăieri. Se schimbaseră câteva priviri curioase, dar nu se puseseră întrebări indiscrete. Cu toate acestea, Harriet bănuia că peste tot lăsaseră ceva care să stârnească bârfele. La ţară, totul se alimenta prin conversaţii.

Când se întoarseră în cele din urmă în sat, văzură o maşină parcată în faţa casei doctorului Cowper. Jonathan îi aruncă Harrietei o privire întrebătoare.

- Cineva dintre prietenii tăi?

Ea scutură din cap.

- Poate a adus-o pe Pippa? Nu recunoşti maşina?

- Nu.

El parcă maşina în spatele celeilalte. Cum puseră piciorul jos, din casă ieşi Lewis Emmett şi-i salută cu mâna. Harriet se simţi roşind.

- Ah! profesorul atât de mult aşteptat! spuse Jonathan.

Profesorul era foarte agitat.

Harriet nu avu timp să facă prezentările; el se avântase într-o lungă explicaţie a vizitei sale. Apoi trecu direct la descrierea documentelor pe care le găsise la Wells.

- Este o scrisoare a episcopului către Henric al II-lea, foarte ştearsă şi şifonată, dar din fericire, totuşi lizibilă cu ajutorul microscopului meu. Asta pune în altă lumină documentele asupra cărora lucrez. Se află acolo amănunte pasionante în legătură cu sistemul nobiliar de pe coasta occidentală a ţării.

Jonathan asculta cu sprâncenele ridicate şi chipul îi exprima o uimire amuzată.

Dintr-o dată, profesorul se întrerupse privindu-l cu

răceală pe medic.

- Scuzaţi-mă, spuse el. N-am fost prezentaţi...

Grăbită, Harriet se achită de această oblugaţie şi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile aparent fără cordialitate.

- Cred că sunteţi asociatul doctorului Cowper? spuse politicos peofesorul. Trebuie să fie un mod excelent de a învăţa meserie când lucrezi cu un medic experimentat.

- într-adevăr!

Exista în vocea lui Jonathan o slabă dar incontestabilă nuanţă de ironie.

Chipul bine conturat al profesorului se crispă uşor şi Harriet înţelese, cu inima strânsă, că cei doi bărbaţi erau departe de a se simpatiza.

- îmi pare rău, spuse ea repede, că n-am fost aici la sosirea dumneavoastră, profesore. O căutam pe sora mea mai mică...

- O fată foarte tânără, brunetă şi care seamănă puţin cu un băiat?

Profesorul privea strada.

- Aţi văzut-o oare? izbucni Harriet.

- Ea mi-a deschis uşa, spuse profesorul. Apoi a dispărut. Cred că va face nişte drumuri: căra o geantă de călătorie, o geantă mare de călătorie.

- O geantă de călătorie? Oh, nu!

Harriet îl privi consternată pe Jonathan.

- Doar nu crezi că o fi plecat?

- Pare foarte probabil, spuse el. Dar întrebarea este: cum?

- Cum? repetă Harriet, care nu înţelegea.

- Cum crede că va merge şi unde vrea să se ducă? Nu există autobuz înainte de câteva ore...

- Poate intenţionează să facă autostopul?

Supoziţia profesorului îi luă prin surprindere pe cei doi. îl priviră, cu gura căscată, în faţa acestei manifestări de bun-simţ. El le interpretă în mod corect expresia şi zâmbi.

-Venind aici, am văzut o mulţime de băieţi şi fete care semănau în mod incredibil, cu pantalonii din pânză şi bluze din bumbac. întindeau degetul mare la trecerea mea.

- V-aţi oprit? întrebă Harriet.

Nu se putuse stăpâni să nu pună întrebarea.

El scutură din cap.

- Nu. Eu am nişte principii şi n-am nici o intenţie rea faţă de aceşti tineri, dar ar putea fi luaţi drept oameni periculoşi. N-aş vrea ca din cauza amabilităţii mele să capete o încredere oarbă în oameni...

Jonathan întorsese deja maşina. Harriet îl strigă să aştepte.

- Când a plecat Pippa? îl întrebă pe profesor.

-Acum o jumătate de oră, spuse el privindu-şi ceasul. Am aşteptat în salon cu mama dumitale, draga mea copilă. Am conversat în mod foarte plăcut...

- Tata era acolo?

- Nu. A fost chemat la un bolnav.

Jonathan urcă în maşina sport. Harriet îl privi pe profesor, cu un aer stânjenit.

- îmi pare rău... Trebuie să plec cu el. Ea... ea era foarte nefericită astăzi... Am o oarecare responsabilitate.

- Desigur, du-te! Mama dumitale m-a invitat foarte amabilă, să petrec noaptea aici, aşa că te voi vedea când te vei întoarce.

Harriet fu foarte mirată, pe de-o parte că acceptase să

rămână până dimineaţa, pe de altă parte că mama sa se gândise să facă această invitaţie în împrejurările actuale.

Jonathan claxonă nerăbdător, într-un mod pe care ea îl consideră plăcut; în acelaşi timp zeflemitor şi reprobator.

- Scuzaţi-mă, profesore, spuse. Trebuie să mă grăbesc.

El îi luă mâna.

- Pentru că sunt aici în calitate de prieten, n-ar fi posibil să-mi spui pe nume? Mă cheamă Lewis...

Zâmbi. Si o privi cu un aer amuzat.

- La urma urmei, eu ţi-am spus întotdeauna Harriet. Cred că ne cunoaştem de destul de mult timp pentru a putea renunţa la ceremonie, nu crezi?

Harriet zâmbi, puţin timidă.

- Mulţumesc. Da, bineînţeles, Lewis!

Se întâmplase ceva cu el! Vorbea de renunţarea la protocol şi tonul ceremonios! El căruia îi plăcea corectitudinea în toate!

Jonathan demară în trombă îndată ce Harriet se aşeză lângă el.

- Ar putea fi pe drumul spre Londra? întrebă Harriet cu jumătate de voce.

- Evident! mârâi Jonathan.

- Nu te supăra! spuse ea cu iritare.

Ce i se întâmplase oare?

- Stiu că-ţi faci griji pentru Pippa, dar nu este un motiv să faci mutra asta!

- Tu n-ai un aer foarte liniştit!

- Ce înseamnă asta? Ce te-a apucat?

- Profesorul tău te interesează atât de mult încât nici măcar nu te mai gândeşti s-o regăseşti! Vei avea tot timpul

să te laşi curtată când o vom aduce înapoi!

Acum, Harriet era roşie de mânie.

-N-ar trebui să judeci pe toată lumea după tine, doctore Wood! exclamă ea. {tiu că le faci curte tuturor celor pe care le întâlneşti, dar asta nu înseamnă că eu am aceeaşi mentalitate! Suntem câţiva care luăm viaţa în serios, te asigur!

- Nu te supăra, draga mea! spuse el.

Râdea, ceea ce o înfurie şi mai mult.

- {i aş vrea să fac observaţia că, dacă am flirtat, a fost din vina ta!

Vorbea grăbită, bâlbâindu-se puţin de indignare.

- Vina mea?

Ridică o sprânceană.

- Pentru ce motiv mă faci „răspunzător“, domnişoară?

- Cine m-a sfătuit să mă relaxez? să fiu mai puţin distantă, mai umană?

Jonathan se strâmbă.

- Eu nu te-am sfătuit să te compromiţi cu un bătrân profesor de istorie, nu?

- Nu este bătrân!

- Va fi în curând.

Jonathan părea încântat de această perspectivă.

După un moment, adăugă:

- Eşti prea tânără pentru el, Harriet!

- Nu sunt o copilă, ştii?

El îi zâmbi pieziş şi inima sa bătu mai repede. Era prea fermecător, asta era exasperant.

- N-ai să faci ca Pippa, nu? Să cauţi un tată.

- Oh, nu!

Era din nou furioasă.

- Nu începe iar să-mi faci psihanaliză sau aş putea foarte bine să fac şi eu la fel ca tine! Am câteva idei despre ceea ce te pune pe drumuri!

Ochii săi străluciră.

- Cât este de pasionant! Vorbeşte, o Sfinxule!

- Ţi se întâmplă vreodată să iei ceva în serios? întrebă Harriet, descurajată.

El murmură pe un ton confidenţial:

- Te iau foarte în serios... Nu ştiai oare?

Inima Harrietei bătea foarte tare. îşi privi însoţitorul şi-l văzu printr-un abur de speranţă şi nelinişte. Apoi, aburul se risipi şi furia o copleşi din nou, deoarece ochii căprui erau ironici şi veseli.

- Ce de prostii spui! ripostă ea, atât de indiferentă cât era în stare.

El râse iar.

Se angajă cu maşina pe drumul spre Londra şi aproape imediat, amândoi o zăriră pe Pippa. Aceasta era aşezată pe o bornă kilometrică, cu capul în jos şi mâinile încrucişate pe genunchi.

- Domnişoara Cowper, cred? spuse Jonathan cu voioşie.

Oprise maşina în faţa ei.

Pippa sări în picioare.

- Ce cauţi aici?

Avea un aer mirat, expresia unui animal încolţit - un amestec de spaimă şi agresivitate.

- De ce nu mă laşi în pace? Pleacă!

Vocea sa stridentă o uimi pe Harriet.

Jonathan coborî din maşină fără să se grăbească, zâmbind calm.

- Ne plimbam, spuse el. Este oare interzis?

Pippa strigă:

- Nu-mi spune poveşti! {tiu ce fac şi nu vreau ca voi să interveniţi! Este mereu acelaşi lucru. Nimeni nu mă acceptă!

Jonathan îşi puse mâinile în buzunare şi se legăna pe călcâie.

- Povesteşte-mi despre asta, Pippa, spuse el amabil.

- O ştii foarte bine! mormăi ea.

- Poate. Dar mi-ar plăcea oricum să-mi explici.

- Sunt de prisos în familia Cowper... Eu nu contez... Uneori mă întreb chiar dacă exist! Am venit în Anglua ca să mă îndepărtez de ea; credeam...

Vocea i se frânse într-un suspin înăbuşit. Apoi reluă:

- Un timp, am crezut că „va merge“: tata părea mulţumit...

Se întrerupse iar, privindu-l cu atenţie pe Jonathan.

- De fapt, era mulţumit!

- Este şi părerea mea, spuse Jonathan cu prudenţă.

Tânăra fată oftă din nou.

- Am crezut că, în sfârşit, eram la adăpost. Mă simţeam acasă. Era tata şi apoi... apoi era Sim.

Trăsăturile i se deformară sub impulsul unei emoţii puternice. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

- Dar ea m-a urmărit! {i am înţeles că tata nu mă iubea cu adevărat. El nu s-a gândit decât la ea!

- El se gândeşte la tine în clipa asta, Pippa, spuse Jonathan. Ne-a trimis să te căutăm. Se nelinişteşte mult pentru tine.

Lacrimile şiroiau mai repede pe obrajii tinerei fete: tremura violent.

Harriet nu putu suporta mai mult. Nu spusese nimic

până atunci, gândindu-se instinctiv că Jonathan se putea face mai bine înţeles decât ea de sora sa. Era persoana independentă, neutră şi sigură, care nu-i făcea frică Pippei. Acum era timpul să intervină ea, sora mai mare. Ieşi în grabă din maşină şi alergă înainte, cu braţele întinse.

- Pippa, draga mea...

Pippa nu se gândise să privească maşina. O văzu pe neaşteptate pe Harriet şi ura se reflectă pe faţa ei micuţă.

- Tu? strigă ea. Ce faci aici?

Orbită de lacrimi, trecu prin faţa surorii sale şi a medicului şi o luă la fugă.

Fu un scrâşnet de pneuri, o exclamaţie a lui Jonathan, un strigăt... îngrozită, necrezându-şi ochilor, Harriet rămase ţintuită locului. Pippa năvălise pe drum, practic sub roţile unei maşini. Izbită orizontal, fu proiectată în aer şi căzu în mijlocul drumului.

- Nu! Dumnezeule, nu!

Harriet gemu şi se grăbi într-acolo. Jonathan o prinse de braţ şi-o împinse spre maşină.

- Las-o în pace! Ai făcut destule stricăciuni. Rămâi în maşină.

El îngenuche lângă Pippa, explicându-i şoferului înnebunit al
celeilalte maşini că era medic.

Palpă cu precauţie membrele tinerei fete.

- Ea s-a aruncat în faţa mea! bâiguia bărbatul. Aţi văzut? N-am putut să opresc la timp... Totuşi, nu mergeam repede... Dar, n-am putut-o evita... A fost o lovitură teribilă...

Era alb ca varul şi tremura.

- Este... este... De ce nu mişcă? Si sângele ăsta...

Se întoarse brusc şi se duse împleticindu-se spre drumul pentru pietoni.

Harriet privea de pe cealaltă parte. Ea însăşi se simţea foarte rău. Cuvintele brutale ale lui Jonathan, expresia dură a chipului său, o răniseră cum nu i se întâmplase niciodată. Cum oare îi putuse vorbi astfel? Ce făcuse pentru a merita asta?

Ieşi din nou din maşină şi se îndreptă spre şoferul care îşi revenea cu greu.

-Veniţi şi vă aşezaţi, spuse ea. Am văzut totul. Nu sunteţi vinovat.

- Nu dumneavoastră ar trebui să spuneţi asta, spuse un automobilist care se oprise pentru a vedea ce se întâmplase. Poliţia este cea care decide.

- Noi am văzut totul, replică Harriet cu fermitate. Este sora mea. A plecat în fugă pe drum fără să se uite nicăieri.

- Sora dumneavoastră?

{oferul o privi şi gemu.

- Oh! sunt consternat! Este foarte tânără, nu-i aşa? O clipă, am crezut că este un copil... Am frânat brusc... N-am avut timp...

- {tiu, spuse ea cu blândeţe.

Pentru că Jonathan n-o lăsa să facă nimic pentru Pippa, putea face cel puţin ceva pentru bietul om care suferise un şoc îngrozitor.

Jonathan se ridică şi veni spre ei.

- Am trimis pe cineva să cheme o ambulanţă, spuse el.

Mai multe maşini se opriseră.

- Harriet, reluă el, ar fi mai bine să te întorci acasă şi să-ţi anunţi părinţii. Eu rămân cu ea.

Cu gâtul uscat, ea spuse:

- Este... va...

Nu putea vorbi.

{oferul îl privea atent pe Jonathan, cu un aer buimac. Tânărul medic îl privi cu bunătate.

- Are mult noroc, spuse el. Sper că s-a ales cu câteva fracturi doar... Două coaste, un picior, o încheietură... Mai poate fi şi altceva, dar la cap n-are nimic, cel puţin în aparenţă. Evident, pot fi şi contuzii interne.... Nu vom şti decât după radiografie.

{oferul respiră. Recăpătase puţină culoare.

- Cred că cel mai bine este să aştept poliţia, spuse el.

- Mă tem că nu este necesar, spuse Jonathan, deoarece sora sa şi cu mine am văzut totul. Aşadar, nu vă frământaţi.

- Biata copilă! oftă bărbatul. Nici un pericol să uit această poveste!

Harriet urcă din nou în maşină. Jonathan nu se gândea la ea: se
întorsese lângă Pippa, care era leşinată. Cu inima grea şi mintea plină de gânduri triste, plecă.

* * *

Harriet îşi găsi părinţii în salon. Când intră în încăpere, ridicară ochii şi ea ghici din expresia lor că simţeau că se întâmplase ceva grav.

Doctorul Cowper sări în picioare şi-şi privi fiica, având o cută de îngrijorare săpată pe frunte.

- Pippa? spuse el.

- A avut un accident, spuse Harriet. Jonathan este lângă ea. Va fi transportată la spital.

- Este grav?

- Părea grav... Dar Jonathan spunea că a avut noroc. Că are nişte coaste rupte, o fractură la picior şi la o încheitură

a mâinii... N-a văzut nici o rană la cap.

- Si el numeşte asta noroc? strigă Caroline, îngrozită. Este nebun, nu?

Harriet era gata să-şi piardă răbdarea.

- S-a aruncat pur şi simplu în faţa maşinii, mamă.

Doctorul Cowper vorbi cu o voce calmă.

- Ai face mai bine să rămâi aici, Caroline. Mă duc eu acolo. Mă voi ocupa de toate.

- Trebuie să fiu lângă fiica mea!

- Stii bine că ai oroare de spitale! spuse Philipp cu blândeţe. Mirosul de antiseptic îţi face rău...

- Philipp, este vorba despre copilul meu!

Caroline spusese asta cu indignare şi Philipp nu ştiu ce să replice.

-în consecinţă, nu încerca să mă împiedici să-mi fac datoria faţă de fiica mea! Nu sunt un copil care nu poate suporta lucrurile care nu-i plac. în plus, am dreptul să fiu lângă Pippa. Biata mea micuţă, Pippa...

- Cum s-a întâmplat? întrebă tatăl Harrietei. Nu înţeleg! Pippa a ştiut întotdeauna ce face. Cum s-a aruncat în faţa unei maşini? {i ce făcea pe drum?

Harriet ridică din umeri cu un gest descurajat. Se simţea complet incapabilă să explice lucrurile! Tatăl său o privi o clipă cu un aer gânditor, apoi clătină din cap.

- Era tulburată? Văd deja ce teorii ne va expune Jon referitor la asta!

încerca să zâmbească, puţin rigid.

- Va avea pe ce să exerseze.

- Tată, spuse Harriet, vin cu tine.

El scutură din cap cu bunătate.

- înţeleg că vrei asta, draga mea, dar nu va servi la

nimic. {tii că nu te vor lăsa s-o vezi. Cred chiar că nici pe noi nu ne vor lăsa s-o vedem.

Caroline se nelinişti:

- Dar, de ce?

- La ce ar servi, imediat după accident? I s-au dat calmante.

- Dar, la urma urmei, avem dreptul să ne vedem fiica! îmi este absolut egal dacă doarme. Vreau doar s-o văd! Vreau să fiu sigură că totul va fi bine!

Doctorul Cowper oftă.

- Vom vedea ce va spune medicul de la spital.

Ea protestă:

- Dar şi tu eşti medic. {tii şi tu cum trebuie să fie îngrijită fiica ta!

Caroline îl privea bosumflată: era îngrijorată, dar se încăpăţâna.

- Eu nu sunt medic de spital, Caroline. Medicul de acolo îşi asumă toate responsabilităţile. Dacă el consideră că n-are nevoie de vizite, nu vom putea decât să ne supunem.

Vorbea cu blândeţe, dar pe un ton ferm şi ea ştia că nu va ceda sub nici o formă. Mai auzise deja această voce şi-l privi cu un amestec de plăcere şi exasperare.

De la fereastră, Harriet îi privi plecând. Era atât de nenorocită, încât suferea fizic.

Se duse la bucătărie. Se făcuse răcoare. încăperea era în perfectă ordine şi menajera nu era acolo. Harriet îşi aminti brusc că de dimineaţă spusese că va lipsi după-amiază pentru a se duce să-şi vadă o rudă într-un sat din împrejurimi. Tristă, Harriet se duse şi se sprijini de fereastră, privind grădina. Dintr-o dată tresări, îl uitase pe profesorul Emmett. îngrijorarea sa în legătură cu Pippa o

făcuse să uite orice altceva. Si totuşi, profesorul era aici, oricât de incredibil părea, întins pe peluză; o pisică mare portocalie i se aşezase pe piept, dându-i prieteneşte cu laba şi mângâindu-i chipul. Profesorul râdea.

Harriet ieşi din casă şi se îndreptă încet spre acest tablou ciudat. Profesorul o auzi, înălţă capul şi-i zâmbi. Avea părul ciufulit şi presărat cu fire de iarbă.

-Am fost să mă plimb, spuse el pe un ton mulţumit. Acum, mă distrez cu pisica. O după-amiază adorabilă!...

Harriet se aşeză lângă el.

- îmi pare bine.

El îi aruncă o privire întrebătoare. Văzând chipul Harrietei, înţelese că se întâmplase ceva.

- Ce s-a întâmplat? spuse el. Sora ta mai mică? N-ai găsit-o?

Ea îi povesti pe scurt ce se petrecuse. Fu consternat şi se ridică după ce îndepărtă cu blândeţe pisica. Animalul plecă, agitându-şi coada, în mod vizibil indignat.

- Draga mea micuţă, ce lucru îngrozitor! Spui că a fugit pe drum? Uneori, fetele tinere sunt proaste... Ce şoc pentru tine să asişti la aşa ceva!

îi luă mâna şi i-o mângâie cu prietenie în timp ce-i privea îngrijorat chipul, ceea ce ea găsi reconfortant. Jonathan fusese atât de dur! Inima îi sângera amintindu-şi de cuvintele sale şi de tonul pe care fuseseră rostite... şi de expresia ochilor săi... Oh! de ce fusese atât de crud? De ce acele cuvinte răutăcioase?...

- Nu plânge, micuţo!

Harriet lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde lacrimile, dar profesorul le văzuse. Era îndurerat, neliniştit.

- Biata mea micuţă! murmură el.

îi înconjură umerii cu braţul, aşezându-i capul pe

umărul lui.

Afecţiunea călduroasă a lui Lewis Emmett fu prea mult pentru Harriet. Lacrimile îi curgeau şiroaie. Suspina cuibărită în braţele istoricului.

El îi mângâia părul, murmurând cuvinte nedesluşite de încurajare cărora ea nu le înţelegea sensul, dar care îi făceau bine. Nu conta atât de mult ceea ce spunea, ci modul în care o spunea.

Un zgomot de paşi pe cărare îi făcu să se întoarcă. Obrajii Harrietei se îmbujorară când ridică ochii şi întâlni privirea rece a lui Jonathan.

Faţa medicului, de obicei zâmbitoare, era încordată şi ca de gheaţă. Pe ea, Harriet nu citi decât mânie şi dispreţ. Se înfioră. Braţele profesorului o strânseră mai puternic şi, pentru a evita acei ochi acuzatori, Harriet îşi ascunse din nou durerea la umărul protector al însoţitorului său.

Capitolul 10

Jonathan îi lăsă pe Lewis Emmett şi pe asistenta sa şi se duse în casă. Ei auziră trântindu-se uşa de la bucătărie. Harriet înălţă capul cu un oftat. Profesorul o privea cu un zâmbet puţin cam strâmb.

-Te pot întreba ce s-a întâmplat? Am impresia că s-a întâmplat ceva.

Harriet încercă să râdă.

- Absolut nimic, spuse ea. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

- Haide, draga mea! spuse el cu îngăduinţă. Acesta este bărbatul care era cu tine când te-ai întors mai înainte, nu-i aşa? Are nişte maniere îngrijorătoare, nu crezi? De ce a plecat astfel, făcând aşa o figură? Este oare gelos?

Harriet roşi. Se desprinse din braţele profesorului şi se ridică. îşi scutură fusta şi îşi netezi părul cu mâini tremurătoare.

- Este furios pe mine, spuse în cele din urmă, pe un ton şovăitor.

- Din ce motiv?

încăpăţânarea nu era cel mai mic defect al profesorului.

-îmi... îmi reproşează accidentul care i s-a întâmplat surorii mele. Eu am tulburat-o... am înfuriat-o. De aceea s-a năpustit pe drum...

Spunând asta, îi făcuse bine. Era un adevăr supărător, dar trebuia privit în faţă. Ochii i se umplură, din nou, de lacrimi şi îşi dădu umerii spre spate, inspirând cu disperare, pentru a se împiedica să plângă.

- Oh! biata mea micuţă! spuse profesorul compătimitor. Nu pot crede aşa ceva! Tu nu-i poţi provoca pe oameni să se comporte astfel! Ei reacţionează pentru motive mult

mai profunde decât o simplă ceartă! Presupun că sora ta este genul emotiv? Era deja foarte tulburată...

- Da, şi o ştiam. {i nu m-am gândit s-o las în pace. Doctorul Wood îmi spusese să rămân în maşină şi nu l-am ascultat!

- Acest bărbat este prea dur! Oare cum îndrăzneşte să te acuze, când deja eşti tulburată? Este de neiertat! Este crud!

- Nu, Jonathan nu este niciodată crud, spuse Harriet cu promptitudine.

- De ce îl aperi?

Profesorul o privea atent, cu faţa însăsprită.

- Eşti oare îndrăgostită de el, Harriet?

Ea rămase fără glas, ca şi când ar fi primit o lovitură în stomac. Spusese asta cu atâta bruscheţe! Se înfioră şi se sili să râdă.

- Ce idee, profesore! îl cunosc doar de câteva zile! Nu sunt femeia care să creadă în dragostea la prima vedere! Nu cred în aşa ceva!

- Dar la a doua vedere? La a treia?

Profesorul vorbea ca şi când se apăra.

- Presupun că totuşi crezi în dragoste? spuse el. Cât timp îţi trebuie ca să te îndrăgosteşti?

Harriet ridică din umeri.

- Nu ştiu câtuşi de puţin. N-am fost niciodată îndrăgostită...

Profesorul clătină din cap.

- Dacă este aşa, să vorbim despre altceva. Regret că am tras prea repede nişte concluzii. Nu mai avea aerul atât de fericit... Date fiind împrejurările, cred că nu va trebui să rămân aici, Harriet.

- Oh, ba da! trebuie să rămâi! spuse ea politicoasă. Părinţii mei doresc atât de mult să te cunoască!

Cu toate acestea, în taină, se gândea că ar fi de preferat să plece fără întârziere.

- Cu altă ocazie, spuse el. Accidentul surorii tale schimbă situaţia. Aş face mai bine să mă întorc la Londra. Am fost încântat să-ţi cunosc părinţii; sunt mulţumit că am venit... Dar nu vreau să-i oblig să se ocupe de mine, când sunt îngrijoraţi.

Harriet protestă, în mod politicos, până în clipa în care el se urcă în maşină.

Când dispăru, intră în casă. Jonathan era în salon, adâncit în citirea unei cărţi. Auzind-o, înălţă capul şi-i zâmbi, dar ochii îi erau reci.

- Până la urmă, prietenul tău a plecat? spuse el.

- S-a gândit că ne-ar deranja...

- Ce bărbat inteligent!

Tonul lui Jonathan era sarcastic. Harriet se supără.

- Fără nici o îndoială! spuse ea. Este un om foarte, foarte bun, care se gândeşte la ceilalţi.

- Si care, fără nici o îndoială, este îndrăgostit de tine! spuse tânărul medic pe un ton tărăgănat.

- Nu fi ridicol!

Ea se întoarse.

Jonathan închise cartea, o aranjă şi se ridică.

- Nu-mi ceri veşti despre sora ta?

Se rezemase de canatul uşii, cu mâinile în buzunare. Ea îi aruncă o privire îngrijorată.

- Cum se simte?

Vocea îi tremura. Nu îndrăznise să pună întrebarea până atunci. Acum îi era teamă de răspuns.

- Ţi-a trebuit un timp până să te neliniştesti în privinţa

ei.

- Oh! Jon! izbucni Harriet.

Vocea i se gâtui, buzele îi tremurau. Reluă cu efort:

- Te rog! Nu pot să suport.

- Ce nu poţi suporta? Oare ce-ai îndurat? Sora ta este grav rănită şi tu stai pe iarbă, fără să te mai gândeşti la ea, lăsându-te curtată...

Cuvintele lui o loviră şi păli.

- El nu-mi făcea curte!

- De foarte aproape, aşa părea totuşi.

- Ce importanţă are cum părea? Plângeam din cauza Pippei şi mă încuraja!

- Sunt convins de asta! spuse tăios Jonathan. Cine n-ar fi făcut la fel?

Privirea lui batjocoritoare o măsură, insultător.

- O treabă plăcută, nu mă îndoiesc!

Harriet îl pălmui energic, din toate puterile şi se lăsară câteva secunde de linişte. Obrazul tânărului medic deveni roşu acolo unde-l lovise Harriet. Ochii săi pe jumătate închişi străluceau periculos.

Harriet tremură când Jonathan întinse mâinile. O prinse de încheieturi, o trase şi se aplecă asupra ei.

- Violenţa este o armă cu două tăişuri! spuse el pe un ton zeflemitor.

Buzele sale le cuprinseră pe ale Harrietei într-un sărut atât de pătimaş încât avu impresia că i se moaie picioarele. Vibra din toată fiinţa sa.

Când îi dădu drumul, tremura atât de puternic, încât trebui să fugă înainte ca privirea prea perspicace să nu observe. Ieşi alergând din încăpere şi se urcă în camera sa.

Harriet coborî din nou când îşi auzi părinţii sosind. Se duse să-i întâlnească în salon - Jonathan era de asemenea

acolo - şi toţi trei se întoarseră când intră ea. Tatăl său îi zâmbi şi Jonathan îi aruncă o privire rece care o crispă şi o făcu să roşească.

- Cum se simte?

Doctorul Cowper veni să-şi treacă încurajator un braţ în jurul ei.

- Pippa se va restabili, spuse el. Nu mai fi speriată. Cazul său este serios, dar cu timpul se va vindeca. Este tânără şi sănătoasă, în bună formă fizică: oasele tinere se repară bine. Aşa că nu te mai frământa!

- Nu ne-au lăsat s-o vedem, spuse Caroline, cu tristreţe.

Era palidă şi părea epuizată. Ochii frumoşi erau tulburi, pleoapele roşii de supărare.

Doctorul Cowper se duse la ea.

- Voi pregăti cina, spuse Harriet. O cină rece, mamă?

Caroline ridică din umeri.

- Nu-mi este foame! spuse ea.

Harriet ieşi din încăpere şi se duse la bucătărie unde Jonathan i se alătură curând.

Ea nu-i dădu atenţie: nu se va mai lăsa luată prin surprindere de acest tânăr!

El o observa, cu privirea dură.

- Eşti îmbufnată?

- Nu, dar am treabă. Dacă tot ţii să rămâi aici, fă-te cel puţin util: taie roşiile în felii.

Jonathan râse şi se duse să caute salatiera şi tocătorul.

începu să facă ceea ce-i ceruse Harriet.

- Te-ai comportat ca şi când un sărut era ceva înspăimântător, spuse el. Nu suntem duşmani! Ce-ai zice de un armistiţiu?

- Nu ştiam că suntem în război, îi replică ea cu răceală.

Cuţitul rămase nemişcat, Jonathan o privea.

- Oh! ba da, o ştii foarte bine! murmură el. Vrei să ne aruncăm într-o nouă bătălie? Accepţi armistiţiul pe care ţi l-am propus?

Harriet ridică din umeri.

- De ce nu? Detest atmosfera...

Jonathan o întrerupse:

- îmi pare rău că ţi-am vorbit pe acel ton, pe drum. Eram furios pe mine şi m-am luat de tine. Este de neiertat!

Ea lăsă capul în jos.

- N-are importanţă. Ne-am înţeles să nu ne mai gândim la asta.

- Să nu ne mai gândim la nimic?

în mod sigur o tachina, dar ea nu se lăsă antrenată într-o nouă controversă. Cu răceală, calm, ca şi când vorbea despre ploaie şi timp frumos, răspunse:

- La nimic!

El râse.

- Mincinoaso!

Ea adună ingredientele salatei, le puse într-un castron şi turnă deasupra vinegretă. Amestecă totul foarte delicat.

- Ce efect va avea acest accident asupra stării mentale a Pippei? îl întrebă ea.

- înainte de a-şi recăpăta cunoştinţa, nu pot spune nimic, răspunse medicul.

- Nu pari foarte optimist?

Se întoarse şi-l privi, neliniştită.

- Nici nu sunt...

- Asta n-ar putea înrăutăţi lucrurile pe plan psihologic?

- Este foarte posibil...

Harriet începu să taie pâinea, destul de neîndemânatică.

- Mama este înfuriată, spuse ea.

Jonathan îi luă cuţitul.

- Nu tăia pâinea aşa! Priveşte aceste felii: toate au defecte. La Londra, probabil cumperi pâine tăiată?

- Este mai practic...

Jonathan tăie restul pâinii în felii foarte regulate. Harriet încercă un anumit resentiment. De ce oare făcea totul la perfecţiune? Era seducător, dar exasperant!

în acest timp, Philipp Cowper se străduia s-o încurajeze pe Caroline. Aceasta îşi făcea reproşuri, plângând cu disperare.

- Sst... murmura Philipp, stânjenit. O bătu uşor pe umăr. Nu trebuie...

- Este vina mea! Totul este din vina mea!

- Nu! nu! Caro!...

Ea îşi înăbuşi un suspin. Buzele îi tremurau. Medicul îşi pierdu capul.

- Caro, te implor!...

Avea vocea răguşită de emoţie. O luă în braţe, o ţinu strâns lângă el, aplecându-şi capul şi respirându-i parfumul delicat al părului.

Ea se agăţă de el.

- {tiu... că am fost o mamă rea, Philipp! Biata micuţă!

Philipp Cowper îşi simţi inima bătând foarte puternic. Avea
gâtul uscat... Lupta cu disperare împotriva dorinţei de a o săruta, de a-i spune că încă o iubea...

Caroline înălţă capul şi ochii albaştri ce înotau în lacrimi îl priviră atent, cu disperare.

- Ea mă detestă, Philipp. Mi-a spus că mă urăşte!

- Draga mea, nu mai plânge astfel...

îi sărută pleoapele. Gura îi coborî încet de-a lungul obrazului scăldat în lacrimi şi se opri peste buzele ce i se

întindeau cu ardoare.

Atunci, renunţă să-şi mai ascundă sentimentele. Braţele sale strânseră mai puternic acel corp ce i se abandonă, mâinile mângâiară spatele şi talia Carolinei. Ea se cuibări lângă el.

- Caro! murmură el lângă gura ei, toţi aceşti ani fără tine!...

Ea se strânse lângă el.

- Păstrează-mă!

* * *

însoţiţi de Harriet, Philipp şi Caroline se întoarseră la spital după ce cinară.

Harriet rămase cu mama sa, în timp ce tatăl îl căuta pe medicul de serviciu

- Mă voi întoarce să trăiesc alături de tatăl tău, Harriet, spuse Caroline roşind, zâmbind uşor.

Harriet râse de plăcere.

- Să fie adevărat, mamă? Cât sunt de mulţumită! Cred că vei fi foarte fericită cu el.

- Sunt sigură de asta. Mă întreb de ce l-am părăsit! Din acea zi, am fost nefericită!

Caroline îşi privi fiica şi scutură din cap.

- Când vei fi îndrăgostită, să nu te laşi niciodată condusă de amorul propriu, Harriet!

Harriet nu răspunse. Brusc, fu cuprinsă de nelinişte cu privire la viitor. împăcarea părinţilor era un lucru minunat, dar ce va spune Pippa când va afla? Oare cum va reacţiona ea?

Harriet îşi privi mama. Caroline era foarte palidă, lacrimile îi făcuseră ochii albaştri mai întunecaţi şi îşi muşcase buzele atât de puternic încât avea gura rănită.

Cu toate acestea, rămânea extrem de frumoasă. Când te gândeşti că avea două fete mari şi că era mult mai frumoasă decât ele! Inima i se umplu de duioşie. Se aplecă şi-i sărută obrazul atât de catifelat, regăsind cu bucurie parfumul scump.

- Mamă, nu-ţi pot spune cât de mult mă bucur că te întorci. Vom fi din nou toţi în Anglia...

- Te vei întoarce şi tu la Marsh Cob... draga mea? întrebă Caroline, plină de speranţă.

- Nu, răspunse Harriet, eu am slujba mea la Londra... Dar voi veni să vă văd cât de des voi putea.

- Promite! spuse Caroline, luându-i mâna.

- Promit! spuse Harriet solemn.

Doctorul Cowper apăru zâmbind uşor. Soţia sa îl privi cu speranţă.

-Aşadar? Pot s-o văd?

El scutură din cap şi se aplecă pentru a-i lua mâna. Ea se înfioră.

-Am văzut-o eu, Caro, spuse încet. A adormit din nou. I se fac injecţii pentru a o împiedica să sufere. Ultima a început să-şi facă efectul. Am văzut-o o clipă înainte să adoarmă...

-Totuşi, vreau s-o văd!

-Este neapărat necesar?

-Vreau s-o văd! Măcar o privire din uşă...

-O privire ţi-ar ajunge? Stiu eu cum sunt mamele îngrijorate!

-Te rog, Philipp!

Vocea Carolinei implora, ca şi privirea sa.

Philipp oftă.

-Bine! Vino...

Se întoarseră foarte repede.

Caroline se sprijinea de soţul său pentru a merge. îşi privi fiica mai mare cu ochii strălucind de lacrimi. Era mai palidă.

- Este culcată şi foarte palidă, spuse ea. Asta m-a îngrozit, Harriet! Pippa, întotdeauna atât de energică!... Si acum...

Vocea i se frânse.

- Pentru ea, odihna este cel mai bun remediu, acum, spuse Philipp. Nu te mai frământa, draga mea.

- Ţi-a vorbit când ai văzut-o, Philipp?

Fu un moment de tăcere. Harriet citi în ochii întunecaţi ai mamei sale întrebarea pe care nu îndrăznea s-o pună.

- Acum este foarte tulburată, spuse medicul.

Mângâie obrazul soţiei sale.

- Lasă-i timp, Caro! Oricum, este încă o copilă.

- Tu mi-ai spus că are vârsta să se căsătorească!

El ridică din umeri, cu un aer resemnat.

- Am greşit! Jon m-a avertizat. M-am crezut mai inteligent decât el. Am crezut că o cunosc mai bine pe Pippa...

- Jon?

Caroline ridică sprâncenele.

- Vorbeşti despre doctorul Wood?

- El a văzut criza venind, mi-a spus ceva, dar i-am râs în nas.

Philipp îşi trecu mâna peste faţă, oftând.

- Aş fi vrut să-l iau în serios, să-l fi ascultat. Credeam că se joacă de-a psihiatrul... Uneori trage concluzii prea repede. Totuşi, de data aceasta a avut dreptate.

- Ce spui acolo, Philipp?... Nu înţeleg! Crezi că Pippa este...

Vocea i se frânse.

Harriet observă aerul îngrozit al mamei sale şi îşi aminti propria reacţie ascultându-l pe Jonathan. Tatăl său se gândea probabil la acelaşi lucru. Zâmbi puţin trist.

- Nu te speria, draga mea, spuse el. Are nervii puţin bolnavi, dar chiar dacă este ceva serios, îşi va reveni. Se va îngriji şi îţi promit că va fi curând mai bine.

- Nu pot să cred, murmură Caroline. Nu este posibil!

Îşi privi pe rând fiica şi soţul, cu un aer rugător. Harriet îi adresă un zâmbet ce se voia liniştitor.

- Sincer, mamă, nu este atât de îngrozitor cum îţi închipui. Pippa era foarte nefericită: asta a fost cauza. Ea... are o imagine puţin deformată a lucrurilor: se consideră un fel de victimă şi reproşează asta tuturor. Detestă... pe toată lumea. Din cauza asta a alergat pe drum şi a fost lovită de o maşină.

- Mă urăşte! murmură Caroline. Mi-a spus-o...

- A spus tot felul de lucruri! bombăni doctorul Cowper.

Cu o privire, îi solicită fiicei sale un sprijin.

- Cred că în realitate te iubeşte mult...

Brusc, Harriet fu sigură de asta.

- N-o arată, pentru că i-a intrat în cap că n-o iubeşti. îi este teamă să n-o respingi; aşa că o ia înainte pentru a fi mai sigură: se preface că te detestă.

Medicul dădu din cap.

- Ai văzut limpede, Harriet, spuse el. Este exact aşa.

Caroline îi privi cu speranţă.

- Credeţi cu adevărat?...

- Nu te-aş minţi, spuse Harriet cu blândeţe.

- Dar de ce îşi imaginează că n-o iubesc? Am făcut întotdeauna ce era mai bine pentru...

Se întrerupse, îşi privi soţul muşcându-şi buzele şi reluă:

- Nu, nu este adevărat! Pippa ştie perfect că n-am fost

mereu pentru ea o adevărată mamă! Am fost o mamă rea, o mamă egoistă şi neglijentă!

Harriet o cuprinse în braţe.

- Nu spune prostii, replică ea cu autoritate. Eşti o scumpă şi o mamă adorabilă: nu încerca să te prezinţi drept zâna cea rea! Nu te mai gândi la ce s-a petrecut ieri. Pe viitor, Pippa va avea nevoie de toată dragostea, de toată atenţia pe care i le vei putea da. Acum, ocupă-te doar de un singur lucru: iubeşte-o!

- {i dacă este prea târziu? întrebă Caroline cu tristeţe.

- Ea este în viaţă, spuse Harriet cu fermitate. Este aici şi are nevoie să fie iubită. în consecinţă, iubeşte-o! Asta îi va face mai bine decât orice alte medicamente prezentate ca miraculoase!

Doctorul Cowper începu să râdă.

- începi să vorbeşti ca Jon! spuse el cu afecţiune.

- Ce idee! spuse Harriet roşind.

- Acest Jon mi se pare a fi un tânăr foarte interesant! spuse Caroline, cu un aer gânditor. Original...

Harriet râse.

- Bine spus! {i, în plus, vanitos, se amestecă în toate, crezând că ştie tot...

- în orice caz, te place mult, spuse doctorul Cowper.

Capitolul 11

- Cred că va trebui să mă întorc la muncă, tată, spuse Harriet, după trei zile de la accidentul Pippei. îmi pare rău că vă părăsesc pe mama şi pe tine, dar nu-l pot lăsa pe profesorul Emmett singur prea mult timp.

Medicul dădu din cap.

- Da, înţeleg. Când te gândeşti să pleci?

- Nu imediat, dar curând. îi voi telefona profesorului...

- Eu l-am găsit simpatic. Ochii lui Philipp Cowper străluciră ştrengăreşte. Jon nu părea că-l preţuieşte prea mult şi mă întreb de ce!

Harriet roşi şi începu să râdă.

- El şi profesorul s-au detestat destul de repede.

- Aşadar, este reciproc?

Medicul îşi privi atent fiica.

- Eşti foarte legată de patronul tău? Există oare între voi mai mult decât relaţiile obişnuite între angajat şi patron?

întrebarea o luă prin surprindere pe Harriet, dar răspunse fără să ezite.

- Bineînţeles că nu! De fapt, am fost foarte mirată de vizita lui. Până acum, n-am avut niciodată alte raporturi decât cele profesionale. Este teribil de distrat. îmi dădea impresia că de-abia ştia că exist...

- După toate aparenţele, te înşelai!

- Este foarte probabil să fi venit din întâmplare... A fost la Wells pentru a studia nişte documente...

- De ce a plecat atât de repede? Am fost surprins că nu l-am găsit acasă când ne-am întors.

- Era mai degrabă jenat! Momentul vizitei sale era prost ales pentru noi toţi. Accidentul Pippei ne-a tulburat pe toţi.

A văzut asta şi a plecat din delicateţe.

- N-o fi oare pentru că Jon l-a făcut să înţeleagă limpede că era nedorit?

Medicul îşi aţintise asupra fiicei sale o privire pătrunzătoare. Ea ridică ochii.

- N-am avut această impresie, tată.

* * *

Pippa începea să se simtă mai bine. Medicul de la spital acceptase ca doctorul Cowper să-şi vadă fiica fără martori şi Pippa se arătă ursuză, dar docilă în timpul acestei vizite. Philipp îi vorbi fiicei sale de o eventuală vizită a Carolinei: Pippa nu răspunse. El nu insistă. Toată lumea era de acord să-i lase Pipei timp înainte de a-şi înfrunta propriile probleme.

Ascultându-l pe Jonathan, Harriet nu-şi revăzuse sora. Jonathan era de părere ca Pippa să fie lăsată departe de familie cât mai mult timp. Doctorul Cowper nu fusese de acord cu el şi cum tânăra fată nu păruse să sufere după vizita tatălui său, medicul său fu de partea doctorului Cowper şi permise s-o viziteze mai des.

„Draga mea, îi spusese Philipp Harrietei, cred că ar fi într-adevăr de preferat să te întorci la Londra înainte ca Pippa să revină aici. Cred că gelozia ei se va diminua dacă va fi singura beneficiară a dragostei mamei ei şi a mea, când are atâta nevoie de ea. Dacă eşti aici, asta ar putea complica lucrurile“.

Harriet avea gâtul uscat, dar îşi spuse că tatăl său avea cu siguranţă dreptate.

O ajuta pe Mary Ford să pregătească cina în seara aceea, când Jonathan intră în bucătărie. Luă o rămurică de ţelină pentru a o ronţăi şi o privi cu răceală pe tânăra specialistă în istorie.

- Aşadar, fugi?

Mary Ford, dintr-o dată interesată, se rezemă de bufet.

Harriet îl privi pe Jon cu indignare.

- Da, trebuie să-mi reiau munca, spuse ea.

- Este exact ceea ce spuneam: fugi.

Foarte îmbujorată, Harriet lăsă cuţitul pe care-l folosea şi plecă. Jonathan o urmă. Cu un zâmbet blajin, Mary Ford îi observa din uşa bucătăriei.

- Este oare absolut necesar să vorbeşti astfel în faţa doamnei Ford? spuse Harriet când tânărul medic o ajunse. Stii cât cleveteşte! Va povesti asta peste tot!

- A avut multe lucruri de povestit în ultimul timp! îi ripostă el fără să se jeneze.

Harriet se întoarse spre el cu un aer furios.

- Mi-e silă să fiu obiectul unei asemenea curiozităţi! spuse ea. Nu faci decât să agravezi lucrurile prin observaţii stupide! Nu fug: trebuie să mă întorc la munca mea. N-am făcut decât să-mi iau o mică vacanţă şi deja am rămas aici mai mult timp decât prevăzusem.

- Profesorul consideră timpul lung fără tine, nu-i aşa?

Jon îşi reluă tonul sarcastic. O privi lung pe Harriet cu un aer critic.

- Accidentul Pippei te-a speriat oare atât de mult încât să te facă să te întorci în acea chilie confortabilă în care locuieşti? Asta s-a întâmplat?

- Nu reveni la freudism! spuse Harriet plictisită.

Se îndepărtă, ieşi şi se îndreptă spre grajd. Auzind zgomot, caii se agitară. Sub copaci erau numeroase muşte şi musculiţe care-i înconjurară pe „plimbăreţi“.

Jon o prinse pe Harriet de cot şi o privi. Privirea îi era extrem de autoritară.

- Nu folosi acest ton cu mine! spuse el. Nu sunt un şcolar pe care-l trimiţi la plimbare cu un cuvânt!

- Ne întoarcem mereu în acelaşi punct! spuse ea. Eşti obsedat de ideea că-mi faci bine. Voi fi mulţumită să mă întorc la Londra şi să scap de sâcâiala ta...

- Cum am spus: fugi. {i asta nu va rezolva nimic, Harriet! Mai devreme sau mai târziu, va trebui să înfrunţi problema. Să te căsătoreşti cu un bărbat care aproape ţi-ar putea fi tată nu va fi în nici un caz o soluţie...

Harriet se opri şi întoarse capul, cu obrajii îmbujoraţi de furie şi mâhnire.

Jon aşteptă o clipă, privindu-i profilul.

- Fără un răspuns furios, de data asta?

- Am discutat deja despre asta. Ti-am spus că nu are vârsta tatălui meu. Are cu zece ani mai mult ca mine...

Trebuia să se concentreze ascupra acestui gând pentru ca durerea care-i ardea ochii să se atenueze, pentru ca suferinţa pe care o încerca auzindu-l pe Jon vorbind atât de degajat despre eventuala sa căsătorie cu un alt bărbat să se diminueze.

- {i vrea să vă căsătoriţi?

Harriet scutură din cap.

- N-am spus niciodată asta!

Enervată, pentru că-i venea greu să-şi ordoneze gândurile când era atât de aproape şi pentru că tristeţea o făcea imprudentă, adăugă indiferentă:

- însă s-ar putea.

Regretă imediat.

Jon aţinti asupra ei nişte ochi duri ca oţelul.

-Ai face mai bine să aştepţi puţin. Familia va avea nevoie de tine în viitorul apropiat.

Ea îl privi cu tristeţe. Ar fi vrut atât de mult să reînvie voioşia ce domnea între ei nu de mult.

- De ce? întrebă ea. Credeam că ai auzit spunându-se că Pippa va fi mai mulţumită să mă vadă plecată?

- Pippa are nevoie să fie iubită de toţi. De tatăl ei, de mama ei, de Sim şi de tine... are nevoie să fie susţinută de toţi cei care o înconjoară. Nu poţi lăsa lucrurile aşa cum sunt şi totul neschimbat aici, Harriet şi, fie că vrei să admiţi sau nu, este exact ceea ce eşti dispusă să faci plecând la Londra.

-Tata este de părere să plec: crede că Pippei îi va plăcea mai mult aşa.

- Dacă îşi va relua locul într-o situaţie familială normală, trebuie să te accepte ca făcând parte din familie. N-ai de ales.

- Nu-mi pot părăsi munca!

- Cine ţi-o cere? Ai putea veni aici la sfârşitul săptămânii, nu? Ai sosi vineri seara şi ai pleca duminică, la sfârşitul după-amiezii. Poate nu va fi prea plăcut, dar presupun că ai putea face acest efort pentru binele Pippei?

„Si te voi revedea în fiecare sptămână...“, îşi spuse ea descurajată.

- Ei bine?

Se aplecă, insistând, strângându-i cu putere braţul.

Harriet dădu din cap.

- Da, spuse ea. Aş putea face asta.

* * *

Harriet îl găsi pe profesor adâncit într-o problemă politică dificilă, datând din secolul al XII-lea. Petrecuse ore întregi studiind scrierea fină a unui călugăr istoric din epocă, ce avea, îi explică el, cele mai extraordinare păreri despre rolul bisericii în stat. Ea îl ascultă cu o ureche,

mintea fiindu-i ocupată de probleme mai actuale şi mai persoanle.

în timp ce studia cărţi, manuscrise şi documente vechi, întâlnea permanent chipul fin şi entuziast al lui Jon. Apărea între ea şi munca sa, distrăgând-o în mod supărător, făcând-o să scrâşnească din dinţi cu disperare.

Când veni sfârşitul săptămânii, nu mai întârzie...

* * *

Pippa era tot la spital, revenindu-şi încetul cu încetul. Caroline făcuse, tremurând, o primă vizită fiicei sale mai mici. Harriet îşi găsi mama uşurată şi încântătoare.

-A fost chiar mulţumită să mă vadă! spuse Caroline, sărutându-şi cu căldură fiica mai mare. Credeam că mă va primi foarte rău, dar s-a purtat foarte firesc.

Jon apăru în spatele Carolinei. Harriet îi întâlni privirea; el îi făcu o grimasă.

Mai târziu, îi explică:

- Pippa s-a încordat literalmente când a intrat mama ta în cameră, dar nu cred că aceasta a observat: era mult prea ocupată să joace rolul de cea mai bună mamă a anului!

- Eşti prea nedrept! spuse Harriet, indignată. Mama se îngrijorează teribil în legătură cu Pippa.

Jon clătină din cap.

-Nu prea are idee cum să facă faţă situaţiei, spuse el. Crede că aducându-i câteva dulciuri în plus Pippei va aranja totul. Să se aşeze pur şi simplu lângă pat şi să ţină mâna Pippei fără să deschidă gura, i-ar fi făcut mult mai bine micuţei decât s-o acopere cu zâmbete şi sărutări cum a făcut-o. Pippa era absolut jenată. Eu eram atât de exasperat, încât îmi venea să urlu!

-îi voi vorbi mamei, spuse Harriet, amuzată. Dar

recunoaşte că îşi dă toată silinţa.

Jon oftă.

- Ştiu, spuse el. Dar nu se umple un gol de zece ani, arătându-te diplomat. S-ar putea ca între cele două să nu fie posibilă niciodată o reapropiere. în unele familii domneşte ostilitatea...

- Nu şi în a ta!

Harriet se gândea la Molly, la Jim, la Tony şi Peter.

Jon o privi. Ea ridică ochii spre el, dar îi coborî imediat. Se simţea stingherită.

Rămase tăcută tot restul serii.

* * *

în noaptea aceea, Harriet visă că se afla în Grecia, în picioare între două coloane albe care încadrau un cer de un albastru profund. Soarele strălucea, deasupra ei şi o ardea nemilos. Foarte departe, se întindea un câmp verde, mărginit de măslini ce proiectau umbre negre pe pământ. Voia să fie la umbră, dar nu se putea mişca. Dintr-o dată, o strigară nişte voci. îi văzu pe Pippa şi pe părinţii săi, care-i făceau semne largi. „Vino, Harriet! strigau. Vino lângă noi!“.

Se trezi cu o stranie impresie de nostalgie.

în răcoarea camerei sale, îşi aminti brusc că Pippa îi vorbise într-o zi despre dorinţa sa de a vizita Grecia.

-Pippa a fost vreodată în Grecia, tată? îşi întrebă tatăl la micul dejun.

Doctorul Cowper înălţă capul, surprins.

- în Grecia? Nu cred. De ce?

- {i-a dorit mereu să meargă acolo, răspunse Harriet. Oare mama şi cu tine n-aţi putea-o duce, îndată ce va fi în stare să călătorească?... Se spune că Grecia este deosebit

de frumoasă toamna: nu mai este foarte cald şi nu mai sunt nici foarte mulţi turişti...

Caroline scoase o exclamaţie de entuziasm.

- Ce idee bună! îi voi vorbi despre ea când o voi vedea!

- Nu, făcu Philipp.

Caroline îl privi cu stupoare.

- De ce nu? Oare nu găseşti ideea bună?

El zâmbi cu un aer puţin jenat.

- Cred că ideea este excelentă, Caro, dar iartă-mă, cred că ar fi de preferat să i-o împărtăşesc eu însumi. Nu trebuie s-o luăm prea repede! îi voi spune câte ceva, ca şi când este vorba doar de o idee. Dacă îi prezentăm lucrul ca pe un plan bine stabilit, l-ar putea foarte bine respinge definitiv.

Caroline îi aruncă soţului său o privire decepţionată.

- Foarte bine, dragul meu, spuse ea, supusă. Fă cum este mai bine.

Puţin mai târziu, tatăl său plecă şi Harriet, ca precauţie, aminti despre psihologia Pippei. Caroline o ascultă, cu sprâncenele împreunate.

- Draga mea, spuse ea, se poate ţine mâna unui copil fără să spui nimic, dar Pippa nu mai este un copil. Ar fi fost uluită şi probabil foarte stânjenită! Nu puteam sta acolo ca o proastă!

- Oricum, încearcă, mamă! Nu trebuie să rămâi aşa mult timp...

Evident, Harriet înţelegea reacţia mamei sale. Totul era foarte
dificil. Nu-i putea spune că Jon considera exagerate şi nu

foarte sincere asigurările ei de dragoste pentru Pippa: asta ar fi fost foarte greu.

Caroline se enervă.

- Am obosit puţin să tot aud repetându-mi-se că sunt o mamă rea, spuse ea. Mai devreme, tatăl tău, acum tu... Fac şi eu ce pot! Oare ce aş putea face în plus?

Harriet îi mângâie cu duioşie obrazul.

- Nimic, spuse ea. Ai dreptate, iartă-mă.

Caroline râse uşor, dezolată.

- Nu, tu să mă ierţi, spuse ea. N-ar fi trebuit să spun asta. Ajută-mă, pentru Pippa. Am nevoie de ajutor, Harriet. Dar îmi vine greu să recunosc.

începu să plângă. Harriet o sărută.

- Nu, mamă! îmi face rău să te văd nefericită!

în acea clipă, intră doctorul Cowper; le privi pe cele două femei cu un zâmbet uşor.

- Fetele mele frumoase! spuse el.

- Cât se poate de adevărat, Philipp.

Caroline înălţă capul. Avea obrajii umezi şi părul îi era puţin ciufulit.

- Nu sunt prea în vârstă pentru a fi considerată o fată drăguţă! spuse ea.

Harriet îi lăsă în mod discret. Se duse să îmbrace o pereche de pantaloni şi împrumută calul lui Jon. O plimbare plăcută, de una singură, îi făcu bine şi-i readuse simţul umorului. La întoarcere, găsi prânzul servit.

- îmi pare rău, Fordi! spuse ea intrând în bucătărie, cu un aer jenat. Trebuia să mă întorc la timp pentru a te ajuta, dar am uitat de ceas.

- De ce să fiu mereu ajutată?

Mary Ford era bine dispusă.

- Profitaţi de timpul dumneavoastră liber, ca mine, când am ziua de odihnă! Haideţi la masă: nu este decât carne rece şi salată, dar probabil vă este foame după plimbare.

Masa fu destinsă şi prietenoasă. Sâmbăta nu erau consultaţii şi doctorul Cowper îi propuse Harrietei s-o ia cu el la spital, după- amiază.

- Crezi că doreşte să mă vadă?

Harriet nu putea uita acel ultim moment în care sora sa o privise cu acea ură sălbatică. Inima i se strânse de teamă la ideea că situaţia s-ar putea repeta.

Tatăl său o privi cu seriozitate.

- Eu cred că este timpul să te vadă, spuse el.

Jon înălţă capul

- Trebuie să mai aştepte puţin, Philipp! spuse el.

Doctorul Cowper se încruntă.

- De ce?

- Nu sunt liniştit.

- Trebuie să ai un motiv. Sper că n-ai să-mi vorbeşti despre intuiţie, Jon?

Jon ridică din umeri.

- O impresie, dacă vrei. Harrietei îi va fi foarte greu dacă Pippa o respinge.

Harriet îi aruncă o privire iritată.

- în nici un caz! îi declară ea. Voi accepta acest lucru cu calm.

- Suferind în sinea ta? Te-am văzut deja făcând asta! îi adresă un zâmbet forţat. Ti-ai înăbuşit destul emoţiile, astfel...

- Ce vrei să spui?

Vocea Harrietei tremurase.

- Cred că ştii foarte bine.

Jon îi zâmbi din nou. Era palidă şi cu trăsăturile alungite. Zâmbetul lui Jon se şterse: mânios, o văzu încercând să-şi ascundă emoţia.

Domnul Cowper interveni.

- Ei bine, despicăm firul în patru! Harriet va veni cu noi, dar o vom întreba pe Pippa dacă vrea s-o vadă!

Harriet dădu din cap.

- De acord, spuse ea.

îi aruncă o privire sfidătoare lui Jon.

Pippa fu de acord să-şi primească sora în camera mică şi cu pereţi albi. Harriet rămase o clipă în uşă, nervoasă, dorind să aibă cea mai bună atitudine, privind-o pe Pippa cu un zâmbet nesigur. Tânăra fată îi adresă un uşor zâmbet, dur.

- Bună ziua, spuse ea.

Părea foarte mică în patul îngust şi era destul de palidă, bronzul verii dispărându-i de pe obraji. Ochii păreau imenşi.

Harriet veni şi se aşeză lângă pat.

- Sim aşteaptă să intre, spuse ea. Nu voi rămâne mult timp.

- De-abia ai venit! spuse Pippa.

Harriet înţelese imediat că „gafase“ şi îşi reproşă prostia. Apoi îşi văzu sora zâmbind.

- Nu face nimic, spuse Pippa. Nu trebuie să fii protocolară cu mine. Toţi aveţi aerul că vă este teamă!

Pippa părea bine dispusă, dar vocea îi suna fals.

- Iartă-mă, spuse Harriet. Sim mi-a cerut doar să te las imediat ce voi putea: are să-ţi anunţe o veste pasionantă.

- Iapa sură are un mânz?

Harriet zâmbi.

- Nu ştiu. în orice caz, n-aş vrea să-i stric efectul. A vorbit pur şi simplu de o veste pasionantă.

- Pentru Sim, asta vrea să însemne o veste de la fermă...

- {i pentru tine?

Pippa păru surprinsă.

- Pentru mine la fel. Iubesc ferma. La urma urmei, acolo va fi pentru mine acasă.

Pippa remarcă aerul puţin mirat al Harrietei şi se bosumflă.

- Ştii, încă intenţionez să mă căsătoresc cu Sim. Nimeni nu mă va împiedica! îl iubesc...

Harriet se întreba dacă le spusese asta lui Jon şi tatălui lor. Fără să ştie prea bine de ce, avusese impresia că uitaseră puţin de acest proiect de căsătorie. Nu mai luau ideea în serios. îşi imaginase că însăşi Pippa nu se mai gândea prea mult la el.

-îl iubesc pe Sim, repetă tânăra fată cu nerăbdare. {i ştiu ce am de făcut: vreau să fiu soţia sa şi să trăiesc la fermă.

- Eşti absolut sigură de asta, Pippa? întrebă Harriet, puţin şovăitoare. Jon crede că...

- Oh! Jon!...

Pippa începu să râdă.

- încearcă să-mi rescrie povestea vieţii şi să-mi „fabrice“ o copilărie fericită. Dar, eu am depăşit stadiul ăsta! Sunt fată mare, ştii? Oftă. Cred că voi regreta mereu asta... Când am aflat că mama se va întoarce, am fost

furioasă. Asupra acestui punct, Jon are în parte dreptate. Am fost dezgustată de toate un timp. Dar am avut tot timpul să mă gândesc la aceste lucruri în timp ce eram culcată aici. M-am gândit mult la Sim. Mai puţin la părinţi. {i atunci, am înţeles că ei aveau mai puţină importanţă pentru mine decât Sim. Ei sunt trecutul; Sim este viitorul.

- Nu i-ai spus asta tatei?

Harriet îşi ascultase sora cu mare atenţie. Era mişcată şi fericită de cuvintele Pippei.

- Tata va fi de acord, spuse ea, dar ce va spune mama?

Pippa îi zâmbi uşor surorii sale.

- Stii, ea şi cu mine suntem ca nişte străine.

-Toţi suntem nişte străini unii pentru ceilalţi, replică Harriet cu blândeţe. Nu ne cunoaştem deloc.

- Eu îl cunosc pe Sim, Harriet. Este cum era odinioară. Există nişte lucruri care nu se schimbă niciodată; la fel şi oamenii. Sim şi cu mine suntem ca pâinea şi brânza: mergem bine împreună.

- Ai dreptate, spuse Harriet dând din cap. Odinioară eraţi ca degetele de la mână.

Pippa zâmbi cu adevărat. Pentru prima dată de foarte mult timp, faţa ei micuţă se lumină de o bucurie sinceră. Harriet vedea tânăra fată îmbufnată şi revoltată schimbându-se dintr-o dată într-o femeie ce devenea conştientă de ea însăşi. Cele două surori se priveau: brusc, se recunoscură.

- Pippa, şi eu sunt îndrăgostită, spuse Harriet cu o voce înăbuşită.

Pippa avu un aer stupefiat. O clipă, ochii îi fură mai mari.

- Nu se poate! izbucni ea. Cineva din Londra?

Harriet scutură din cap.

- Nu. Este cineva pe care-l cunoşti. Da, eu n-am atâta noroc, ca tine...

Harriet o privi pe Pippa cu tristeţe.

- Stii, vechea poveste cu dragostea neîmpărtăşită... Complet banal!

-Jon? făcu Pippa încet.

Harriet dădu din cap. încercă să râdă degajată, dar înţelese imediat că asta n-o va înşela pe sora sa.

- Ridicol, nu-i aşa? Casanova comitatului! Ar trebui să consult un psihiatru!

- Uneori este foarte drăguţ, spuse Pippa.

Harriet zâmbi.

- Drăguţ ca un arici! spuse ea.

Pippa o luă de mână.

-Mulţumesc că mi-ai spus asta! murmură ea. Aş vrea să pot face ceva.

- Mi-e teamă că nu este nimic de făcut.

- Evident!... Dar norocul, ştii, se învârte!

Harriet era mulţumită că i se destinuise surorii sale. Nu numai pentru că-i făcuse bine, dar acum erau mai apropiate, se înţelegeau mai bine.

Relaxată, Pippa îi vorbea cu afecţiune despre Sim şi despre planurile lor.

- Poate n-ar fi rău să mai aşteptaţi puţin, spuse Harriet. Nu te poţi în nici un caz căsători înainte de a fi complet pusă pe picioare.

- Sim este hotărât să ne căsătorim primăvara viitoare. Atunci voi avea nouăsprezece ani şi familia va avea timp pentru a se obişnui cu această idee.

în sfârşit, Pippa era perfect calmă şi rezonabilă.

Când Harriet ieşi din cameră, doctorul Cowper şi Sim îi aruncară o privire neliniştită. Ea le zâmbi larg.

- Totul este în ordine! le spuse. Pippa ar vrea să-l vadă imediat pe Sim, tată.

Medicul îşi luă fiica de mână.

- Draga mea, îi spuse, sunt fericit că tu şi Pippa sunteţi din nou prietene. {tiu că ai suferit de această răceală între voi...

Harriet îşi lipi obrazul de cel al tatălui său.

- Tată, spuse ea, am impresia că Pippa nu ne va mai face probleme. Este adevărat, cred că Jon este mult prea pesimist!

- Până acum, a avut dreptate... Pippa se pare că s-a schimbat, are aerul că a depăşit criza.

- Să te audă Dumnezeu!

Seara, Jon o ascultă pe Harriet cu un aer imperturbabil, în grădina înmiresmată de trandafiri. Păşea încet, cu mâinile în buzunare şi cu o faţă serioasă.

- Nu eşti de părerea mea? întrebă Harriet pe un ton sfidător.

- Oh! este foarte posibil să ai dreptate! spuse el. Criza trebuia să se producă într-o zi sau alta, şi Pippa va putea să urce din nou panta pe care se rostogolise. Era de prevăzut ce se va întâmpla cu ea. Acum, Pippa ar putea foarte bine să aibă un motiv...

- Atunci, de ce pari atât de îngrijorat?

Harriet nu înţelegea.

- Am o întâlnire! declară cu bruscheţe tânărul medic. îţi voi spune mai târziu.

îi întoarse spatele şi plecă.

Harriet îl privi îndepărtându-se în grădina invadată de întuneric. Lacrimi de ciudă îi înţepau ochii şi se copleşea cu

reproşuri. Ce proastă era să se îndrăgostească de el! Era, fără îndoială, un medic bun, dar pentru el dragostea nu era decât un joc. Probabil fusese nebună de legat să joace acel joc cu el. Acum „îşi va plăti prostia prin suferiţă şi umilinţă“.

Epilog

Progresele Pippei spre o restabilire completă fură inegale în săptămânile următoare, Doctorul Cowper o ţinea pe Harriet la curent prin scrisori, când era la Londra şi-i dădea amănunte când era la Marsh Cob. Fracturile se rezolvaseră în mod mulţumitor, dar, când era vorba de moralul ei, Pippa oscila între starea normală şi instabilitate, ceea ce-i neliniştea pe tatăl ei şi pe medicii din spital.

- Eu o găsesc mai bine, spuse Harriet tatălui său cu ocazia unui weekend. Ultima dată când am văzut-o mi s-a părut într-adevăr bine.

- într-adevăr, în anumite zile este foarte bine, răspunse doctorul Cowper şi cred că aceste zile sunt din ce în ce mai numeroase. Pippa ne acuză că facem o problemă din nimic, dar eu cred că de fapt, încearcă să se adapteze situaţiei. Cu tine, se pare că vorbeşte cu mai multă uşurinţă. Când eşti aici, este întotdeauna mai bine.

- Sunt foarte mulţumită de asta! spuse Harriet roşind.

La sfatul tatălui său, începu să amintească pe lângă Pippa despre proiectul călătoriei în Grecia. îi aduse broşuri publicitare şi i le lăsă. Spre marea sa bucurie, Pippa manifestă mult interes pentru această idee de vacanţă în Grecia, toamna.

- De ce n-ai veni şi tu? îşi întrebă ea sora.

Harriet şovăi.

- Ti-ar face plăcere?

- Da, desigur! Oh! vino! va fi mult mai distractiv!

Harriet îi sugeră tatălui său că Sim ar putea să li se alăture, dar doctorul Cowper nu fu de acord. După părerea sa, prezenţa lui Sim ar fi un obstacol în reuşita planului.

- Vrem ca Pippa să se intergeze în familie, spuse el. Sim

fiind acolo, şi-ar petrece tot timpul cu el.

- Cred că greşeşti, tată, spuse Harriet serioasă. Pippa are încă intenţia de a se căsători cu Sim. Dacă-l inviţi să ne însoţească, asta ar dovedi că tu şi mama îl acceptaţi ca viitor soţ al fiicei voastre.

Caroline gemu.

- Este atât de plictisitor! Nu se gândeşte decât la ferma sa! N-are ambiţie şi nu spune niciodată nimic interesant!

- Pippa îl iubeşte, mamă, spuse Harriet cu afecţiune.

Jon sosi pe neaşteptate şi auzi finalul discuţiei. El aprobă ideea Harrietei.

- Pippa va considera că neînţelegerea a dispărut, spuse el.

Caroline se bosumflă.

Pippa fu extrem de bucuroasă când află că Sim va merge în călătorie. îşi privi tatăl şi mama cu ochii albaştri plini de lacrimi de emoţie.

-Tu eşti cea care le-a dat această idee? îi spuse încet surorii sale.

îi mulţumi călduros.

-Va fi ca odinioară, spuse Harriet. Dar sper totuşi că Sim nu ne va face să jucăm crichet în faţa Partenonului.

Pippa pufni.

-Asta nu m-ar mira atât de mult! spuse ea.

Jon o conduse pe Harriet înapoi în sat în maşina acesteia. Avea un aer încântat.

- Când îţi vei cumpăra una la fel? întrebă Harriet zâmbind.

- Niciodată! replică el liniştit. Mă voi căsători cu tine şi mă voi folosi de aceasta.

Ea roşi, furioasă. El îi aruncă o privire amuzată.

- Fără comentarii?

- Ce voi câştiga în schimb? întrebă ea, străduindu-se să ia un ton la fel de indiferent ca cel al tânărului medic.

- Eu îţi voi fi de ajuns...

Foarte relaxat, avea aerul că se amuză.

- Adaugă un iaht, un colier de diamante şi un avion şi poate mă voi mai gândi.

- Ce femeie interesată!

Oftă şi o privi cu un aer consternat.

- N-ai pic de romantism în tine?

- Mă gândesc la şocul pe care-l vor încerca toate frumoasele tale prietene dacă le vei părăsi! spuse Harriet sarcastică. Să ştii că Don Juan nu s-a căsătorit. Cu atât mai puţin cei care vor să-l egaleze...

- Oare ce li se întâmplă până la urmă?

- Devin nişte moşi!

- Răutăcioaso! Ochii lui Jon străluciră. Eşti capabilă să fii într-adevăr rea, micuţa mea.

- Când sunt provocată...

- Ce-ai spune de o reuniune în seara aceasta?

Jon opri maşina în faţa portalului. Cu mâna pe mânerul portierei, Harriet se întoarse spre el.

- O reuniune? Unde?

- La o prietenă. Va fi şi Molly acolo. Va fi fericită să te revadă.

Harriet zâmbi.

- Si mie mi-ar plăcea s-o revăd, spuse ea. Sora ta mi-a plăcut foarte mult.

Jon se strâmbă.

- La fel de mult ca mine?

Harriet se încruntă.

- Cine a spus că îmi placi?

El râse.

Cu fruntea sus, Harriet intră în casă.

Mary Ford spăla pardoseala din bucătărie; înălţă capul.

- Atenţie! recomandă ea.

Harriet se aşeză pe un scaun, făcându-şi vânt, mânioasă.

Jon o urmă pe Harriet. îi zâmbi menajerei şi plecă.

- Iată că micul nostru medic începe din nou să facă şotii, spuse Mary Ford. Tânărul acesta este un adevărat diavol!

- M-a invitat la o reuniune în seara aceasta, spuse Harriet.

Dacă cineva era la curent cu acest lucru, nu putea fi decât menajera.

- Jenice Perth, declară Mary Ford fără să ezite.

- Cine este?

- Cea care primeşte! Are o slăbiciune pentru doctorul Wood. întotdeauna a avut, toată lumea o ştie. Aşadar, vă duce acolo? Ei bine, asta o va face să urle pe Jenice!

- Este frumoasă? întrebă încet Harriet.

Mary Ford făcu o grimasă comică.

- Există unii care o consideră aşa, spuse ea. Mie nu-mi place. Este prea fardată. {i apoi, face pe dracu-n patru să se pună în evidenţă.

Harriet râse. Mary Ford îi făcu cu ochiul şi zâmbi.

- N-o luaţi în seamă, domnişoară: nu este o rivală pentru dumneavoastră!

Harriet roşi. Mary Ford era perspicace...

- O rivală, Fordi? Nu înţeleg.

- Fugiţi de aici! spuse guvernanta înainte de a izbucni în

râs.

Reuniunea avea loc într-o casă situată pe drumul spre Londra, în mijlocul unei grădini înconjurate de un zid din cărămidă. Trandafiri de toate culorile înmiresmau aerul. înaltele uşi-ferestre erau deschise; vântul circula liber printre invitaţii care flecăreau, cu paharul în mână.

Jon fu primit cu entuziasm de tânăra stăpână a casei, o fată frumoasă, pe care Harriet o recunoscu imediat. Părul lung şi negru era prins la spate în agrafe ornate cu strasuri. Avea ochii atât de vulgar fardaţi încât Harriet găsi că avea aerul unui panda.

Cu un pahar în mână, îl înconjură pe Jon cu braţele.

- Scumpul meu! Este minunat că te văd. Ce-ai făcut în tot acest timp? N-ai mai fost văzut! Vrei ceva de băut?

Jon întinse mâna şi o prinse pe Harriet de încheietură.

- Ea este Harriet, spuse el. Harriet, ea este Jenice Perth.

Jenice Perth o privi pe noua venită cu o antipatie pe care nu
încerca să şi-o ascundă.

- Ah! eşti fata doctorului Cowper? Bună seara!

- Bună seara! răspunse Harriet politicoasă. Mulţumesc pentru invitaţie!

Jenice Perth îi aruncă lui Jon o privire furibundă. Cineva trecu cu o tavă. Harriet se servi şi Jon făcu acelaşi lucru.

Jenice Perth îi făcu semn unui tânăr înalt. Acesta se apropie.

- Tommy, spuse ea, ea este Harriet. Arată-i grădina, este mai răcoare decât aici.

Ea îl luă pe Jon de braţ.

- Jon, iubitule, vino să vezi grupul...

Harriet îi zâmbi tânărului înalt care părea în acelaşi timp neliniştit şi fermecat. El murmură o frază amabilă şi o luă cu sine. Jon, cu o faţă de nepătruns, îi privi îndepărtându-se, apoi o urmă pe Jenice Perth în salonul plin.

Grădina merita osteneala de a fi văzută. Harriet se gândi că de asta era responsabil un grădinar profesionist. Tommy, un văr al Jenicei Perth, îi confirmă.

Puţin mai târziu se dansă. Harriet fu invitată de un alt bărbat, care avea probabil aproape vârsta ei. Frazele banale fură, bineînţeles, repede epuizate între ei şi cum tânărul părea interesat numai de motorul cu explozie, încheiară dansul într-o tăcere stânjenitoare.

Harriet îi fu recunoscătoare lui Tommy când veni s-o caute pentru a o duce în cel mai mic dintre cele trei saloane, unde fusese aranjat un bufet.

Mai târziu, dansând cu un bărbat jovial, cu un păr negru bogat şi o mustaţă impresionantă, Harriet îl întâlni pe Jon care dansa cu Jenice Perth. El îi făcu cu ochiul. Jenice Perth îi adresă un zâmbet glacial.

Apoi, Molly veni la ea, plină de antren şi veselie, precum şi de recunoştinţă.

- Trebuie ca Jon să te aducă la fermă! spuse ea.

îşi căută fratele cu privirea. El se apropie.

- Ne-o vei aduce, nu-i aşa?

- Săptămâna viitoare, promise medicul. Duminică, pentru ceai!

- îţi convine? o întrebă Molly pe Harriet.

- Voi fi încântată, spuse Harriet zâmbind. Voi fi fericită să te revăd şi mă bucur la ideea că-i voi reîntâlni pe micuţi.

- Vorbesc deseori despre dumneata, spuse Molly. Le-ai

făcut o impresie deosebită.

Jon o luă de mână pe Harriet.

- Mergem?

Ea îi făcu o mică reverenţă ironică.

- Mulţumesc pentru această invitaţie graţioasă! spuse. Cum ţi-ar putea rezista o femeie?

Molly pufni. Jon o ciupi de obraz pe Harriet, cu o indignare prefăcută.

- Nu-ţi bate joc de mine, tânără persoană! Vor urma represalii!

Amuzată, Molly le aruncă o privire curioasă.

- Nu-l lăsa să te tiranizeze, Harriet.

- Fii liniştită! îi replică Harriet pe un ton indiferent.

Braţul lui Jon îi cuprinse talia: ea simţi un fior de plăcere şi teamă. îi evită cu grijă privirea, dar simţi că el o observa în timp ce dansau.

- Te distrezi? o întrebă el.

- Serata este fermecătoare, spuse ea politicoasă.

- Mincinoaso! Te-ai plictisit dansând cu Graham.

- Tipul cu mustaţă mare?

- Chiar el.

- Nu este foarte drăguţ, evident. Este foarte mulţumit de el. Este puţin obositor să-l asculţi.

El o strânse mai puternic. Harriet îşi recăpătă respiraţia. Obrazul lui Jon era foarte aproape de al său; îi simţea umărul ferm sub mână. Dragostea pentru el o făcea slabă şi, ca şi când ar fi băut, o ameţi. Se împiedică. Jon o privi, cu sprâncenele împreunate.

- Este foarte cald aici, spuse ea pentru a se scuza.

- Să plecăm! spuse medicul. O plimbare bună cu

maşina ne va face bine.

Harriet protestă, dar el rămase ferm. îi spuseră câteva vorbe lui Molly şi plecară.

Soarele apusese, dar cerul avea încă acea nuanţă mov care face de neuitat anumite seri de vară. Aerul cald era parfumat. Maşina alerga pe drumurile înguste; vântul ciufulea părul Harrietei.

Când Jon se opri la marginea unui gard acoperit cu soc, Harriet se enervă.

- De ce te-ai oprit? îl întrebă.

îi era cald şi respira neregulat.

Jon se întoarse spre ea şi o prinse în braţe. Se aplecă peste chipul său şi începu s-o sărute pătimaş.

- Pentru asta! murmură el. {i pentru asta...

O sărută după ureche. Ea se zbătu.

- Nu! îi strigă. Nu... vreau!... Nu înseamnă nimic pentru tine! Detest asta!

El se dădu puţin înapoi, fără să-i dea drumul. Privirea luminoasă, era acum serioasă.

- Despre ce vom discuta mai întâi? o întrebă. Că nu înseamnă nimic pentru mine, sau că deteşti asta?

- Nu mă chinui! spuse ea cu tristeţe.

- Draga mea copilă, să nu crezi că a fost un chin doar de o parte. Sunt nebun după tine! Nu ştii? Nu pot continua la infinit să joc o partidă în trei cu onorabilul profesor Emmett. Eşti fată mare acum: tu decizi pe care din noi doi îl iubeşti.

- O ştii foarte bine! spuse ea cu indignare.

- Spune-mi-o!

Ea îi aruncă o privire furioasă.

- Nu vreau să fac parte din haremul tău, Jon! Mi-e groază de aglomeraţie! Din fire, sunt un om serios.

- Sunt pe deplin conştient!

- {i iau dragostea în serios!

El o sărută uşor pe bărbie, pe ureche, pe buze. Ochii săi strălucitori erau foarte aproape de cei ai însoţitoarei sale.

- Nu destul de serios, murmură el. Dacă m-ai fi privit cu adevărat, ai fi înţeles că sunt săptămâni întregi de când m-am îndrăgostit nebuneşte de tine. îmi vei fi soţie, Harriet, chiar dacă pentru asta voi fi obligat să te răpesc.

- O crezi într-adevăr? îl întrebă ea cu un râs tremurat.

Ochii lui Jon se întunecară. O sărută pătimaş.

Harriet se dădu înapoi, până la spătarul scaunului; ochii îi străluceau de o fericire nouă.

- Eşti sigur că vrei să te căsătoreşti cu o inadaptată psihologic? îl întrebă ea pe un ton glumeţ.

- Ai făcut mari progrese, declară el cu o satisfacţie bucuroasă. Tratamentul meu a făcut minuni. Cred că şi Pippa şi tu vă veţi debarasa de handicapurile voastre şi veţi deveni în cele din urmă nişte fiinţe umane conştiente şi organizate.

Ea se prefăcu supărată.

- Ce obrăznicie! La urma urmei, poate ar trebui să mă căsătoresc cu profesorul! El, cel puţin, nu-şi va petrece viaţa analizându-mă!

- El... nu ţi se potriveşte deloc!

- Si eu, mă potrivesc cu tine, oare? îl întrebă ea puţin nelinişţită.

Jon o sărută din nou

- în mod admirabil, dragostea mea! Vei face mâncare, îmi vei spăla cămăşile, îmi vei creşte copiii...

Ea îl ciupi cu cruzime.

- Să pleci de-aici, tiranule! Ce înseamnă asta?

- Asta înseamnă că te tachinez, spuse Jon bine dispus.

-Jon, spuse Harriet, dintr-o dată serioasă, promite-mi un lucru: când vom fi căsătoriţi, vom discuta împreună toate problemele noastre, ne vom împărţi totul: bucurii şi necazuri. Vreau ca în căsătorie să fim parteneri egali. Nu vreau să văd repetându-se greşelile părinţilor mei, o căsătorie inegală, în care unul dintre soţi să suporte singur toate responsabilităţile. Dacă tatăl meu n-o trata pe mama ca pe un idol, sau ca pe o copilă, căsătoria n-ar fi dat niciodată „chix“. Sunt sigură de asta, pentru că în pofida tuturor defectelor sale, mama îşi iubeşte cu pasiune soţul.

Jon dădu din cap.

- Sunt de acord, spuse el. Trebuie să tragem toate învăţămintele posibile din gafele părinţilor noştri.

Ea râse, cu un râs întretăiat.

- Mă întreb ce vor spune când le vom anunţa vestea? Vor fi stupefiaţi!

Jon o privi amuzat.

- Iubita mea, nu vor fi câtuşi de puţin surprinşi! spuse el. Singura persoană din Marsh Cob care nu ştia că ne vom căsători, erai tu!

- Prostule! izbucni Harriet.

- Este absolut adevărat! Chiar şi încântătoarea şi distrata ta mamă a început să bănuiască sentimentele mele pentru tine! Toţi prietenii noştri probabil şi-au comandat deja rochiile şi costumele pentru ceremonie!

Harriet nu se putu stăpâni să nu râdă.

- Poate ai dreptate! spuse ea.

- Eu am întotdeauna dreptate! răspunse Jon.

Sfârşit

* * *
* * *
* * *